Cel mai original debut paranormal al anului.
– LISA MCMANN
PARANORMAL
KIERSTEN WHITE

CUPRINS

Hai, mă laşi?
Un coşmar continuu
Falsa-eu şi cu mine
Împrumută-mi şi mie urechile tale … printre altele
Să ai o zi… biiiiip; biiiiip
Moartă în toate limbile
Nicăieri nu-i ca acasă
Nemuritori stupizi!
Gantere, băieţi şi alte chestii grele
Cheltuieli terapeutice
Pot să văd drept prin tine
Poezie şi mâini strânse
Aprinde focul în mine!
Arzi, iubito, arzi!
Vrăjitoarea
Suflete pierdute
Egoistul, tot egoist
Până când o să mă chemi tu…
Inimi incandescente
Oh, BIIIP!
Nu e OK
Ce preţ are un nume?
Explicaţii
Prima mea noapte într-un loc nou
O discuţie între fete
Ca o glumă proastă
Trăsătură de familie
Unul dintre ei
Super-distracţia şi liceele
Fete, plânsete, lupi
Hei, fraiero!
Ce nu ştii tu
Minciuni şi şarade, mâna îmi arde
Împreună, dar atât de singură…
Iubire roz şi sclipitoare
În visele tale
Nu-mi strica machiajul!
Spărgătorul de petreceri
Suflet absorbit
Poteci şi posibilităţi
Raiul, iadul şi acel mic spaţiu dintre ele

Hai, mă laşi?

— Stai puţin… nu cumva… tocmai ai căscat? Vampirul, în clasica poziţie tipică pentru Dracula – şi anume, cu braţele ridicate deasupra capului – şi-a lăsat mâinile-n jos şi şi-a acoperit cu buzele colţii extrem de albi. Ce, moartea iminentă nu este suficient de înfricoşătoare pentru tine? a continuat el.

— Of, nu te mai bosumfla! Dar, zău aşa, linia părului în V? Pielea palidă? Pelerina neagră? Pe-asta de unde ţi-ai luat-o, dintr-un magazin de costumaţii?

S-a ridicat cât era de înalt şi s-a uitat în jos la mine, cu o privire de gheaţă.

— O să-ţi sug viaţa din gâtul tău alb şi drăguţ.

Am oftat. Urăsc ce fac vampirii. Se cred atât de suavi! Nu le-ajunge că te măcelăresc şi se hrănesc cu tine la fel cum ar face-o un zombi. Dar nu, ei vor ca totul să fie şi sexy. Şi credeţi-mă: vampirii? Nu sunt sexy! Desigur, farmecele lor pot fi provocatoare, dar ce te faci cu ceea ce se află dincolo de ele, cu trupul lor uscat? Nu există nimic atrăgător la el. Din nefericire, nimeni altcineva nu-i poate vedea aşa cum sunt cu-adevărat.

A scos un şuierat. Chiar când a dat să ajungă la gâtul meu, am folosit pistolul cu impulsuri electrice. Mă aflam acolo ca să-l fac balot, nu să-l omor. Mai mult decât atât, dacă eram nevoită să iau cu mine câte-o armă pentru fiecare creatură paranormală pe care trebuia s-o prind, ar fi însemnat să târăsc după mine un bagaj considerabil. Pistoalele Taser au opţiunea „aceeaşi-mărime-se-potriveşte-pentru-toţi” când e vorba de o ţintă paranormală. Al meu este roz, cu strasuri. Eu şi Tasey ne-am distrat împreună de nenumărate ori.

Vampirul s-a rostogolit la pământ, inconştient. Acum arăta oarecum patetic; aproape că-mi părea rău pentru el. Imaginaţi-vi-l pe bunicul. Acum imaginaţi-vi-l pe bunicul având cu vreo douăzeci de kilograme mai puţin şi cu două sute de ani mai mult. O asemenea persoană electrocutasem eu acum.

Odată ce Tasey şi-a făcut datoria, l-am pus în toc şi am scos brăţara pentru gleznă, cea dedicată vampirilor. Mi-am pus degetul arătător pe mijlocul suprafeţei sale negre şi netede. După câteva secunde, a început să lucească în verde. L-am înhăţat pe vampir de gleznă, i-am ridicat pantalonul şi i-am dezvelit pielea. Uram să-i privesc pe tipii ăştia, să le văd pielea

netedă, de un alb perfect şi în acelaşi timp, corpul cadaveric, ofilit. I-am pus dispozitivul şi l-am adaptat circumferinţei pe care-o avea glezna lui. S-au auzit două şuierături uşoare când am activat senzorul şi când acesta i s-a înfipt în carne. A deschis ochii, clipind.

— Au! Şi-a dus mâna la gleznă şi eu m-am tras puţin înapoi. Ce-i asta? a întrebat.

— Eşti arestat, conform Legii trei, punctul şapte din Acordul Internaţional de Siguranţă Paranormală, Protocolul Vampirilor. Eşti obligat să raportezi celui mai apropiat serviciu de procesare, în Bucureşti. Dacă nu raportezi în următoarele douăsprezece ore, eşti…

S-a năpustit asupra mea să mă atace. Am sărit într-o parte şi l-am lăsat să se izbească de o piatră de mormânt.

— Te omor! mi-a şuierat el, străduindu-se fără succes să se ridice.

— Hm, te asigur că nu vrei să faci asta! Vezi bijuteria aia strălucitoare pe care tocmai ţi-am pus-o? Are doi senzori mici – gândeşte-te la ei ca la nişte ace – vârâţi în gleznă. Dacă temperatura corpului tău creşte brusc – să zicem, prin faptul că bei sânge de om – senzorii or să-ţi injecteze apă sfinţită.

Ochii i s-au holbat de oroare, în timp ce se chinuia să-şi scoată dispozitivul, trăgând de el când dintr-o parte, când dintr-alta.

— Nu face asta! Dacă-i strici închizătoarea, atunci apa sfinţită… pufff! Ai înţeles? Plus că i-am activat cronometrul şi semnalul de ghidaj. Aşa că ei ştiu exact nu numai locul în care te afli, dar şi cât timp mai ai până când ajungi la Bucureşti. Dacă ratezi… chiar trebuie să-ţi spun eu ce-o să se întâmple?

Umerii i-au căzut brusc.

— Aş putea, pur şi simplu, să-ţi rup gâtul, a zis el, dar se vedea că n-avea niciun pic de entuziasm s-o facă.

— N-ai decât să-ncerci. Iar eu aş putea să folosesc din nou Taser-ul, dar la o putere mult mai mare, în aşa fel încât să nu te mai trezeşti şase ore, rămânându-ţi astfel şi mai puţin timp să ajungi în România. Aşadar, mă laşi să-mi fac în continuare treaba şi să-ţi citesc drepturile?

A tăcut mâlc, iar eu mi-am reluat discursul de unde rămăsesem:

— Dacă nu raportezi în următoarele douăsprezece ore, eşti terminat. Dacă ataci vreo fiinţă omenească, eşti terminat. Dacă

încerci să-ţi scoţi dispozitivul de urmărire, eşti terminat. Aşteptăm cu nerăbdare să colaborăm cu tine.

Dintotdeauna m-am gândit că această ultimă propoziţie este foarte drăguţă şi emoţionantă.

Vampirul părea descurajat, stând acolo jos şi confruntându-se cu sfârşitul propriei lui libertăţi. I-am întins o mână.

— Te-ajut sa te ridici? l-am întrebat.

După un moment, a întins mâna şi a prins-o pe-a mea. L-am tras în sus; vampirii sunt surprinzător de uşori. Faptul că nu au fluide interne e principala cauză.

— Eu sunt Evie.

— Steve.

Slavă cerului că nu aveam de-a face cu încă un Vlad! Părea stânjenit.

— Hm, deci, Bucureşti? Nu se-ntâmplă cumva să ai nişte bani, pentru biletul de tren?

Paranormalii ăştia – zău aşa! Am căutat în geantă şi i-am întins un teanc de euro. Ca s-ajungă din Italia în România nu era uşor şi chiar îi trebuia bilet.

— Ai nevoie de hartă şi de indicaţii, am strigat în urma lui, în timp ce pornea să se îndepărteze, pe furiş, printre pietrele de mormânt.

Bietul de el! Chiar că era stânjenit I-am dat hârtia care-i arăta cum să ajungă la clădirea Biroului de Procesare şi Distribuire din Bucureşti.

— E-n regulă dacă foloseşti trucuri de control mental ca să treci graniţele, i-am zâmbit eu încurajator.

A dat din cap, încă ursuz, după care, a plecat.

Să-l găsesc pe Steve nu-mi luase atât de mult timp cât crezusem eu c-o să-mi fie necesar. Excelent! Se întunecase, îmi era frig, iar bluza mea albă decoltată – costumaţia de vampir pe care o folosisem drept momeală – nu prea-mi era de folos. Plus că săream în ochi în ţările latine, cu părul meu blond platinat, împletit în coadă, atârnându-mi până la jumătatea spatelui. Voiam să plec de-aici. Am format numărul de la Centru, pe comunicatorul meu. (E ca un fel de telefon celular, fără cameră foto. Şi toate-s albe. Jalnic.)

— Misiune îndeplinită! Am nevoie de mijloc de transport să mă întorc acasă.

— Procesăm cererea ta, mi-a răspuns o voce monotonă de la

celălalt capăt.

M-am aşezat pe cea mai apropiată piatră de mormânt şi am aşteptat. Cinci minute mai târziu, comunicatorul s-a aprins cu intermitenţe.

— Îţi trimitem acum mijlocul de transport.

În faţa mea, un trunchi uriaş şi aspru de copac a licărit şi în cadrul lui a apărut conturul unei uşi. De-acolo a ieşit un tip zvelt, înalt. Ei bine, nu era chiar un tip. Figura lui era fără-ndoială de bărbat, dar părea foarte alungită – un pic cam prea îngustă. Cu trăsături delicate şi cu ochi migdalaţi, ficşi, ca în desenele animate japoneze, chipul lui era, pur şi simplu, frumos. Văzându-l, te durea inima şi îţi doreai să nu mai faci nimic altceva, ci, doar să te uiţi la el tot restul vieţii tale. Mi-a zâmbit.

— Taci, i-am zis, clătinând din cap.

Chiar trebuiau să mi-l trimită pe Reth? Sigur că da, Potecile Silfilor erau cea mai rapidă cale de a te deplasa dintr-un loc în altul, dar asta însemna ca, acum, eu să merg de-aici şi până la destinaţie împreună cu el. Şi spre deosebire de basmele fericite cu silfi – nişte creaturi delicate care iubesc natura – ei bine, asta era cu totul altceva. Silfii sunt cu mult mai complicaţi de-atât. Complicaţi şi periculoşi. Îndreptându-mă rapid spre el, i-am întins mâna şi mi-am încleştat maxilarele.

— Evelyn, a spus încet, ca un tors de pisică. A trecut aşa de mult timp…

— Ţi-am zis să taci, nu? Hai să mergem!

A râs – un sunet cristalin, ca de clopoţel – şi şi-a trecut un deget subţire şi lung pe încheietura mâinii mele, după care, mi-a cuprins-o cu mâna lui. Am încercat să nu mă înfior. A râs din nou şi am intrat împreună pe uşa din trunchiul stejarului.

Am închis ochii; partea asta mă înnebunea întotdeauna. Ştiam ce aveam să văd dacă mă uitam: nimic. Absolut nimic. Nimic sub tălpile mele, nimic deasupra mea, nimic în jurul meu. Aşa că, pur şi simplu, am mers ţinându-l de mână pe Reth, de parcă viaţa mea ar fi depins de asta. De fapt, chiar depindea. Niciun om nu poate merge singur pe Potecile Silfilor fără să se rătăcească pentru totdeauna.

Curând, s-a terminat. Am ajuns pe coridoarele Centrului, răcoroase şi luminate fluorescent. Mi-am retras iute degetele din mâna lui Reth; căldura lui specială mi se răspândise deja prin braţ şi se strecura chiar şi mai departe de-atât.

— Nici măcar nu-mi mulţumeşti? a strigat el după mine în timp ce păşeam pe coridor către locuinţa mea.

Nu m-am uitat înapoi. Deodată, m-am trezit cu el exact lângă mine.

— N-am mai dansat de foarte multă vreme, a spus.

Vocea lui melodioasă era gravă şi sugera intimitate. M-a luat din nou de mână, dar eu am făcut un salt în spate şi mi-am scos Taser-ul.

— Înapoi! i-am şuierat. Iar dacă mai apari fără să-ţi activezi farmecele, o să te raportez.

Farmecele lui nu însemnau că-l făceau să aibă un chip mai puţin atrăgător decât în realitate, dar asta făcea parte din legile pentru silfi şi silfide.

— La ce-ar folosi? N-am putut niciodată să ascund ceva de ochii tăi.

A venit mai aproape de mine.

Mi-am stăpânit sentimentele care mă invadau. N-aveam să mai fac asta. Niciodată. Din fericire, am fost întrerupţi de o alarmă stridentă. Evadase cineva. Un gremlin mititel şi păros, cu gura larg deschisă şi cu saliva acidă picurându-i de pe dinţii ascuţiţi, venea ţintă spre noi, în patru labe.

M-am uitat la el de parcă priveam cu încetinitorul. Gremlinul se îndrepta direct spre mine, cu o sclipire turbată în ochi. A făcut un salt în aer iar eu l-am lovit atât de tare, încât, l-am aruncat înapoi pe coridor, drept în braţele paznicului care-l urmărea.

— Bingo! am strigat eu.

La naiba, îmi reuşise figura!

— Mulţumesc, a zis paznicul, cu vocea înăbuşită de masca pe care o purta.

— Cu plăcere!

Reth m-a cuprins de mijloc. Aş fi vrut să mă lipesc de el, să mă ia în braţe, să mă ducă departe… Apoi, mi-am adus aminte cât era ceasul.

— Oh, la naiba!

Am luat-o la goană pe coridor, am trecut pe lângă paznic şi pe lângă gremlinul care, încă mai mârâia. După ce am cotit de câteva ori, mi-am lipit palma pe locul special de pe uşa mea şi am ţopăit nerăbdătoare de pe un picior pe altul până ce uşa s-a deschis. Reth nu mă urmărise. M-am bucurat. Hai, bine, poate că am fost un pic dezamăgită. După care, m-am enervat pe

mine pentru că mă simţeam un pic dezamăgită.

M-am năpustit înăuntru şi bucurându-mă că setasem temperatura la douăzeci şi nouă de grade Celsius, m-am prăbuşit pe canapeaua liliachie. Am deschis televizorul cu ecran plat care se întindea pe aproape întreg peretele roz şi am oftat uşurată. Tocmai începea serialul meu preferat, cu liceeni, Easton Heights. Episodul din seara asta promitea să fie spectaculos – un bal mascat, în care, micile măşti reuşeau cumva să ascundă identităţile, suficient cât să creeze confuzii de persoane. De unde le-o fi venit ideea?

Un coşmar continuu

Ecranul video de lângă canapeaua mea a bâzâit din nou. În ultimele treizeci de minute bâzâise şi se oprise întruna. În cele din urmă, cum filmul se terminase, am apăsat pe butonul de conectare. M-am uitat cu atenţie la chipul cu nuanţe verzulii, în mijlocul căruia se aflau doi ochi verzi. Imaginea făcea mici valuri, ca-ntotdeauna, din moment ce Alisha era sub apă.

— De ce nu mi-ai răspuns până acum? m-a întrebat o voce monotonă.

Dintotdeauna mă-ntrebasem cum suna, oare, vocea ei reală. Dar tot ce aveam era programul pe computer care traducea ce spunea ea, în cuvinte pe care puteam să le înţelegem.

— N-am putut. M-am uitat la film.

A zâmbit, iar în colţul ochilor i-au apărut cute. Ce bine că avea ochi expresivi, căci, gura de-abia i se mişca.

— Cum a fost?

— N-o să-ţi vină să crezi! A fost un bal mascat. Mai întâi, Landon. S-a sărutat nebuneşte cu Katrina. Care e cuplată cu Brett, corect? Iar în timp ce Brett credea că e împreună cu Katrina, era, de fapt, cu Cheyenne, sora ei, care ştia că el credea despre ea că e Katrina, dar l-a păcălit ca s-o sărute; după care, ea şi-a scos masca, iar el avea o faţă de parcă voia să spună „Ce mama naibii se-ntâmplă?”. După care, Halleryn l-a filmat pe Landon cum o săruta pe uşuratica aia de Carys.

Alisha a clipit încet, cu pleoapele sale transparente.

— Frate, liceul trebuie să fie o chestie tare mişto!

M-am trezit dorindu-mi să fac şi eu parte măcar o dată dintr-un scenariu normal. În scenariile paranormale nu existau atât de multe săruturi.

— Trebuie să iei legătura cu Raquel, m-a îndemnat Alisha, cu ochi încă zâmbitori.

— Bine, bine.

O adoram pe Lish. Era cea mai bună prietenă a mea. De îndată ce reuşeai să te obişnuieşti cu vocea ei ciudată, de robot, constatai că are un simţ al umorului ieşit din comun, mai ales pentru o fiinţă paranormală. Desigur, spre deosebire de cele mai multe dintre ele, ea era recunoscătoare pentru că se afla aici. Laguna ei ajunsese să fie atât de poluată, încât, era pe cale s-o omoare. Acum, nu numai că era în siguranţă, dar chiar avea şi

ceva de făcut. Era limpede că să fii sirenă era cât se poate de plictisitor. Odată, cu câţiva ani în urmă, mă uitasem cu ea la Mica sirenă – i se păruse de-a dreptul hilar. Nu se putuse abţine să nu râdă de sutienul de scoici, având în vedere faptul că sirenele nu sunt mamifere. În plus, după cum spusese ea, prinţul Eric era prea păros şi avea o „nuanţă de piersică”, exagerată pentru gustul ei. Pe când mie, mi se păruse dintotdeauna că era extraordinar de atrăgător, dar o spun din nou, eu fac parte din clasa mamiferelor.

Am părăsit unitatea şi am pornit pe coridoarele reci şi pustii către biroul lui Raquel. Am fi putut comunica şi cu ajutorul ecranelor video, însă, ei îi plăcea, întotdeauna, să mă vadă în carne şi oase după o misiune, ca să se asigure că sunt în regulă. Îmi plăcea chestia asta.

Am ciocănit o dată, iar uşa s-a deschis. Camera era albă – pereţi albi, podea albă, mobilă albă. Poţi spune că era plictisitor? Raquel constituia un contrast drăguţ. Ochii ei erau căprui-închis, aproape negri, iar părul negru, strâns bine într-un coc la spate, era străbătut de şuviţe cenuşii, exact atât cât să arate distins, dar fără să dea impresia de bătrâneţe. M-am aşezat, iar ea şi-a ridicat privirea de la teancul de hârtii de pe birou.

— Ai întârziat.

Avea un uşor accent spaniol, care mie-mi plăcea.

— De fapt, am venit mai devreme. Am spus că am nevoie de patru ore; mi-au trebuit doar două.

— Da, dar te-ai întors cu aproape o oră în urmă.

— Mi-am imaginat că pot să-mi acord puţin timp şi mie, drept recompensă că mi-am făcut bine treaba.

Raquel a oftat. Era o adevărată profesionistă când era vorba să ofteze – genul de femeie care spunea mai multe printr-un oftat decât ar fi spus majoritatea oamenilor folosindu-se de toate mijloacele de expresie ale feţei.

— Ştii cât de importantă este raportarea.

— Da, da, ştiu. Îmi pare rău. Începuse filmul meu preferat.

Ridică dintr-o sprânceană, aproape insesizabil.

— Vrei să ţi-l povestesc? am întrebat-o.

Celor mai multe creaturi paranormale nu le păsa de filmul meu, dar Raquel era o fiinţă umană. Ea n-ar fi recunoscut niciodată, dar eu eram sigură – sigură! – că-i plăceau serialele de televiziune la fel de mult ca şi mie.

— Nu. Vreau să-mi raportezi ce-ai făcut în misiune.

— Bine. M-am dus în cimitir. Am îngheţat bocnă. L-am găsit pe vampir. A încercat să mă atace. L-am electrocutat cu Taser-ul. I-am pus brăţara. I-am citit drepturile. L-am expediat. Numele lui era Steve, apropo.

— A fost vreo problemă?

— Nu. A, stai puţin, ba da! De câte ori te am rugat să nu mă mai pui să lucrez cu Reth? Chiar trebuie să-ţi spun de-o sută de ori?

— Era singurul mijloc de transport al silfilor disponibil. Iar dacă nu l-am fi trimis pe el, ai fi ratat filmul.

Schiţă un zâmbet.

— În fine, e-n regulă, am spus.

Avea dreptate, la urma urmei.

— Ai putea, totuşi, ca data viitoare să o trimiţi pe una dintre fete? am insistat.

A încuviinţat din cap.

— Mulţumesc pentru raport. Poţi să te întorci în camera ta. Şi-a îndreptat din nou atenţia la hârtiile sale. Am dat să mă ridic, dar am renunţat. Şi-a ridicat privirea spre mine:

— Mai e ceva?

Am ezitat. Dar ce aveam de pierdut? Trecuseră doi ani. Puteam să întreb din nou.

— Mă gândeam, ştii, poate că... Mi-aş dori să merg la şcoală. La o şcoală normală.

Raquel a oftat din nou. Era mai mult un oftat de înţelegere, care voia să spună că ştiu cum este să fii o fiinţă umană blocată în toate chestiile astea lipsite de sens, dar dacă n-o facem noi, atunci, cine?

— Evie, scumpo, ştii că nu poţi face asta.

— De ce? N-ar fi chiar aşa de greu. Ai putea să mă chemi ori de câte ori ai nevoie de mine. Dar nu trebuie să fiu aici şapte zile pe săptămână, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Era adevărat că aici era un soi de nicăieri. Întregul Centru era în subteran. Asta nu era deloc o problemă când aveai acces la Potecile Silfilor. Dar, într-adevăr, era de mare folos pentru un atac ocazional de claustrofobie.

Raquel s-a rezemat de spătarul scaunului.

— Nu e vorba de asta. Îţi mai aduci aminte cum era înainte de

a veni tu aici?

De data asta, eu am fost cea care a oftat. Îmi aduceam aminte. Toată viaţa fusesem inclusă în programul de îngrijire de către mame sociale; asta până în ziua norocoasă în care împlinisem opt ani. Mă plictisisem s-o tot aştept pe noua mea mamă socială ca să mă ia şi să mă ducă la bibliotecă, aşa că m-am hotărât să merg de una singură. Tăiam drumul printr-un cimitir, când, un tip drăguţ s-a apropiat de mine. M-a întrebat dacă aveam nevoie de ajutor – arăta ca doi tipi într-unul singur: tipul drăguţ şi un cadavru uscat, amândoi acolo laolaltă, în acelaşi trup. Am ţipat ca din gură de şarpe. Din fericire pentru mine, AASP (Agenţia Americană de Siguranţă Paranormală) îl urmărea şi a intervenit înainte ca el să poată să facă ceva. Când am început să bălmăjesc despre cum arăta, m-au luat la ei.

Se pare că abilitatea mea, de a vedea ce se află cu adevărat dincolo de farmecele folosite de creaturile paranormale, este unică. Nicio altă persoană de pe Pământ nu poate să vadă ceea ce văd eu. Asta a făcut ca lucrurile să fie cu adevărat complicate. Când alte ţări au aflat ce deţinea AASP, şi-au ieşit din minţi. Mai ales Regatul Unit – nu v-ar veni să credeţi cu ce nivel de activitate paranormală au ei de-a face acolo. A fost semnat un nou tratat şi s-a înfiinţat AISP (Agenţia Internaţională de Siguranţă Paranormală), cheia articolelor cuprinse în tratat fiind cooperarea privind controlul activităţii paranormale şi – oh, da – eu însămi.

Deci, a trebuit să admit că, probabil, Raquel avea dreptate. Viaţa mea ca agent de siguranţă era oribilă uneori, dar măcar aveam o casă. O casă în care prezenţa mea era dorită.

Am ridicat din umeri şi m-am prefăcut că oricum nu-mi păsa de şcoală.

— În fine, mda, e-n regulă. Vorbim mai târziu.

În timp ce ieşeam, am simţit-o cum se uita după mine. Nu că nu le-aş fi fost recunoscătoare celor de la AISP. Le eram! Ei erau singura mea familie, iar aici lucrurile mergeau mai bine decât în sistemul anterior. Dar lucram cu normă întreagă încă de la vârsta de opt ani, iar uneori, oboseam. Alteori, mă plictiseam. Ca să nu mai spun că erau momente în care îmi doream mai mult decât orice altceva pe lume să am şi eu o afurisită de întâlnire cu un băiat.

M-am întors în locuinţa mea. Aveam un apartament drăguţ. O

mică bucătărie, un dormitor, baie şi o cameră mare, în care, se afla un televizor grozav. Pereţii albi din dormitor fuseseră de mult acoperiţi. Unul dintre ei îl dedicasem posterelor cu formaţiile de muzică şi filmele mele preferate. Un altul fusese drapat cu o perdea grozavă, de un roz puternic, cu pete negre gen leopard. Pe al treilea perete se afla pânza mea de pictat. N-aş putea spune că sunt o artistă, însă, îmi plăcea să pictez tot ce-mi trecea prin minte – uneori, nimic mai mult decât pete de culoare – iar când mă plictiseam, pictam altceva deasupra. În prezent, vopseaua de pe ea era cu câţiva centimetri mai groasă decât atunci când mă mutasem aici.

Mi-am luat pijamaua preferată şi mi-am despletit coada groasă. Nu ştiu cum se face, dar, decât să-mi fac tema pentru acasă, am preferat să-mi pregătesc ceva de mâncare la cuptorul cu microunde şi să mă uit la un film. La un moment dat, probabil că am adormit – sau, poate că nu eram decât în stare de veghe, nu ştiu. Dar sunt sigură că visam, pentru că auzeam întruna o voce ciudată, care, parcă ar fi cântat. „Ochi ca şuvoaie de gheţuri ce se topeau, reci ca lucrurile care, pentru ea, o taină erau.” Iar şi iar, acelaşi vers, în cel mai obsedant mod cu putinţă. Ai fi zis că vocea mă atrăgea, mă chema. Voiam să-i răspund. Chiar când eram gata să strig, un alt semnal de alarmă m-a trezit.

Mi-am frecat ochii ca să-mi alung somnul şi m-am întins către ecranul video ca să văd ce se întâmpla. Am deschis ecranul, dar nu arăta decât un semnal roşu de AVERTIZARE. Nu m-ajuta cu nimic! Mi-am pus halatul pe mine, l-am înhăţat pe Tasey şi am scos capul pe uşă. Ştiam că procedura privind alarma îmi cerea să rămân înăuntru, însă, voiam să văd ce se întâmpla… în clipa asta!

Am luat-o la fugă pe coridoarele pustii; o explozie de lumini stroboscopice îi prevenea pe paranormalii care nu puteau auzi alarma, deşi, nu aveai cum să nu simţi zgomotul ăla atât de puternic. Ajungând la uşa lui Raquel, mi-am pus palma pe ea. Asta era pentru mine chestia cea mai drăguţă: aveam acces pretutindeni, tot timpul. M-am strecurat înăuntru; stătea la biroul ei, răsfoind calmă câteva dosare.

— Raquel, am strigat, gâfâind. Ce s-a-ntâmplat?

— O, nu-ţi face griji!

S-a uitat la mine şi mi-a zâmbit. Sau, mai degrabă, creatura

aceea cu chipul lui Raquel s-a uitat la mine şi mi-a zâmbit. Faţa lui Raquel a tremurat peste… peste ce? N-aş fi putut s-o descriu. Nu avea trăsături, iar ochii îi erau de culoarea apei. Dacă n-ar fi avut chipul lui Raquel, parcă nici n-ar fi fost acolo.

M-am străduit să zâmbesc, ca să-mi ascund spaima.

— M-am trezit din cel mai straniu vis posibil.

— Îmi pare rău. Am ceva de lucru. Ce-ar fi s-o ştergi de-aici?

S-a întors la dosarele ei.

— Sigur, din moment ce n-ai nevoie de mine. Întorcându-mă s-o pornesc spre uşă, m-am apropiat, ca din întâmplare, de biroul ei. O, Raquel!

— Hm?

Îl setasem pe Tasey la cel mai înalt nivel de putere.

— Ţi-a căzut asta.

Creatura cu faţa lui Raquel şi-a ridicat privirea, iar eu am făcut un salt înainte şi am împuns-o cu Taser-ul în piept.

Şocată, a clipit scurt din ochii ei apoşi, după care, s-a prăbuşit la pământ.

Oripilată, am ocolit biroul. Auzisem că există creaturi care mănâncă oameni de vii ca să intre în pielea lor. Ideea asta chiar îmi dădea coşmaruri uneori. Mie, a cărei viaţă era un coşmar continuu.

— Te rog, nu Raquel, am şoptit, străduindu-mă să nu vomit.

Raquel s-a topit, lăsând în urma ei cel mai straniu lucru pe care-l văzusem vreodată. Ceea ce, dată fiind slujba mea, spunea multe.

Falsa-eu şi cu mine

Nu mă puteam concentra să mă uit la creatura aia. Ochii îmi tot alunecau pe-alături, nefiind capabili să găsească nimic pe care să se fixeze. Mai exact, creatura nu era invizibilă, dar era doar o idee de prezenţă fizică. Imaginaţi-vă că încercaţi să urcaţi pe o pantă înclinată la optzeci de grade, acoperită de un strat de gheaţă de cincisprezece centimetri. Cam aşa mă simţeam eu în timp ce mă chinuiam să mă uit la tipul ăsta.

Pentru că, măcar, eram destul de sigură că era un tip. Nu părea să poarte niciun fel de haine şi-i eram recunoscătoare că se prăbuşise în aşa fel încât se acoperise singur. Habar n-aveam ce să fac, când uşa s-a deschis şi adevărata Raquel s-a năpustit înăuntru, urmată de două gărzi.

— Nu te-a mâncat! am spus uşurată, îmbrăţişând-o, ga- ta-gata să izbucnesc în lacrimi.

Gărzile s-au grăbit să vină lângă noi, iar Raquel m-a bătut băţoasă pe spate.

— Nu, nu m-a mâncat! Doar că tipa mi-a tras un pumn puternic în faţă.

— E un tip, i-am zis.

— Ce este? m-a întrebat.

Ne-am apropiat de el ca să-l privească. Paznicii se uitau şi ei în jos, perplecşi. Unul dintre ei se scărpina în creştet. Un tip mare, un vârcolac francez, masiv, pe nume Jacques. Vârcolacii sunt ceva mai greu de depistat decât vampirii. Dacă nu e lună plină, singurul lucru care-i trădează faţă de mine sunt ochii. Indiferent ce culoare văd ceilalţi oameni că au ochii lor, eu disting întotdeauna ce este dincolo de ea – ochii galbeni, de lup. Cei mai mulţi vârcolaci sunt persoane destul de cumsecade. Şi cum ei au întotdeauna mai multă putere fizică, sunt adeseori folosiţi pentru securitate. Desigur, când e lună plină, sunt închişi în perfectă siguranţă.

Jacques a ridicat din umeri.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, a spus.

Şi el se chinuia să se concentreze la forma inertă.

Celălalt paznic – care nu era decât un om normal – a clătinat din cap.

— Cum a intrat aici? am întrebat-o pe Raquel.

— Tipa… tipul… avea înfăţişarea lui Denise.

— Denise, de la Serviciul Zombi?

Denise era un vârcolac care avea drept principală sarcină anihilarea zombilor. Eu nu mergeam niciodată în misiunile care-i priveau pe zombi – ei nu foloseau farmece, aşa că oricine putea lupta împotriva lor. În plus, nu era niciodată greu să-i identifici, deşi agenţii petreceau al naibii de mult timp să le ascundă urmele faţă de localnicii înfricoşaţi. Ăsta era un alt serviciu al AISP: să aibă grijă ca lumea să fie binecuvântată cu necunoaşterea faptului că cele mai multe dintre fiinţele supranaturale din mituri, sunt, de fapt, reale.

— Da… Creatura – luând chipul lui Denise – a solicitat un mijloc de transport pentru revenire la Centru. Treaba cu zombii a fost o alarmă falsă. Le-am văzut – pe Denise şi Fehl – exact când se-ntorceau pe uşa silfilor. Denise s-a rotit şi a împins-o înapoi pe uşă pe Fehl, silfida. Eu am apăsat pe butonul de alarmă şi m-am dus să-i cer explicaţii, dar ea mi-a tras un pumn şi mi-a luat comunicatorul.

— Dar cum a ştiut unde e biroul tău?

— Tipa… tipul a alergat la Jacques, s-a prefăcut ameţit şi l-a rugat să-l ajute să ajungă aici.

Stânjenit, Jacques se foia, lăsându-se când pe un picior, când pe altul:

— Cum să-l neutralizăm?

Nu vorbea despre neutralizare la modul literal. Bleah! „Neutralizare” este doar un termen al nostru prin care spunem că le facem pe creaturile paranormale inofensive. Vârcolacii capătă brăţări de urmărire care au în ele cantităţi enorme de sedative, setate automat pentru perioadele cu lună plină. Vampirii au brăţări cu apă sfinţită. Cu silfii e şi mai simplu, odată ce le ştii numele adevărate – dacă le rosteşti la începutul comenzii, se supun indiferent ce le ceri să facă. Ei bine, destul de simplu, din moment ce ei par să găsească întotdeauna mici subterfugii ca să-şi facă treaba, depăşind graniţele tărâmului lor. Să nu subestimaţi niciodată ingeniozitatea silfilor când e vorba să interpreteze greşit, în mod deliberat, o comandă.

Raquel s-a încruntat.

— Nu ştiu. Foloseşte combinaţia standard volţi-sedativ. Când o să ştim mai multe despre ce reprezintă creatura asta, o să găsim o soluţie mai potrivită.

Jacques a luat o brăţară de urmărire pentru gleznă. Părea că

ezită să atingă creatura şi a clătinat din cap.

— De-abia pot s-o văd. Unde e piciorul?

Raquel şi cei doi paznici s-au încruntat în timp ce privirile le alunecau peste forma de pe podea. Am oftat.

— Văd eu piciorul. Lăsaţi-mă pe mine s-o fac.

Am întins mâna spre Jacques care, uşurat, mi-a dat brăţara. Am îngenuncheat, apoi m-am oprit, nervoasă. Oare, mâinile or să-mi pătrundă prin el, aşa cum s-ar întâmpla dacă mi le-aş vârî în apă rece? Dar trebuie să aibă şi un corp fizic, altminteri Tasey n-ar fi putut să-şi facă treaba. Înfrânându-mi un fior, i-am pus mâna pe gleznă.

Era solid. Pielea-i era caldă şi netedă ca sticla – dar nicio sticlă din lume nu era atât de catifelată.

— Ciudat, am mormăit, activând cu un deget brăţara de urmărire, după care, am strâns-o.

A fost nevoie de mai multe încercări ale mecanismului de autoajustare ca să se muleze perfect pe gleznă. Tipul a zvâcnit uşor când senzorii l-au împuns, dar nu s-a trezit.

M-am ridicat, simţind încă în palmă căldura lui.

— Ei bine, asta e. Şi n-am de gând să-l car până la Celulele de siguranţă, dacă ăsta este următorul lucru pe care aveţi de gând să mi-l cereţi. Puteţi să-l simţiţi în mâini, chiar dacă nu-l vedeţi. Mai mult decât atât, tipul e dezbrăcat – nu-l mai ating încă o dată.

Mi-am reţinut râsul când am văzut feţele paznicilor. S-au întins – dar parcă se temeau să nu se frigă – şi l-au înhăţat pe Băiatul Apos, după care, l-au scos din încăpere.

— Mai bine aş încerca să aflu ce s-a întâmplat cu Denise. Şi cu Fehl, a spus Raquel, oftând ca să sugereze cât se poate de clar ideea că de ce trebuie să mi se-ntâmple mie, mereu, asemenea lucruri? (un oftat cu care, la acel moment, eram cât se poate de familiarizată), după care, m-a bătut pe umăr. Ai făcut treabă bună, Evie. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă nu-l descopereai tu.

— Te rog doar să… mă ţii la curent cu chestia asta, OK? E cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată. Vreau să ştiu despre ce e vorba.

Mi-a zâmbit – un zâmbet crispat, care arăta că nu se angajează cu nimic şi a cărui semnificaţie ştiam că este nicio şansă – după care, şi-a luat comunicatorul de pe birou. Am ieşit, vizibil deranjată. AISP avea tendinţa să nu-mi spună mai multe,

şi să se limiteze doar la a mă anunţa în ce loc aveau nevoie de mine şi ce trebuia să fac. Să mă scutească! Am trecut de camera mea şi m-am îndreptat către Celulele de siguranţă. Dacă ea n-avea de gând să mă ţină la curent, n-aveam decât să mă informez singură. Am pus palma pe uşă şi am intrat pe coridorul lung, luminat puternic, pe care erau aliniate celulele.

Amicul meu gremlin, de mai devreme, mârâia şi ţopăia în spatele câmpului electric din interiorul celor cincisprezece centimetri de plexiglas care mărgineau celula. De fiecare dată când atingea câmpul, ţipa şi zbura înapoi, după care, începea din nou să facă la fel. Gremlinii? Nu prea erau isteţi.

Jacques se afla înaintea mea pe coridor, nu prea departe. Înfăşurându-mi braţele în jurul meu, m-am îndreptat spre el în grabă. La Centru era întotdeauna răcoare, dar în sectorul cu Celule de siguranţă era de-a dreptul frig. Jacques stătea acolo, cu o privire buimacă, în timp ce se holba în celulă. M-am întors să văd la ce se uita şi am rămas cu gura căscată de uimire. Era tot Jacques, rezemat de peretele celulei, uitându-se afară. Când m-a văzut, expresia i s-a modificat. Agitat, acel Jacques s-a apropiat de mine atât cât îi permitea câmpul electric.

Falsul-Jacques. Am mers chiar până în dreptul peretelui de sticlă şi mi-am mijit ochii a concentrare. Se afla… în spatele chipului pătrăţos al lui Jacques.

— S-a trezit imediat după ce am închis celula şi asta face de-atunci, mi-a şoptit Jacques, stând lângă mine.

— Va rog, a rostit Falsul-Jacques, cu vocea identică celui real. Monstrul ăsta m-a copleşit cu puterea lui şi m-a aruncat aici! Eliberaţi-mă, ca să pot să v-ajut!

— O, desigur! am zis, amabilă. Mă crezi proastă?

Privirea imploratoare a Falsului-Jacques a dispărut, alungată de un zâmbet enigmatic. A ridicat din umeri şi şi-a vârât mâinile în buzunarele de la pantaloni.

— Cum vă faceţi hainele?

Eram de-a dreptul curioasă. Toate farmecele pe care le mai văzusem până atunci erau doar o a doua piele. Numai câteva specii (printre care şi silfii) puteau să-şi afişeze farmecele sau să le dezactiveze după cum le era dorinţa, dar în rest, nimeni nu putea să schimbe felul în care farmecele personale îl făceau să arate efectiv.

— De unde ai ştiut?

Ochii săi transparenţi mă priveau intens din spatele imaginii lui Jacques.

Cele mai multe fiinţe paranormale habar n-aveau de abilităţile mele. Voiam ca lucrurile să rămână aşa.

— Raquel nu mi-ar fi zis în viaţa ei s-o şterg de-acolo.

Falsul-Jacques a clătinat din cap. S-a aplecat, apropiindu-se şi mai mult de mine; i-am cercetat chipul, încercând să-i desluşesc trăsăturile reale. Dar nu reuşeam să zăbovesc mai mult timp decât asupra ochilor săi. S-a ridicat, uimit. Trebuie să recunosc că Băiatul Apos reuşise să-i imprime chipului lui Jacques mai multă expresivitate decât ar fi reuşit s-o facă vreodată Jacques-cel-real.

— Poţi să mă vezi, a şoptit.

— Hm, deh. Eşti chiar în faţa mea. Te dai drept Jacques, Îţi stă mai bine aşa decât în pielea lui Raquel.

Mi-a zâmbit din nou. Apoi, pielea i s-a vălurit, precum apa mişcată de vânt, iar Jacques s-a topit. Aproape imperceptibil – mai puţin brăţara prinsă de glezna lui – s-a dus în cealaltă parte a celulei şi fără niciun avertisment, a căzut la pământ, plat.

Am descoperit că ochii săi erau holbaţi la mine şi mi-am dat seama – prea târziu – că mă testa, să vadă dacă eram în stare să-i urmăresc mişcările atunci când era pe modul invizibil. Pe trăsăturile sale au răsărit culori şi după o fulgerare de lumină, mă uitam la mine însămi – exact la mine însămi, îmbrăcată cu halatul roz strălucitor şi pufos.

— Poţi să mă vezi, a rostit uimit, având exact vocea mea.

— Evie!

Raquel alerga spre noi, cu pantofii ei practici (a se citi: urâţi), încruntată – o linie adâncă între sprâncene. Mă prinsese.

— N-ar trebui să te afli aici.

— Ei bine, dacă te-ajută cumva să te simţi mai bine, află că sunt şi-acolo.

I-am arătat spre celulă. Raquel s-a oprit brusc, uimirea ştergându-i încruntarea dintre sprâncene, în timp ce se uita la Falsa-Eu, cum stătea dincolo de sticlă.

— Remarcabil! a şoptit ea.

— Jalnic, a căscat Falsa-Eu, după care, şi-a ridicat mâna să se joace cu pletele sale – ale mele – platinate.

— Ce eşti? l-a luat Raquel imediat la întrebări.

Falsa-Eu i-a oferit un rânjet diabolic. Să mă uit la mine cum

făceam toate astea, era de-a dreptul bizar. Mi-am descoperit pe chip trăsături pe care nu mi le mai văzusem niciodată – era altfel decât atunci când mă priveam în oglindă. Falsa-Eu s-a uitat din nou la mine, apoi a clătinat din cap… al meu… pardon, al său.

— Nu prea pot să-mi dau seama ce culoare au ochii tăi.

S-a ridicat şi a venit chiar lângă câmpul electric, ca să se holbeze la mine. N-am putut să mă abţin să nu evaluez ce vedeam. Eram drăguţă. Prea slabă, dar dintotdeauna fusesem ca un băţ. Iar acum, la naiba, eram de-a dreptul plată.

Asta m-a dezorientat. M-am încruntat.

— Termină!

Dar el, pur şi simplu, a continuat să se holbeze la mine, purtându-mi chipul. M-am concentrat să-i văd adevăraţii ochi, când, mi-am dat seama că tocmai le căuta culoarea.

— Nu-i cea mai corectă, a murmurat el. Prea argintii. Acum, prea închişi. Sunt aşa de pali!

Era adevărat. Am ochii de un cenuşiu atât de deschis, încât, cu greu se poate spune că au culoare.

— Ce culoare sunt? continua Falsa-Eu să mediteze.

Ochii lui scânteiau şi-şi schimbau culoarea de parcă erau daţi pe comanda „repede înainte”.

— Culoarea norilor, cu o uşoară nuanţă de ploaie.

— Şuvoaie de gheţuri ce se topesc, am răspuns fără să mă gândesc.

A ţâşnit în sus şi s-a retras în colţul celulei sale. Pe chipul lui, cu trăsăturile mele, am descoperit spaima şi neîncrederea.

— Da, aşa e, a şoptit Falsa-Eu.

Împrumută-mi şi mie urechile tale [1]… printre altele

— Unde-i Denise? a întrebat Raquel, uitându-se furioasă la Băiatul Apos, aflat în celula lui.

Am scos un suspin de uşurare când chipul meu s-a topit pe al lui, luându-i locul faţa lui Denise.

— Exact unde-am lăsat-o, a răspuns Falsa-Denise, continuând să mă privească fix.

— Şi unde anume?

— În cimitir. Tu ar trebui să fii capabilă s-o găseşti.

— S-o găsesc pe Denise sau să-i găsesc cadavrul? s-a auzit vocea lui Raquel, gravă.

Falsa-Denise şi-a dat ochii peste cap.

— O s-o doară capul. Sincer, pari să crezi că sunt un soi de monstru.

Gura i s-a strâmbat într-un zâmbet ironic.

— Ce eşti?

— Câtă lipsă de politeţe! Nici măcar n-am făcut cunoştinţă.

Raquel a oftat, de parc-ar fi vrut să spună: n-aş putea, pur şi simplu, să-i aplic nişte şocuri şi să-l calmez? Am intervenit înainte ca tipul să se vâre în necazuri şi mai mari.

— Numele meu este Evie. Pe Raquel deja o cunoşti – i-ai tras un pumn, după care i-ai furat chipul, îţi aminteşti? – iar aici, e Jacques, noul tău prieten, cel mai bun, din moment ce, pe-aici, el e responsabil cu masa. Presupunând că mănânci. Şi tu eşti?

— Lend[2].

— Lend? a întrebat Raquel.

— Da, la fel ca în dă-mi cu împrumut chipul tău, a zis, scânteind din nou către Raquel.

— De ce nu Borrow?[3] l-am întrebat. Sau, şi mai bine, Steal[4]?

— O să te-ntreb din nou, s-a repezit Raquel. Ce eşti? Având în vedere ce făcuse tipul ăsta, n-o condamnam că era nerăbdătoare.

---

[1] În original, Lend me your ears – citat celebru din piesa Iulius Cezar de W. Shakespeare (Vă rog să m-ascultaţi) – utilizat aici în sens propriu, într-un joc de cuvinte intraductibil

[2] A da cu împrumut (engleză; joc de cuvinte intraductibil)

[3] A lua cu împrumut (engleză; joc de cuvinte intraductibil)

[4] A fura (engleză; joc de cuvinte intraductibil)

— Bună întrebare! Poate-mi spui tu!

— De ce te afli aici?

— Îmi place să am parte, din când în când, de o doză de curent electric în trup.

— Ce cauţi?

— Răspunsuri.

— Bine, i-a zâmbit crispată Raquel. Şi eu la fel.

Comunicatorul ei a sunat. În timp ce citea mesajul, chipul i s-a destins. Când şi-a ridicat privirea, a zâmbit la imaginea ei din oglindă.

— Pe mâine, atunci.

S-a întors şi s-a îndepărtat pe coridor, însoţită de Jacques. Încă mă holbam la Lend-cu-faţa-lui-Raquel, desluşindu-i adevăratul chip, aflat dincolo de cel al lui Raquel. Acum, aproape că reuşeam să-i disting unele trăsături. A scos limba la mine şi, înainte să reuşesc să mă înfrânez, am chicotit. Era atât de ridicol gestul său pe chipul lui Raquel!

Raquel a strigat la mine de pe coridor:

— Evie! Hai odată!

Uitându-mă pentru ultima dată la Lend-cu-faţa-lui-Raquel, am alergat ca s-o prind din urmă.

— Au găsit-o pe Denise. E-n regulă. Şi Fehl şi-a revenit. Aş vrea să nu mai vorbeşti cu creatura aia până nu aflăm ce e şi de ce a venit aici.

În niciun caz! m-am gândit.

— OK, am răspuns.

— Ce vezi când te uiţi la el?

— Nu ştiu. Prima dată, nu vedeam nimic, puteam doar să spun că dincolo de chipul tău se afla cineva. Dar când nu poartă chipul altcuiva, este ca… nu-l pot compara cu nimic. Totuşi, uitându-mă cu atenţie la el, acolo, am început să-l văd mai bine. De fapt, doar la ochii săi mă pot concentra să mă uit. În rest, e doar o siluetă sau o umbră clară sau… nu ştiu, o fiinţă făcută din apă şi dintr-un strop de lumină.

— Am să convoc nişte cercetători. Mai întâi, trebuie să aflăm ce este; şi apoi, ce anume vrea.

Am ridicat din umeri, prefăcându-mă nonşalantă.

— Oricum, interesant!

— Ar trebui să fii în pat.

Vocea îi era severă. Aţi putea crede că treaba asta cu nu-am-

mamă sau şaisprezece-ani-afurisiţi ar putea să mă scutească să fiu în pat la o anumită oră. În niciun caz!

— Şi nu uita de cursurile de mâine.

— Bine. Dar dacă mai vuieşte vreo alarmă, am s-o ignor în loc să rezolv situaţia.

Mi-a aruncat un oftat care voia să spună: daţi-mi oricând vampiri şi gremlini, în loc de adolescenţi care fac mutre, după care, a fluturat din mână şi a pornit pe celălalt coridor.

După ce am încălzit puţin lapte ca să-mi fac o ciocolată, m-am ghemuit pe canapea şi am pus pe mine o pătură. Mintea îmi era prea agitată ca să pot să adorm. Fusese o zi ciudată. Iar dacă ceva mi se mai părea mie ciudat, însemna că era cu-adevărat înspăimântător. Am dat rapid pe un film şi mi-am lăsat mintea să se liniştească. Ecranul arunca lumini hipnotizante. N-am băgat de seamă lumina care venea din spatele meu.

— Vino şi dansează cu mine, dragostea mea.

Vocea lui avea culoarea aurului – strălucitoare şi spumoasă, promiţând căldură. Atât de multă căldură! Am zâmbit, am închis ochii şi m-am lăsat trasă jos de pe canapea, într-o îmbrăţişare. Şi-a lipit obrazul de-al meu, iar căldura m-a invadat, prin faţă, apoi pe gât, înaintând încet-încet spre inima mea.

— Inima mea, a şoptit.

Am încuviinţat din cap, încă lipită de obrazul lui. Inima lui.

Ecranul video a început să emită semnale sonore, smulgându-mă din transă. Am sărit înapoi şi l-am aruncat pe Reth de pe mine. Încet, căldura mi-a părăsit inima. Fusese aproape. Prea aproape.

Reth părea dezamăgit. Şi-a retras mâinile. Am înjurat.

— Care naiba e problema ta? Pleacă de-aici! Imediat!

— Evelyn!

Vocea lui era ca un magnet şi încă mai simţeam căldura lui în mine. M-am aplecat în faţă, împotriva voinţei mele.

— Nu!

Mi-am revenit rapid şi am fugit la peretele care despărţea camera cu televizorul de bucătărie şi mi-am înhăţat comunicatorul.

— Pleacă!

L-am privit furioasă, cu degetul pe butonul de alarmă. Trăsăturile chipului său frumos s-au lăsat. Aş fi vrut să-l consolez. Închizând ochii, mi-am luat degetul de pe buton.

— Afară! Acum!

Cu pleoapele închise, am simţit lumina unei uşi şi-am aşteptat până când a dispărut, după care, am deschis ochii. Reth plecase.

M-am dus la ecranul video şi l-am deschis.

— La ce folosesc afurisitele astea de încuietori codificate cu amprenta palmei, dacă silfii îşi fac propriile uşi ori de câte ori poftesc? am ţipat la Lish.

Ochii săi verzi s-au mărit de surprindere şi îngrijorare. Am inspirat adânc. Nu era vina ei.

— Mulţumesc pentru că ai intervenit, am adăugat.

— Reth?

— Da. Poţi să înregistrezi un raport pentru mine?

— Da, desigur. O să încercăm să-i clarificăm instrucţiunile.

Am clătinat din cap. El găsea oricând o cale să le dribleze. Bănuiam că atunci când ei îi spuseseră azi să meargă după mine şi să mă aducă, el o luase ca pe o instrucţiune general aplicabilă, nu ca pe un ordin valabil doar atunci, pe loc.

— Ai nevoie de ceva? am întrebat-o.

Părea stânjenită.

— Nu voiam decât să te întreb despre agitaţia de mai devreme. Dar vorbim mâine.

— Mda, sunt cam obosită. O să vin la tine şi o să-ţi povestesc totul, OK?

— Vrei să-ţi petreci noaptea aici?

Când venisem prima dată la Centru şi visam urât, îmi luam pătura şi perna şi dormeam pe podea, lângă acvariul lui Lish. Îmi spunea poveşti până când adormeam. Acum, eram tentată să fac la fel, dar mă simţeam ca o nătângă să nu fiu în stare să dorm singură, din cauza unui silf stupid.

— E-n regulă, m-am chinuit eu să zâmbesc. Mulţumesc, totuşi. Noapte bună, Lish.

Ochii sirenei au zâmbit, iar ecranul video a devenit alb. M-am întors pe canapea. Reth fusese atât de aproape! Din nou. Şi – mai rău decât orice – o parte din mine îşi dorea să nu ne fi întrerupt nimeni. Dar ştiam deja cât de dificil era să fii alături de silfi. Sunt posesivi şi profită de tine şi spre deosebire de băieţii umani din toate filmele de la televizor, ei nu sunt într-o relaţie pentru sex. De nimic nu le pasă mai puţin decât de asta. Ei îţi vor inima, îţi vor sufletul. Eu n-aveam să-i mai dau niciodată

inima mea lui Reth.

Totuşi, îmi dădeam seama că încă nu-mi trecuse durerea pricinuită de dorul de el.

Mi-am petrecut restul nopţii trează, înfăşurată în trei pături, dar tot fiindu-mi frig. Când am văzut că ceasul arăta 4 dimineaţa, am renunţat să tot încerc să adorm. Mi-am pus cele mai călduroase haine pe care le aveam şi m-am dus în sectorul Celulelor. Lend dormea ghemuit pe podea. M-am sprijinit de zid şi m-am uitat fascinată la corpul său care îşi lua întruna tot felul de identităţi, de parcă aş fi trecut de pe un canal TV pe altul. După vreo oră, a intrat în starea sa ciudată de apă-şi-lumină. Eram atât de obosită, încât cu greu mai puteam să văd ceva în jurul meu – şi deodată, am reuşit să-l disting. Parcă renunţasem la încercarea chinuitoare de a mă uita la el, iar el se afla, dintr-odată, acolo. În realitate, avea păr şi trăsături normale – chiar drăguţe, dacă ar fi avut şi culoare. Chiar şi mai surprinzător, nu părea cu mult mai în vârstă decât mine.

După un moment, a deschis ochii şi a privit într-ai mei. Culoarea l-a invadat – din nou, preluase chipul meu. Ochii încă îi scânteiau, în încercarea de a găsi nuanţa potrivită.

— Ce eşti tu? am şoptit.

— Ce eşti tu?

Jignită, m-am încruntat.

— Sunt o fiinţă umană.

— Ce ciudat, şi eu la fel.

— Nu, nu eşti.

— Ce ciudat, nici tu nu eşti.

Nu m-am lăsat intimidată şi l-am privit enervată. Ce nemernic!

— Şi de ce ai venit aici?

Din gura lui s-a auzit vocea mea – lucru deconcertant, ca-ntotdeauna.

— Şi eu pot să te-ntreb acelaşi lucru. Ai de gând să mă omori?

Să ai o zi... biiiiip; biiiiip

— Hei, nu asta face AISP, i-am spus. Noi nu omorâm paranormalii, ci...

Lend a înălţat o mână ca să mă oprească şi s-a ridicat în capul oaselor, mijindu-şi ochii:

— Tu ai de gând să mă omori?

— De ce să te omor?

După un moment, a expirat zgomotos.

— Nu cred că eşti tu, a spus.

— Cine să fiu?

S-a ridicat în picioare şi s-a întins. Am pomenit cumva de faptul că era extrem de ciudat să-mi văd corpul făcând asta? Până şi părul îl avea ca al meu – un pic dezordonat în această dimineaţă, din moment ce nu mă deranjasem încă să mă pieptăn.

— Vrei, te rog, să revii la normal?

Acum, fiindcă tot puteam să-l văd mai bine, voiam să mă uit mai mult la el.

Mi-a zâmbit, arătându-şi dinţii – ai mei! – perfecţi, strălucitori. Ca s-ajung să am zâmbetul ăsta, fusesem nevoită să suport timp de trei ani un aparat dentar; nu era corect ca el să-şi însuşească zâmbetul într-o secundă.

— Normal? Ce-nseamnă asta?

— Cum arăţi tu, de fapt.

— Poţi să-ţi dai jos toate hainele?

OK, era cel mai ciudat lucru pe care-l auzisem vreodată – pur şi simplu, îmi ceream mie însămi să-mi dau jos toate hainele. Nu putea să existe ceva mai straniu.

— De ce naiba aş face una ca asta?

— Mi-ai cerut să mă arăt cum sunt, de fapt; aşadar, m-am gândit că aşa ar fi cinstit.

— Ţi-am spus doar să încetezi să te mai afişezi cu chipul meu. Fii tu însuţi! Dar tu însuţi, cu haine!

— Astea sunt hainele mele. Dar dacă te deranjează...

Chipul meu s-a topit, iar creatura a mai crescut cu câţiva centimetri. În locul meu, era un adolescent. Părul negru, ochii căprui-închis, pielea măslinie şi oh, da, era absolut încântător! Desprins, parcă, din serialele pe care le găseam atât de minunate!

— E mai bine aşa?

Vocea i se schimbase, era mai gravă şi chiar aş fi putut să cred că vorbeam cu un adolescent adevărat.

— Categoric.

M-am uitat la el mai de-aproape. Dincolo de el era tot Lend. Nici măcar ochii ăia căprui-închis nu reuşeau să-i ascundă ochii adevăraţi de dedesubt, de culoarea apei; continuam să-i văd prin ei scânteierile.

— Pare să fie o imagine pe gustul tău.

— Da, cred că da. Apoi, m-am încruntat, curioasă: Cum sună vocea ta reală?

— Ce te face să crezi că nu asta e vocea mea?

— Cred că sună diferit. Mai curgătoare. Precum apa.

Mi-am dat seama ce stupid părea ce spusesem, dar zâmbetul i-a dispărut, iar el s-a uitat la mine iscoditor.

— Dacă n-ai venit să mă omori, atunci de ce te afli aici, Evie?

Jenant. Iată-mă, nemachiată, cu părul ciufulit, în faţa celui mai mişto adolescent pe care-l văzusem vreodată, fie el adevărat sau fals. De ce mă aflam acolo?

— Ăsta e jobul meu.

Zâmbetul i-a revenit, de data asta cu obişnuita lui arcuire ironică.

— Oh! Jobul tău! Este exact cariera potrivită pentru cineva de vârsta ta.

— Nu eşti cu mult mai mare decât mine.

Acum, că puteam să-l văd mai bine, eram sigură de asta. Muritorii corupţi, precum vampirii, îşi arată vârsta adevărată a corpului – bătrân şi oribil – aflată dincolo de aparenţe. Adevăraţii nemuritori, cum ar fi silfii, au o tinereţe eternă, dar chipurile lor au ceva diferit. Toţi anii care trec nu adaugă riduri pe faţa lor; pielea lor e netedă, ca o bucată de sticlă rostogolindu-se pentru totdeauna pe fundul oceanului. Nicio fiinţă muritoare nu are un asemenea lustru. Chipul lui nu părea nici bătrân, nici fără vârstă.

Schimbarea expresiei sale confirma asta.

— Ha! Am zâmbit cu satisfacţie. Presupun că ai… cincisprezece ani.

Deliberat spusesem mai puţin.

A părut indignat.

— Şaptesprezece.

— Vezi? Ai spus adevărul. N-a fost chiar aşa de greu, nu-i aşa?

Lend a clătinat din cap, apoi a oftat.

— Necazuri!

— Fii sigur că-ţi fac necazuri! i-am replicat zâmbind.

Sigur, poate că flirtam un pic. Mă puteţi condamna pentru asta? Singurii tipi pe care-i întâlneam vreodată erau prea bătrâni, pe jumătate monştri, cadavre vii sau ciudăţenii nemuritoare. Măcar, Lend era mai apropiat de vârsta mea, indiferent ce era el.

— Nu, tu ai necazuri!

S-a uitat peste umărul meu, iar eu i-am urmărit privirea – Raquel, şi nu părea fericită. Deloc. Traversase coridorul şi acum se uita la mine furioasă.

Eram pe cale să-mi cer iertare, dar, în schimb, mi-am dat ochii peste cap.

— Ce-ai de gând să faci, să mă pui la colţ?

Poate că n-ar fi trebuit să fiu atât de obraznică, dar totuşi! După noaptea pe care-o avusesem, ultimul lucru pe care mi-l doream era să mi se ţină o prelegere.

— Afară! Acum!

Am trecut pe lângă ea şi am întors capul înapoi, ca să-i arunc o privire lui Lend. Mi-a făcut cu ochiul şi n-am putut mă abţin să nu-i zâmbesc.

În loc să mă duc în camera mea, m-am îndreptat spre Centrul de Procesare. Era devreme încă, dar ăsta era un alt lucru grozav legat de Lish: ea nu dormea. Îmi plăcea în Centrul de Procesare. Spre deosebire de restul Centrului, nu părea să fie steril. Camera era circulară, birourile erau plasate lângă zid şi totul era aşezat în jurul minunatului acvariu al lui Lish. Era un cerc perfect cu un diametru de vreo cincisprezece metri şi o înălţime de cinci. Reuşiseră chiar să-i transplanteze acolo, în apa albastră şi limpede precum cristalul, un recif de corali vii, laolaltă cu peşti tropicali. Arăta mai bine decât locuinţa mea.

Lish avea privirea aţintită la şirurile de ecrane aliniate în faţa acvariului. Era un fel de asistent personal permanent. Nu avea concediu medical, nu avea vacanţă, nu dormea şi îşi dorea să se afle acolo. Nu în multe creaturi paranormale puteai să ai atâta încredere. Chiar dacă erau neutralizate, celor mai multe dintre ele le mai rămânea un strop de resentiment faţă de AISP, pentru că-şi pierduseră libertatea. Dar Lish îşi iubea jobul. Se ocupa de planificare, monitorizare, transporturi, orice vrei. Fata ştia totul.

Dar se părea că nu şi azi. Ochii ei verzi s-au mărit de interes când m-am apropiat de acvariul ei. I-am zâmbit.

— Ce s-a întâmplat, Lish?

— Cum te simţi? Eşti în regulă, după noaptea trecută?

Lish mă cunoştea mai bine decât oricine altcineva din Centru. Raquel era însărcinată să se ocupe de mine, dar îmi era greu să vorbesc cu ea despre ceea ce simţeam. La urma urmei, când oftatul este mijlocul principal de comunicare, e greu să construieşti o legătură cu adolescenţii. Lish înţelegea cât de tare mă dădea peste cap o nouă întâlnire cu Reth. Puteam să vorbesc cu ea (şi chiar o făceam) despre orice.

— Am avut şi zile mai bune. N-am dormit.

Lish a încercat să înjure – ceea ce, întotdeauna este amuzant, deoarece computerul n-o să traducă niciodată aşa ceva. A ieşit o chestie de genul:

— Biiiiip tâmpit biiiiip biiiiip silfi şi biiiiip obsesiile lor biiiiip biiiiip. Ar fi mai bine să înceteze bip bip bip cu regulile bip bip sau o să-l bip bip bip pe micul biiiiiiip.

Totul cu o voce de robot, absolut monotonă. Grozav! Uneori, Lish chiar se ambala. Îmi plăcea chestia asta la ea; parcă era sora mea mai mare, pe care n-o avusesem niciodată. Sora mai mare care, întâmplător, era de un verde strălucitor, acoperită cu solzi, având o coadă lungă cu aripioare şi membrane între degete. Dar, în felul ei, era frumoasă.

Am râs. Tiradele cu voce de robot mă înveseleau întotdeauna.

— OK. Poţi să faci asta biiiiip biiiiip.

A clătinat din cap, încă supărată pe Reth. Pe unul dintre ecrane a apărut ceva care i-a atras atenţia şi pentru câteva minute, şi-a fluturat mâna, cu membrane între degete, în faţa ecranului respectiv. Nu prea ştiam cum funcţionau toate acele maşinării de-acolo, dar păreau întotdeauna extrem de interesante.

De îndată ce a terminat, s-a întors spre mine.

Aşa… spune-mi ce s-a întâmplat ieri cu intrusul ăla.

— Ce anume nu ştii?

De obicei, Lish era un izvor de informaţii. De acord, cele mai multe dintre ele erau clasificate, dar noi eram cele mai bune prietene. Ne spuneam secrete şi le şi păstram. Ca în vremurile în care eu aveam doisprezece ani şi Centrul procesa o mulţime de spiriduşi. Lish ştia cât de mult îmi doream să-i văd, aşa că mi-a

strecurat o informaţie despre când şi unde – deşi Raquel mă pedepsise pentru că mă abătusem de la instrucţiuni într-o misiune de implantare a dispozitivelor de urmărire la distanţă. Din păcate, spiriduşii se dovediseră a fi nişte creaturi murdare şi urâte; până şi aripioarele le erau acoperite cu mucozităţi. Şi astfel, încă un vis din desenele animate îmi fusese spulberat.

— N-au oferit prea multe informaţii. Despre ce e vorba? m-a întrebat, părând îngrijorată.

— Nu ştiu. N-am mai văzut niciodată o asemenea creatură. Nici Raquel n-a mai văzut.

— De ce a venit aici?

— Nici asta nu ştiu. L-am prins în biroul lui Raquel, dar nu ne-a spus de ce.

— Şi poate lua înfăţişarea oricui?

— Da. E destul de bizar să stai acolo şi să vorbeşti cu tine însăţi.

S-a auzit un chicotit mic, şuierat. M-am uitat în jur şi am constatat că unul dintre vampirii de serviciu stătea în apropierea noastră şi asculta.

— E ceva amuzant, Dalv? l-am privit încruntată.

S-a încruntat şi el la mine.

— Mă cheamă Vlad, ştii foarte bine.

— Pe tine şi pe jumătate dintre vampiri.

Vlad – sau Dalv, cum îmi plăcea mie să-i spun, tocmai ca să-l enervez – se număra printre chestiile care-mi erau cel mai puţin simpatice la Centru. După neutralizare, AISP îi programa întotdeauna pentru o slujbă obligatorie. Vârcolacii aveau îndatoririle cele mai flexibile, în funcţie de ceea ce făcuseră înainte. Vampirii lucrau, de obicei, în clădirile-satelit sau muşamalizau apariţiile bizare, folosindu-şi abilitatea de persuasiune. Totuşi, Vlad era cât se poate de nefolositor. Presupun că nu puteam să-l condamn pentru că se simţea prost. S-ajungi îngrijitor, după ce mai înainte fuseseşi teroarea nopţii în Bulgaria, era ca naiba. Şi cum eu eram cea care îl prinsese şi îi pusese brăţara de urmărire, pe mine mă ura în mod special.

A ridicat din umeri, în timp ce continua să şteargă podeaua, deşi era, deja, curată. Farmecele lui erau mai puţin bătătoare la ochi decât ale majorităţii; avea înfăţişarea unui bărbat de patruzeci de ani, neatrăgător, dar nu urât, doar că prea slab şi cam chelios. Dincolo de aparenţe, toţi vampirii arătau la fel.

Bleah!

— Ar putea să fie un doppelgänger [5], a spus el, iar pe faţă i-a apărut un zâmbet batjocoritor.

— Ce-nseamnă doppelgänger? am zis, şi-am regretat imediat întrebarea când i-am văzut zâmbetul larg.

— Veşti bune pentru noi, ceilalţi, dacă ia forma ta.

Un alt râset şuierător, după care, a ieşit din încăpere.

M-am întors către Lish; deja se uita la unul dintre ecrane. Şi-a mijit ochii.

— Ce? am întrebat, căci, expresia de pe faţa ei mă făcea să mă simt agitată. Ce-nseamnă doppelgänger? am repetat.

— Un doppelgänger le apare oamenilor ca – a făcut o pauză – vestitori ai morţii. Se spune că dacă te vezi pe tine însuţi, înseamnă că vei muri în scurt timp. De asemenea, sunt spirite rele care iau forma ta şi îţi distrug viaţa, ducându-te, tot aşa, la moarte.

M-am încruntat. Nu era deloc amuzant.

— Stai puţin! Spirite?

A încuviinţat din cap.

— Nu, tipul are corp fizic, am zis.

Avusesem de-a face cu câteva fantome şi strigoi la viaţa mea. Chestia uimitoare în ceea ce-i priveşte, este că nu poţi să-i atingi. Singura lor putere este că inspiră frică. Iar frica poate da naştere la o mulţime de chestii – îi face pe oameni să vadă, să audă şi chiar să creadă că ating lucruri care nu există, de fapt – dar, dacă ştii despre ce e vorba, ţi-e uşor să treci peste chestiile astea.

— În plus, dac-ar fi să mor, ar însemna să moară şi Raquel, Denise şi Jacques.

A clipit, gânditoare, apoi a spus:

— Şi de ce s-ar uita un doppelgänger prin dosarele lui Raquel?

— Exact! Ca să nu mai spun că nu are decât şaptesprezece ani.

Lish şi-a lăsat capul într-o parte.

— Nu e o creatură nemuritoare?

— Nu. O, hm, probabil că ar fi trebuit să-i spun lui Raquel treaba asta.

M-am încruntat. O să-i spun când o să se hotărască să mă implice şi pe mine.

---

[5] Dublura fantomatică a unei persoane

— Ascultă, am continuat. Să nu-i spui nimic, OK? Vreau să fac şi eu parte din povestea asta, iar singurul atu pe care-l am este că deţin informaţii.

Lish a închis una dintre pleoapele ei transparente, imitând, cât putea ea de bine, gestul de a face cu ochiul.

— Oricum, nu m-au autorizat să fac cercetări. Deci, n-am niciun motiv să le spun ceva.

— Eşti cea mai bună prietenă a mea şi în acelaşi timp, cea mai misterioasă şi exotică!

Ochii lui Lish îmi zâmbeau. Deşi ne deosebeam aşa de mult, fiecare era pentru cealaltă exact ceea ce îi trebuia acesteia – o prietenă. După cum obişnuiam – încă de când o întâlnisem prima dată pe Lish, pe când eu aveam zece ani – mi-am lipit faţa de sticlă şi mi-am dezumflat obrajii către ea.

Moartă în toate limbile

Mai târziu, în acea dimineaţă, am reuşit să adorm, când... a pornit alarma! Am sărit din pat, buimacă, gândindu-mă că iar pătrunsese vreun intrus sau apăruse vreo urgenţă. Apoi, mi-am dat seama că nu era vorba de alarma de la Centru, ci, de alarma mea personală. Alarma care însemna că profesoara mea, Charlotte, avea să apară aici în fix zece minute.

— Of, biiiiip.

Nu-mi făcusem nicio temă.

În ultimii ani, încercasem s-o conving pe Raquel că nu aveam deloc nevoie să studiez matematica, engleza, ştiinţele, istoria lumii şi patru – da, patru! – limbi străine. Nu era ca şi cum urma să merg la liceu sau ceva de genul ăsta. Sigur, mi-aş fi dorit să merg la un liceu adevărat, dar asta pentru că de fapt, voiam să fiu printre adolescenţi, nu pentru că voiam să învăţ cine ştie ce. Mai mult decât atât, mă îndoiam că celor de la AISP le păsa prea mult dacă-mi luam eu sau nu diploma. Atâta vreme cât puteam să desluşesc ceea ce se afla dincolo de farmecele de la suprafaţă, aveam un job. Dar, de fiecare dată când aduceam vorba de asta, Raquel mă privea cu ochii ei aproape negri şi-mi adresa acel oftat patentat, care însemna: ştiu că acum crezi că nu e important să înveţi toate lucrurile astea, dar într-o bună zi o să apreciezi faptul că am făcut din tine un adult cu o educaţie completă.

Mi-am scos cartea de spaniolă, fiind destul de sigură că asta era materia pe care o aveam în dimineaţa asta. Am completat în grabă schemele cu verbul neregulat morir şi am scris propoziţiile pe care trebuia să le compun ca exemple. Tú eres muerta carne. Am şters – adjectivul se pune după substantiv. Tú eres carne muerta. Oh, pe cine voiam eu să păcălesc, nici măcar nu folosisem verbul morir. Yo soy carne muerta. Traducere: Eu sunt carne moartă.

Exact la fix, uşa apartamentului meu a scos un bip şi am poftit-o pe Charlotte să intre. Era o femeie drăguţă, de vreo treizeci de ani. Cu câţiva centimetri mai scundă decât mine, cu un păr castaniu strălucitor pe care-l purta strâns în coadă de cal, cu nişte ochelari adorabili şi cu ochi albaştri, în spatele cărora se ascundeau ochii ei galbeni, scânteietori, de lup.

Charlotte avea întotdeauna un zâmbet atât de dulce!

Pasiunea vieţii ei fusese să fie profesoară, până când fusese infectată. Când înţelesese ce ajunsese să fie şi ce anume făcuse – îl atacase pe unul dintre membrii familiei – încercase să se sinucidă. Din fericire, o găsiserăm înainte de a se prinde care erau cele câteva lucruri care îi puteau veni de hac unui vârcolac. N-am putut să-mi dau seama niciodată dacă lipsa mea de motivaţie ca elevă sau durerea şi regretul legate de propriul său trecut o făceau să pară atât de tristă, chiar şi atunci când zâmbea.

Ne-am aşezat pe canapea şi am tras masa mai aproape de noi. Şi-a aruncat o privire în caietul meu de teme şi şi-a stăpânit un zâmbet.

— Tu eşti carne moartă?

Am zâmbit cât am putut de expresiv, gen nu te enerva, nu-i aşa că sunt simpatică? şi am ridicat din umeri.

— E o expresie americană… intraductibilă. N-ai terminat de conjugat verbul şi nu ţi-ai scris nici compunerea pe care ţi-am spus s-o faci.

S-a uitat la mine cu ochii ei trişti. Ochii ăia mă omorau.

— Îmi pare rău, am spus, lăsând capul în jos. Ieri a fost o nebunie. Mai întâi, am avut o misiune legată de-un vampir, apoi a apărut un intrus, după aia – târziu, în noapte – m-a vizitat Reth şi pe urmă n-am putut să dorm.

— Se pare c-ai avut o zi grea. Dar temele astea le ai de o săptămână. Poate, pentru data viitoare nu mai laşi tema pe ultimul moment.

— Hei, Char, hai să nu-ncepem să batem câmpii.

La asta, cel puţin, m-am ales cu un zâmbet mai puţin trist.

Ne-am petrecut restul dimineţii făcând conjugări (un cuvânt care sună obscen dar, de fapt, este doar plictisitor) şi conversaţii în minunata limbă español. A rămas cu mine şi am luat prânzul împreună, după care, a sosit momentul pentru după-amiaza mea de antrenament.

Bud, profesorul meu de lupte şi tehnici de autoapărare, tot se mai străduia să mă înveţe să lupt cu cuţitul.

— Cuţite de argint! Dureroase şi uneori, mortale pentru aproape toate creaturile paranormale!

— Tasey! l-am contracarat. Roz aprins şi electrizant!

— Nu te poţi baza întotdeauna pe tehnologie.

Bud era o fiinţă umană, dar părea să fi crescut în Evul Mediu.

În cazul în care vă întrebaţi dacă era drăguţ, ei bine, poate cu treizeci de ani în urmă. Acum nu prea mai era.

— Şi, din moment ce am mai avut până acum această discuţie, ţi-am adus ceva.

M-am înveselit:

— Un cadou?

A încuviinţat din cap, cu o expresie nemulţumită. A scos un pachet de pânză, din care a tras un pumnal subţire, cu mâner roz strălucitor, sidefat.

— Nu se poate! am strigat, luându-i-l din mână.

— Nu-mi vine să cred că am făcut un pumnal roz!

— Ce drăguţ e! Îmi place! În sfârşit, un tovarăş demn de Tasey.

L-am îmbrăţişat iute. Îmbrăţişările îl speriau întotdeauna pe Bud, însă, acum era uşurat că, în sfârşit, eram de acord să accept un cuţit.

— O, Dumnezeule! Ce nume să-i dau?

— Oricare-ar fi numele, te rog, nu mi-l spune. Păstrează cuţitul în teacă, prins de centură.

Am luat teaca – neagră.

— Ai putea să-mi faci şi una maro? Şi una roz?

Din felul în care a mormăit şi m-a alungat din sala de antrenament, ai fi putut crede că Bud era vârcolac.

Restul după-amiezii eram liberă şi speram că Raquel era prinsă cu întâlnirile ei. Avea o poziţie destul de înaltă în AISP. Întâi crezusem că fusese desemnată să se ocupe doar de mine, dar se dovedise că ea administra întregul Centru şi era responsabilă cu toate misiunile de implantare a dispozitivelor de urmărire la distanţă. Cred că, pur şi simplu, eram favorita ei. Sau, dacă nu, eram omul ei cel mai folositor.

Toată ziua mă gândisem numai la Lend. În momentul de faţă, era cea mai interesantă persoană/chestie de pe-aici, aşa că m-am dus în sectorul de Celule. M-am oprit în faţa celulei lui Lend şi am rămas mască. Nu era acolo. Şi nu spun prin asta că era în ipostaza lui aproape-invizibilă, ci, în ipostaza de-fapt-deloc-în-celulă.

La capătul lungului coridor se afla Jacques.

— Jacques!

S-a îndreptat spre mine.

— N-ar trebui să fii aici, Evie.

— Da, da. Unde-i Lend?

Dacă-i dăduseră drumul să plece? Imposibil, dacă stăteam să mă gândesc. Pătrunsese pe furiş în Centru. Nu-mi aminteam să mai fi făcut cineva vreodată aşa ceva. Dar dacă avea necazuri mai mari decât bănuiam eu, iar ei îl răniseră? Ideea asta mă deranja. Apoi, partea raţională din mine s-a întrebat dacă nu cumva era o creatură periculoasă, iar ei îl mutaseră într-o zona cu nivel ridicat de risc.

Jacques a înălţat din umeri.

— Raquel a cerut să fie mutat.

— De ce?

— Nu avem echipament adecvat ca să ţinem aici pe cineva pentru mult timp. N-avem paturi, n-avem toalete.

— Oh!

Părea să aibă sens.

— Şi-acum unde e?

Vârcolacul a clătinat din cap.

— Îmi pare rău. Nu eşti autorizată să ştii.

Azi, obişnuitul lui accent franţuzesc, altminteri simpatic, mă enerva îngrozitor de tare.

— Nu sunt autorizată?

— Nu. Raquel mi-a cerut să nu-ţi spun.

Mi-a căzut faţa. Era atât de nedrept! M-am întors pe călcâie şi m-am îndreptat spre biroul lui Raquel. Nici n-am apucat să-mi aşez bine palma pe uşa ei, că s-a şi deschis.

— Oh, bun! a zis Raquel.

— Care-i treaba cu…

— Am o misiune pentru tine. Trebuie să pleci chiar acum. Te aşteaptă un mijloc de transport.

M-am încruntat.

— Despre ce e vorba?

— Activitate vampirică la Istanbul. Am localizat-o, dar trebuie să te grăbeşti.

— Eu… OK.

Am alergat amândouă la mine în cameră şi mi-am luat geanta, inclusiv brăţările pentru glezne. Întotdeauna îl aveam pe Tasey cu mine, iar acum i se alătura şi pumnalul meu încă-fără-nume.

— Nu sunt îmbrăcată cum trebuie pentru o misiune cu vampiri.

Aveam pe mine nişte blugi skinny şi un tricou cu anchior şi mâneci lungi, iar părul era strâns la spate, în coadă de cal.

— Arăţi în regulă, mi-a spus ea expeditiv. Ţi se vede gâtul… asta e tot ce contează.

Aproape că ajunseserăm la secţia Transport când mi-am adus aminte.

— Hei, de ce nu pot să ştiu şi eu unde e Lend?

Raquel şi-a dat ochii peste cap şi mi-a adresat un oftat gen chiar e momentul să mă-ntrebi acum?

— Nu-i nevoie să ştii tu unde e.

Uşa camerei de la Transport s-a deschis în faţa noastră şi a apărut o silfidă. N-o mai văzusem de ani de zile şi am simţit imediat în stomac un junghi de emoţie şi de vinovăţie. Tuturor angajaţilor umani li se cerea să memoreze numele a doi silfi – silfi care le erau desemnaţi la întâmplare, ca nu cumva un silf să aibă prea mulţi oameni alocaţi. Această silfidă îmi fusese desemnată mie, dar eu nu reuşeam să-mi aduc aminte nici în ruptul capului cum o chema.

Numele ei fusese primul pe care mi-l spuseseră, când aveam zece ani. De asemenea, fusesem instruită ca niciodată, sub nicio formă, să nu-l folosesc decât dacă aveam absolută nevoie, apoi mi se explicaseră toate modurile în care aş fi putut să fiu ucisă dacă ratam. Era cam traumatizant; puteam să fiu condamnată pentru că uitasem cum o chema? Ştiam că ar fi trebuit să întreb din nou, dar era prea stânjenitor. Raquel ar fi sărit în sus.

Silfida nu mi-a adresat nici măcar o privire.

— Ţi s-a spus unde trebuie să mergeţi? a întrebat-o Raquel.

Ea a dat afirmativ din cap. Pielea îi era de un alb cremos, contrastând puternic cu părul ei rubiniu. Ca toate silfidele, era frumoasă într-un fel în care nicio persoană n-ar fi putut să fie vreodată. A ridicat o mână şi a devenit ceţoasă când şi-a activat farmecele. Silfilor li se cerea ca prezenţa lor să devină estompată în timpul transportului, ca să nu poată fi remarcaţi. Nu uiţi niciodată chipul unui silf. Spre deosebire de vampiri, silfii puteau să-şi activeze sau dezactiveze farmecele după propria lor voinţă. Părul silfidei a devenit castaniu-roşcat, chipul a luat proporţii mai normale, iar ochii s-au micşorat şi s-au apropiat unul de celălalt. Silfida continua să fie frumoasă, dar acum era normală. Doar dacă nu era cineva ca mine care să poată vedea dincolo de aparenţă.

Am înaintat şi i-am prins mâna pe care mi-o întinsese. Era caldă, dar nu în acelaşi fel ca cea a lui Reth. Obişnuitul contur de lumină strălucitoare s-a format pe peretele alb din faţa noastră şi am păşit amândouă în întuneric. Mi-am concentrat toată atenţia la senzaţia pe care o aveam ţinând-o de mână şi pur şi simplu, am mers înainte. M-a surprins când a vorbit – de obicei, silfii nu catadicsesc să le vorbească muritorilor. Doar dacă nu încearcă să-i răpească, desigur.

— O, tu eşti cea a lui Reth, a spus, arătând că mă recunoaşte, iar vocea-i era disonantă dar, în acelaşi timp, ciudat de încântătoare, ca o ploaie de sticlă care cade pe asfalt.

Am greşit un pas şi aproape că m-am dezechilibrat. M-a ţinut strâns, fără să ezite.

— Nu, nu sunt.

De parcă Potecile Silfilor nu erau suficient de bizare. Ce-i venise?

A râs doar – şi mai multă sticlă, căzând mai repede. Apoi, am simţit pe faţă aerul rece al nopţii şi am deschis ochii Ne aflam pe o alee murdară, între două clădiri vechi de piatră. I-am dat drumul la mână şi mi-am şters palma pe pantaloni. Mi-a zâmbit, iar ochii ei de silfidă au scânteiat dincolo de farmece. În zâmbetul ei era o urmă de cruzime care, m-a făcut să mă înfior. Mi-a arătat către deschiderea în care dădea aleea.

— Ar trebui s-o găseşti pe creatură în piaţa asta.

— Mulţumesc foarte mult, am murmurat, după care, i-am întors spatele şi am plecat pe alee.

Speram ca, pentru drumul de întoarcere să-mi trimită altă silfidă. La naiba, speram să-mi trimită un avion cu reacţie. Mă săturasem să tot călătoresc cu silfii. Erau din ce în ce mai băgăcioşi.

Piaţa era una dintre cele neacoperite şi absolut aglomerată. În aer pluteau arome apetisante, din care nu aveam să gust niciuna. Totuşi, în seara asta nu era Easton Heights, aşa că nu mă grăbeam. Spre norocul meu, părea să fie un loc foarte atrăgător pentru turişti, aşa că nu prea ieşeam în evidenţă.

Am rătăcit prin împrejurimi, prefăcându-mă că mă uit la standuri, dar, de fapt, îi scrutam pe oameni. Îmi plăcea mult mai mult genul ăsta de misiune, mai mult decât să fi alergat prin cimitire. Nu există niciun motiv temeinic pentru care vampirii să hălăduiască prin cimitire. O fac, pur şi simplu, pentru că cei mai

mulţi dintre ei sunt victimele conceptelor care ţin de cultura pop, despre cum trebuie să se comporte. În plus, cimitirele sunt plictisitoare şi pustii. Pe când, în nopţi ca asta, puteam să rătăcesc pe-aici şi să mă uit la oameni. Oamenii – cei normali – mă fascinau. Turiştii şi localnicii contrastau – un amestec extraordinar de jeanşi şi mătase, şepci de baseball şi plete negre.

De asemenea, era plăcut să ies de una singură. De obicei, mă însoţea cel puţin o persoană (de regulă, un vârcolac), dar în ultimii doi ani mă trimiseseră singură la urmăririle simple. Acum, vampirii nu mai constituiau o ameninţare, din moment ce ştiam să-mi fac treaba. Dar, dacă era ceva mai periculos, aveam întotdeauna un însoţitor.

De la un stand de bijuterii, m-a strigat un tip, într-o engleză stricată. Era turc, destul de drăguţ în mare, dar în plin avânt al pubertăţii. Era cât pe ce să mă opresc şi să mă prefac că eram o cumpărătoare, când, am prins cu coada ochiului o mişcare lângă mine. Ceva care nu era uman. Zâmbindu-i cu regret băiatului de la stand, m-am întors şi m-am grăbit s-o iau pe urmele acelei persoane. Tot ce a trebuit să fac a fost să o privesc mai pe îndelete, ca să am confirmarea – prin părul bogat şi întunecat al bărbatului, am reuşit să văd că din podoaba capilară adevărată nu mai avea decât câteva fire de păr, care-i atârnau de capul plin de pete şi zbârcit.

Nu părea să urmărească pe cineva; mergea prin piaţă hotărât. Aproape că a trebuit să alerg ca să mă ţin după el, până când a intrat într-o clădire dărăpănată, aflată chiar în celălalt capăt al pieţei. Am aşteptat circa treizeci de secunde, apoi am intrat după el. Un hol mic ducea către o uşă. Am pregătit Taser-ul şi am înaintat, am izbit uşa cu piciorul şi am pătruns în cameră.

Vampirul pe care-l urmărisem s-a întors şi s-a uitat la mine. La fel au făcut şi ceilalţi douăzeci de vampiri care se aflau acolo.

— Of, bip, am şoptit.

Nicăieri nu-i ca acasă

Cu un vampir puteam să mă descurc. Hm, probabil că puteam să mă descurc chiar şi cu cinci deodată – cadavre şi muşchi îmbătrâniţi şi aşa mai departe. Dar douăzeci de vampiri? Nu-mi plăcea să fiu depăşită de situaţie. Ce se-ntâmpla? Vampirii, prin natura lor, erau solitari. Era ciudat. Şi foarte, foarte rău.

Mi-am compus cel mai convingător zâmbet prin care voiam să arăt că mă simt stânjenită. Ei nu aveau habar că eu ştiam ce erau.

— Ups! Căutam teatrul. Am greşit clădirea!

Poate, dacă ieşeam repede pe uşă şi o închideam suficient de repede – clic!

Alţi patru vampiri au intrat în urma mea şi au încuiat uşa. Mi-am dus mâna la centură şi am apăsat pe butonul de alarmă al comunicatorului. Apoi am scos Taser-ul.

Inspirând adânc, mi-am compus cea mai severă mimică de care eram în stare.

— Sunteţi cu toţii arestaţi, conform Legii trei, punctul şapte din Acordul Internaţional de Siguranţă Paranormală, Protocolul Vampirilor. Sunteţi obligaţi să raportaţi celui mai apropiat serviciu de procesare…

— Eşti de la AISP? m-a întrebat unul dintre vampiri.

Ceilalţi se foiau, nervoşi, în loc.

— Da. O să vă rog să vă aliniaţi cu toţii, ca să vă implementez dispozitivele de urmărire la distanţă.

Mă aşteptam să-i aud izbucnind în râs.

— N-o să ne omori? m-a întrebat cel care vorbise şi mai înainte, uitându-se la mine suspicios.

— De ce mă tot întreabă toată lumea chestia asta?

Pe bune, chiar arăt ca un asasin psihopat? Poate că de vină erau tenişii mei roz? Sau cerceii în formă de inimioare?

Vampirii s-au uitat unii la alţii şi au început să şuşotească. M-am apropiat uşor de uşă, ţinându-l pe Tasey pe lângă corp, apăsând iar şi iar pe butonul de alarmă. Lish avea să observe. Ea o să trimită ajutoare. Niciodată nu ratase până atunci, dar, dacă nu răspundea foarte repede la semnalul meu de panică, trebuia să fac ceva ce nu-mi doream nicicum să fac.

Libertatea se afla la doar câţiva paşi, când, vampirii s-au întors spre mine. Cel care-mi vorbise – înalt, cu un păr negru şi

buclat – a clătinat din cap.

— Îmi pare rău. Şi-a dezvelit colţii într-un zâmbet prin care-şi cerea iertare. Ne bucurăm că nu eşti creatura care ne vânează, dar nu suntem prieteni nici cu AISP. Şi tuturor ne este foarte, foarte sete.

— Ce? Fără niciun pic de flirt? am întrebat, încercând să câştig timp. Nici măcar nu încercaţi să fiţi un pic sexy? Gândiţi-vă la toţi fanii vampirilor… or să fie atât de dezamăgiţi!

Mi-am scos pumnalul de argint. Poate că ar fi trebuit să fiu mai atentă la antrenamentele cu cuţitul.

— Ştiţi ceva? Lăsaţi-mă să plec şi vă promit că n-o să spun nimănui cât de lipsiţi de gingăşie sunteţi.

— Îmi pare rău, copilă.

— OK.

Am ridicat cuţitul într-o mână şi pe Tasey în cealaltă.

— Atunci, înseamnă că trebuie sa vă ucid.

Dac-aş fi reuşit să anihilez destui… doar atâţia cât să pot să ies din cameră. Aş fi putut să mă salvez fugind rapid.

Trei dintre ei s-au năpustit asupra mea şi eu am dat din mâini sălbatic. Pe doi i-am lovit cu putere şi s-au prăbuşit. Al treilea a încercat să mă prindă de braţ, dar l-am atacat cu cuţitul şi s-a retras, urlând de durere. Am alergat la uşă, dar n-am reuşit s-o deschid. M-am întors şi m-am rezemat cu spatele de ea.

— Toţi deodată! a strigat şeful lor şi a urmat un amestec de mâini – drăguţe, din carne normală, peste carnea descompusă de dedesubt – care, m-au înhăţat toate în acelaşi timp.

M-am luptat, dar până şi vampirii sunt suficient de puternici când raportul e copleşitor, de douăzeci la unu. Nu le-au trebuit decât câteva secunde ca să mă imobilizeze la perete; am reuşit să nu scap pistolul şi cuţitul din mâini, dar nu puteam să mă mişc şi să le folosesc. Şeful lor stătea chiar în faţa mea. Am încercat să-i privesc farmecele, să văd doar farmecele sale, dar ochii lui de un alb pur, care se holbau la mine din orbitele înfundate, m-au împiedicat să mă concentrez la altceva decât la ei. Mi-a zâmbit. Voiam să plâng.

Salvarea avea să vină prea târziu pentru mine.

— Nu-ncepi să ţipi? mi-a şoptit el, aplecându-se înainte şi atingându-mi gâtul cu buzele.

Cu buzele lui moarte, moarte. Am simţit că deschide gura şi am închis ochii. Toată oroarea întâlnirii nefericite cu un vampir în

frageda mea pruncie s-a revărsat asupra mea. Nimeni n-avea să mă salveze. N-aveam de ales. O singură lacrimă mi-a alunecat pe obraz.

— Lorethan! am strigat.

Vampirul a ezitat; era limpede că nu la asta se aşteptase.

— Am nevoie de tine! ACUM!

Pauza asta a fost suficientă ca să-mi salvez gâtul. În cameră a explodat o lumină albă şi vampirii au sărit înapoi instinctiv. Din spatele meu, două braţe mi-au înconjurat mijlocul şi m-au tras în întuneric.

— Tu m-ai chemat, a murmurat Reth la urechea mea, în timp ce mă ţinea în aer. Ştiam că o s-o faci.

Ghiceam din felul în care-mi vorbea că zâmbea, că se simţea triumfător. Jurasem că n-o să-i mai folosesc niciodată numele real, că n-o să-l mai chem niciodată. În schimb, acum, îmi contrazisesem toate ordinele pe care i le dădusem de a sta departe de mine. Şi cuvintele mele – de ce-i spusesem că aveam nevoie de el? Putea să răstălmăcească asta în orice fel ar fi vrut. Dar amintirea buzelor vampirului pe gâtul meu m-a făcut să mă cutremur. În seara asta, nu mai conta.

— Du-mă acasă, atât te rog.

Şi-a strâns şi mai tare braţele în jurul meu, lipindu-şi pieptul de spatele meu. Prin cămaşă îi simţeam inima – bătăi puternice, dar foarte rare.

— Atunci, să mergem acasă.

A râs, în felul lui cristalin.

Asta ar fi trebuit să mă pună în gardă.

Am rămas cu ochii închişi, încercând să ignor faptul că stătea cu trupul lipit de-al meu. Silfilor nu le pasă niciun pic de sex şi de latura fizică, dar le pasă de manipulare, iar Reth ştia foarte bine cât de tare mă enerva pe mine contactul – orice fel de contact. După felul în care crescusem, nu beneficiasem niciodată de suficientă afecţiune, de suficientă atenţie. Mai mult decât Raquel, mai mult decât Lish, mai mult decât oricine altcineva, ştia cât de îngrozitor de singură mă simţeam. Îl uram pentru asta.

Mă aşteptam să mă ia de mână şi să mergem; în schimb, tot ce am simţit a fost o adiere, apoi ceva strălucitor şi cald. Am deschis ochii şi eram într-o cameră. Nu era camera mea. Lumina era palidă şi blândă, venind de la o sursă neidentificabilă. În

jurul camerei – care părea să aibă pereţi solizi, din piatră de culoare pală – era plasată, la întâmplare, mobilă. Ţesăturile erau cu toatele mătăsuri şi catifele; roşu-închis şi purpuriu intens, cu accente aurii. Nu exista nicio uşă.

— Am spus acasă.

A râs din nou.

— N-ai spus acasă la cine.

Furioasă şi prea obosită ca să mai suport prostiile unui silf, am deschis gura să-i spun exact unde să mă ducă şi unde poate să se ducă el după aceea. Nu ştiam sigur dacă un silf putea să execute comanda de a se duce în infern, însă, aveam să aflu acum. Dar, înainte de a apuca eu să scot vreo vorbă, el a ridicat o mână subţire şi m-a mângâiat pe gât.

— Şşş… mi-a şoptit.

Mi-a pierit graiul. Nu că aş fi răguşit dintr-odată. Pur şi simplu am rămas fără glas. Nu puteam să ţip. Nu puteam nici să vorbesc şoptit. Aş fi vrut să-l am acum în faţă pe geniul care susţinea că-i putem controla pe silfi şi-i putem lovi acolo unde-i doare mai rău. Răsucindu-mă în braţele lui Reth, m-am smucit şi m-am dat după una dintre canapelele cu aspect de vechi.

— Dă-mi glasul înapoi! am mimat cu buzele.

Mi-a zâmbit. Ochii săi erau aurii, precum grâul copt, iar părul îi lucea aproape în aceeaşi nuanţă. Tot ce era legat de el era auriu, cu excepţia râsului. Fusese, dintotdeauna, ca de argint. Nu mă mai puteam uita la chipul lui fără să risc să nu vreau să mai văd niciodată altceva, dar nici nu voiam să-mi mut privirea şi să las garda jos. Eram atât de neputincioasă!

— Evelyn!

Numele meu rostit de el era ca o mângâiere.

— De ce mi te împotriveşti? Îţi doreşti să fii cu mine. Iar eu nu vreau pe nimeni altcineva, niciodată!

Mi s-a făcut pielea de găină. Reth dusese, probabil, o mulţime de fete muritoare pe Tărâmurile Silfilor. Ştia că noi nu trăim veşnic. Fie că mă manipula din nou, ceea ce era posibil, sau, se întâmpla ceva cu mult mai înspăimântător.

— De ce? am mimat.

Ştiam că spune adevărul – mă voia. Iar asta îngreuna lucrurile şi mai mult; nu întâlnisem prea multă lume în viaţa mea care să mă vrea. Propriii mei părinţi mă abandonaseră încă de când eram mică.

S-a aşezat cu graţie. Pe o măsuţă ale cărei picioare se terminau cu nişte gheare sculptate, aflată lângă scaunul lui, erau o sticlă de cristal şi două pahare. A turnat în ele un lichid limpede, apoi mi-a întins unul.

— Bei?

Am refuzat clătinând din cap. Nu mă născusem cu o zi în urmă. Niciodată – dar niciodată! – să nu acceptaţi mâncare sau ceva de băut de la un silf, indiferent unde vă aflaţi, dar cu atât mai mult dacă sunteţi pe tărâmul lor. N-o să mai aveţi cum pleca de-acolo.

Nedumerit, a băut doar el. Mi-am scotocit mintea să găsesc o altă soluţie, în lipsă de voce. Apoi, în tâmpenia mea, mi-am dat seama că încă mai aveam Taser-ul şi cuţitul. Le-am înşfăcat pe-amândouă atât de strâns, încât mă dureau mâinile. Din fericire, nu se vedea ce făceam, datorită canapelei; l-am pus pe Tasey deoparte – fiind vorba de un silf, nu mi-ar fi folosit mai mult de câteva secunde. Cu mâna liberă am apăsat din nou pe butonul de alarmă. N-aveam idee unde mă aflam, dar speram din toată inima că eram undeva unde Lish putea să trimită pe cineva să mă recupereze.

— N-ai obosit să fii rece? m-a întrebat el, încercând să se apropie de mine. Rece şi singură. Nu trebuie să fii aşa. Nu mai avem mult timp.

Ochii lui erau ca nişte oceane de chihlimbar, adânci şi eterni. Oceane în care te puteai scufunda.

— Dansează din nou cu mine.

Am închis iar ochii strâns. Avea dreptate. Eram obosită. Fusesem singură toată viaţa. Centrele anterioare, Centrul de-acum – care era diferenţa? De ce îi opuneam rezistenţă? Am simţit cum mă atinge cu mâna; era atât de caldă! Fierbinţeala a început să mi se răspândească prin braţ, încet, insistent. De ce să nu-i dau lui inima mea, sufletul meu? Nimeni altcineva nu le voia.

A simţit că sunt gata să cedez şi m-a tras mai aproape de el.

— Nu există nimeni altcineva pentru tine, dragostea mea. Lasă-mă să fiu alături de tine!

Nu exista nimeni altcineva pentru mine. Am deschis pleoapele şi m-am uitat în ochii aurii ai lui Reth – iar imaginea altor ochi, limpezi ca apa, mi-a invadat mintea. De ce mă gândeam la Lend în clipa aceea habar n-aveam, dar a fost suficient ca să mă facă

să dau înapoi. Am ridicat cuţitul de argint şi l-am ţinut între noi ca pe un talisman.

Reth a părut mai degrabă surprins decât furios.

— Ce faci, copilă?

Nu mi-a dat drumul la mână, dar rezistam, la căldura lui. De-abia îmi trecuse de umăr, iar acum încetinea.

— Nu-ţi dai seama ce încerc să fac pentru tine?

I-am pus cuţitul în piept şi el mi-a dat drumul la mână, apoi a făcut un pas înapoi. Fierul este cel mai bun împotriva silfilor, dar nu sunt nici fani ai argintului.

— Destul! am mimat, arătând spre gâtul meu.

Uitându-se furios la mine, a fluturat din mână şi vocea mi-a revenit.

— De ce te împotriveşti?

— Pentru că eşti nebun! Nu vreau aşa ceva. Nu-ţi aparţin! Şi n-o să-ţi aparţin niciodată!

Un surâs strâmb a apărut pe faţa lui perfectă.

— Te-nşeli!

— Ei bine, am un cuţit de argint care-mi permite să fiu de altă părere. Acum…

— Să te duc acasă?

Am încuviinţat din cap.

A zâmbit larg.

— Nu asta a fost comanda. Şi din când în când, trebuie să mai şi dormi.

Până să apuc să-i ordon să mă ducă acasă, a dispărut, râsul sau de argint continuând să se audă în urma lui.

Începeam să le simt lipsa vampirilor.

Nemuritori stupizi!

Am strigat la el să se întoarcă, apoi m-am trântit pe una dintre canapele. Avea dreptate. Eram epuizată, nu dormisem cu o noapte în urmă, plus că avusesem o zi plină şi o seară de-a dreptul stresantă. Dar, dacă adormeam, nu puteam să ţin cuţitul. Iar dacă nu puteam să ţin cuţitul…

Era o problemă. Nu ştiam ce încerca să-mi facă şi nici nu voiam să aflu.

În mod deloc surprinzător, pe comunicator nu exista semnal. Habar n-aveam dacă, tehnic, mă mai aflam pe Pământ. Tărâmurile Silfilor coexistă cu ale noastre, dar intersectate în timp şi spaţiu şi tot felul de asemenea amănunte plictisitoare şi ciudate care ţin de lumea fizică şi de care nu prea-mi păsase până acum. Am adăugat Tărâmurile Silfilor şi luptele cu cuţitul pe lista mea de lucruri cărora trebuia să le acord mai multă atenţie.

Aş fi putut să-l chem folosind din nou numele lui adevărat, iar el ar fi fost nevoit să vină. Asta funcţionase atât de bine până atunci! Formularea pe care o folosisem încă mă omora. Am nevoie de tine? Îmi închipuiam că el considerase asta un ordin, iar acum îl îndeplinea aşa cum interpreta el nevoia mea. Dacă-l chemam înapoi şi contramandam ordinul înainte ca el să-mi ia din nou vocea, atunci nu ştiu cum ar fi interpretat asta. Dacă-i dai unui silf comenzi contradictorii, ei nu le pot îndeplini şi astfel, rezultă ceva complet diferit (şi întotdeauna rău). Eram atât de derutată!

Silfii sunt cele mai alunecoase fiinţe din lume. AISP (înainte de a fi AISP, pe când era AASP şi toate celelalte tipuri de acronime specifice din alte ţări) muncise zeci de ani ca să descopere un silf, pe oricare dintre ei, şi să îi afle adevăratul nume. Planurile lor includeau folosirea unor tinere drăguţe ca momeală pentru silfi, să le răpească. Zeci de asemenea fete dispăruseră fără urmă. Cu excepţia uneia, care, descoperise marele secret al silfilor.

Pe silfi nu-i afecta alcoolul dar, spre marea ei surprindere, se îmbătau foarte, foarte tare cu băuturile carbogazoase. Folosind cantităţi mari de coca-cola, tânăra a reuşit să afle numele adevărat al unei singure silfide. Ştiindu-l, a putut să o oblige să-i facă pe plac şi să-i dezvăluie astfel alte câteva nume de silfi –

care, la rândul lor, au fost forţaţi să spună şi alte nume. Astfel, a început Operaţiunea de Catalogare şi Control din ’95.

Sună mult mai impresionant decât a fost în realitate. O mulţime de participanţi la acest proiect au sfârşit prin a muri sau a dispărea, iar silfii şi-au păzit foarte bine numele, chiar şi între ei, astfel încât, AISP nu a reuşit să afle decât o mică parte dintre ele. Dar iată ce ar fi trebuit să afle AISP – nu a aflat până acum şi probabil că n-o să afle niciodată: nu poţi controla silfii. Nu poţi! Nu au logică sau raţiune. Nu ascultă de aceleaşi legi (fizice, sociale, emoţionale, în trafic – orice altceva) pe care le respectăm noi. Au întotdeauna propriul program şi îşi planifică treburile într-un mod mai inteligent decât o facem noi. În plus, încercând să le aflăm numele şi să le folosim, am interferat cu o magie paranormală mai profunda şi mult mai puternică decât eram noi capabili să pricepem.

Spun noi. Dar mă refer la aroganţii de la AISP.

Am cântărit toate astea în timp ce stăteam pe canapeaua lui Reth, prinsă în capcana Tărâmurilor Silfilor şi întrebându-mă cât timp o să pot să rezist fără să dorm, să mănânc sau să beau. Sau să fac pipi, la urma urmei, căci, nu văzusem nici măcar o singură toaletă. Nemuritori stupizi! Oare, merita cu adevărat magia silfilor toată nebunia asta şi toate riscurile pe care ni le asumam colaborând cu ei?

Trebuia să mai existe şi o altă posibilitate. Nu-l puteam chema pe Reth înapoi – şi n-aveam s-o fac. Ştiam că n-o să mă lase niciodată să plec de-acolo, iar altă posibilitate în afară de Potecile Silfilor nu exista.

Iar silfi! Era perfect. Numele de silfi care-mi fuseseră alocate trebuiau folosite doar în situaţiile disperate. Asta era o situaţie destul de disperată pentru mine. Am deschis gura, dar m-am oprit.

Tot nu reuşeam să-mi aduc aminte. Numele lor erau atât de stranii, iar eu eram atât de speriată, încât nu mi-l aminteam pe cel de-al doilea care-mi fusese destăinuit. Lungită pe canapea, mă holbam la tavan; scânteia de cristale. Mă uitam la ele şi îmi storceam creierul să-mi amintesc numele silfidei cu păr roşcat.

Cristalele reflectau o sursă de lumină pe care nu o identificasem. Părea să existe acolo un soi de înţeles, un tipar. Iar acum, detectam şi nişte culori vagi. Îmi spuneau ceva. Dacă mă uitam suficient de mult la ele, destul de concentrată, fără să

mă gândesc la nimic altceva… şi dacă închideam ochii şi nu mă gândeam la nimic, parcă mă simţeam mai bine şi totul avea să fie bine…

— Nu!

M-am ridicat şi am clipit des, ca să-mi pot ţine ochii deschişi. Gata cu tavanul!

Cum o chema? Eram sigură că-i ştiam numele. Iar apoi, mi l-am amintit – era silfida de care se folosise Lend ca să pătrundă în Centru. Fehl! I se spunea Fehl, iar numele ei întreg era…

— Denfehlath! am strigat triumfătoare.

După câteva secunde, pe perete s-a conturat o uşă prin care a trecut ea, afişând aceeaşi figură plictisită.

— Oh! a exclamat încruntată.

Am sărit în picioare, ameţită de bucurie, dar m-am oprit înainte de a spune ceva stupid. De data asta trebuia să fiu precaută. Clară.

— Te rog să mă duci la Centrul AISP, unde locuiesc.

Mi-a întins mâna, iar eu i-am prins-o.

— Stop! i-a ordonat Reth, aflat în spatele nostru.

M-am întors să mă uit la el, dar fără să-i dau drumul mâinii lui Fehl.

— E a mea! a spus el.

Fehl i-a zâmbit tăios.

— M-a chemat pe nume, iar ăsta e un ordin la care nu pot să mă împotrivesc.

Ochii aurii ai lui Reth s-au făcut mari de furie. Asta era o altă chestie cu silfii. Temperamente nesuferite. Îl mai văzusem o dată, mai înainte, pierzându-şi controlul – de fapt, asta mă şocase şi mă făcuse să mă hotărăsc s-o termin cu el.

— Să mergem odată! am tras-o eu de mână.

Lumina din cameră se schimbase; acum, totul părea să strălucească în roşu – o nuanţă ameninţătoare.

Am ţâşnit pe uşă, direct pe Potecile Silfilor. Mai înspăimântată de ce se afla în urma mea decât de ce se afla împrejurul nostru, am rămas, pentru prima dată, cu ochii deschişi. Fehl m-a strâns de mână atât de tare, încât, m-a durut; privirea ei era plină de furie pură, dar şi de satisfacţie. M-am întrebat dacă nu cumva se întâmpla ceva. Cei doi aveau o relaţie stranie. Nu mai contează! Nu-mi mai păsa, atâta vreme cât aveam să ajung acasă.

Dar chiar atunci mi-a venit o idee strălucită.

— Poţi să deschizi o uşă care să dea în camera lui Lend?

Mi-a aruncat o privire atât de tăioasă, încât, m-am mirat că n-am început să sângerez. După încă vreo câţiva paşi, în faţa noastră s-au conturat liniile albe şi s-a deschis o uşă. Silfida m-a împins pe ea, apoi a dispărut în întuneric.

Camera avea aceeaşi configuraţie plictisitoare ca şi restul încăperilor de la Centru. O uşă deschisă dădea într-o mică baie; restul încăperii era un simplu dreptunghi, cu un pat cenuşiu lipit de perete. Pe el stătea Lend, purtând chipul meu. A privit spre mine, iar pe chipul lui – al meu! – a trecut iute o undă de surpriză. Apoi, s-a uitat în altă parte şi mi-am dat seama că vorbea Raquel.

M-am lipit cu spatele de zid. Probabil că ea se afla pe hol, pentru că nu puteam s-o văd şi după lipsa ei de reacţie, eram aproape sigură că nici ea nu mă văzuse. Nu mă prinsese. Încă. Iar acum aflasem unde era Lend. La urma urmei, uneori silfii sunt utili.

— … ar fi mult mai uşor dacă ne-ai da câteva informaţii. Te las să te gândeşti la asta.

Raquel a tăcut, apoi i-am auzit paşii pe coridor.

Lend-cu-faţa-mea s-a uitat la mine şi a ridicat întrebător dintr-o sprânceană.

— Hei, nu e corect! am şoptit.

Nu fusesem niciodată în stare să ridic doar dintr-o sprânceană. Şi nu pentru că nu încercasem cu fiecare dintre ele. A părut încurcat, aşa că am arătat către sprâncenele mele şi am clătinat din cap. Drept răspuns, a rânjit la mine şi s-a transformat în tipul mişto, cu ochi întunecaţi şi păr negru.

— Ce cauţi aici?

Am ridicat din umeri, lăsându-mă în jos lângă perete şi aşezându-mă rezemată de el.

— M-am gândit să-ţi fac o vizită.

— Pe bune!

— Da. Mă plictiseam.

— Şi eu.

A urmat un moment lung de linişte, stânjenitor.

— Şi ai de gând să rămâi mai mult? a întrebat.

— Nu ştiu exact. O să se creadă că am dispărut.

— Raquel chiar părea îngrijorată.

Am oftat.

— Mda, probabil c-ar fi trebuit s-o anunţ că n-am murit.

Dar nu m-am ridicat de jos.

— Pari obosită.

Brusc, a luat înfăţişarea mea, arătându-mi ce pleoape grele aveam şi ce cearcăne.

— Dumnezeule, mulţumesc! Mă bucur să aflu una ca asta. De ce nu-mi spui direct că arăt ca dracu'?

A râs şi s-a întors la chipul băiatului drăguţ.

— Şi totuşi, nu pot să am ochii tăi.

— Sunt unică, am spus veselă.

— Mai mult decât crezi, după părerea mea.

— Ce vrea să-nsemne asta?

A ridicat din umeri.

— Că, pur şi simplu, n-am mai întâlnit niciodată o fiinţă umană pe care să n-o pot reproduce exact.

M-am ridicat, încruntându-mă.

— Fii atent, Băiatule Apos, singura creatură paranormală din camera asta eşti tu.

— Dacă zici tu aşa…

Eram prea obosită pentru aberaţiile lui Lend. Cadrul uşii era mai larg decât de obicei şi uşa lipsea.

— Care-s măsurile de securitate pentru încăperea asta?

Mi-a arătat piciorul la care avea o brăţară de urmărire prinsă de gleznă.

— Dacă trec pragul camerei, porneşte alarma, iar brăţara mă ucide.

Deci, nu era nicio problemă pentru mine.

— Excelent! Ne vedem mai târziu.

Am ieşit fără să mai adaug niciun cuvânt.

Nu-mi petreceam prea mult timp în secţia de securitate a Centrului. Când paranormalii ajungeau aici, eu îmi terminasem treaba. Instinctiv, am luat-o la stânga, pe coridor, către o zonă familiară mie. Eram destul de aproape de Centrul de Procesare, aşa că am intrat şi am găsit-o pe Raquel vorbindu-i înnebunită lui Lish.

— E inacceptabil! Vârcolacii trebuie să fie capabili să afle ceva!

Lish şi-a ridicat privirea şi m-a văzut peste umărul lui Raquel, după care, a izbucnit în lacrimi. Sau, cel puţin, aşa mi s-a părut mie. N-o mai văzusem niciodată plângând, şi nu erau chiar

lacrimi, din moment ce ea se afla deja în apă, dar mimica feţei şi mişcările umerilor erau suficiente ca să mă facă să cred asta.

Raquel s-a răsucit şi a ţipat, apoi s-a repezit la mine şi m-a îmbrăţişat.

— Nu te-au mâncat!

— Nu, nu m-au mâncat!

Mi-a venit să râd de cuvintele stranii pe care le-am repetat şi mi-am reprimat propriile lacrimi de uşurare. Eram atât de bucuroasă că mă întorsesem aici, alături de Raquel şi de Lish! Trebuie să fiu sinceră şi să spun că la un moment dat, crezusem că era posibil să nu le mai revăd niciodată.

Revenindu-şi, Raquel s-a dezlipit de mine, continuând, însă, să mă ţină de umeri.

— Ce naiba s-a-ntâmplat? Unde ai fost? Şi de ce i-ai omorât pe toţi vampirii ăia?

— Eu… stai puţin, ce-ai spus? I-am omorât pe vampiri?

A clătinat din cap, privindu-mă cu severitate. Nu era OK ca un angajat al AISP să omoare paranormali. Toţi paranormalii sunt clasaţi ca fiinţe pe cale de dispariţie; de aceea, chiar şi cei mai dezgustători dintre ei trebuie doar neutralizaţi şi nicidecum… ei bine, nicidecum nu trebuie omorâţi.

— Dar nu i-am omorât! A fost cât pe ce să mă omoare ei pe mine. I-am atacat pe câţiva cu Tasey şi i-am lovit pe câţiva cu cuţitul de argint, dar sunt absolut sigură că nu l-am vârât în inima niciunuia dintre ei.

— Şi cum ai scăpat?

Mi-am lăsat privirea în jos.

— L-am chemat pe Reth.

A oftat, semn că înseamnă că asta are să fie o nebunie şi mai mare decât am crezut eu.

— Şi-atunci, cine a omorât douăzeci şi cinci de vampiri?

Gantere, băieţi şi alte chestii grele

Prima explicaţie legată de vampiri am primit-o de la Raquel.

— Când echipa de intervenţie în caz de alarmă a ajuns acolo, toţi vampirii erau morţi.

— Aveau ţăruşi în inimă? am întrebat eu.

— N-avem idee cum anume au fost ucişi. Nu exista niciun semn, de niciun fel, nicio urmă privind felul în care au fost omorâţi. Dar, în primul rând, ce făceau ei acolo cu toţii?

— Habar n-am. L-am urmărit pe vampirul meu, iar când m-am năpustit în cameră, i-am găsit pe toţi aşteptând. Câţiva au mai venit după mine şi m-au încuiat acolo. Încruntându-mă, am rememorat momentul. Şi totuşi, am continuat, păreau să creadă că venisem acolo ca să-i omor.

— Eşti sigură că n-ai făcut nimic? m-a întrebat Raquel, încruntătura dintre sprâncenele sale adâncindu-se.

— Nimic, pe lângă faptul că era cât pe ce să fiu golită de sânge? Mda, sunt sigură.

A oftat. Aproape la fel ca mai înainte, adică: de ce eu?

— Bine, atunci, unde-ai fost?

Obosită, m-am frecat la ochi.

— Am făcut o prostie. Mare de tot. Nu venea nimeni şi eu urma să fiu omorâtă, şi-atunci, l-am chemat pe Reth.

— E-n regulă, de-asta ţi-au fost desemnate nume.

Am clătinat din cap.

— Nu faptul că l-am chemat a fost problema. Totul se întâmpla atât de repede, iar eu simţeam dinţii vampirului pe gâtul meu şi am… când l-am chemat pe Reth am strigat: „Am nevoie de tine!”

Expresia de pe chipul lui Raquel a trecut de la înţelegere la agasare. Când AISP îţi atribuia nume de silfi, te obliga să faci şi cursuri de două săptămâni – două săptămâni – pe an, pentru a învăţa cum trebuia să formulezi ordinele şi cum puteai să le foloseşti. „Am nevoie de tine” era cât se poate de nerestrictiv şi de prostesc.

— ”Am nevoie de tine”? Asta ai spus? Aşa ai formulat ordinul?

— Nu te enerva! Eram gata să izbucnesc în lacrimi. Am plătit deja pentru asta, crede-mă! I-am spus să mă ducă acasă, iar el m-a dus acasă la el şi a încercat din nou să-mi ia inima.

— Evie, scumpo, ştiu că ai trăit o poveste cu Reth, dar nu

poate, pur şi simplu, să-ţi ia inima. Lucrurile nu merg aşa.

Asta era prea mult. Şi colac peste pupăză, avea să-mi spună – din nou – că tot ce se întâmplase, se petrecuse doar în mintea mea şi nu fusese nicidecum o ciudăţenie tipică pentru silfi. Ea nu simţise niciodată căldura, n-o simţise niciodată strecurându-se în ea, înconjurându-i inima, nu simţise cum o mistuie. Nu ştia. Nu avea cum să ştie. Şi mă săturasem să se comporte de parcă eram o fetiţă prostuţă, încă supărată pe un fost.

— Mă rog, am repezit-o. Acum, mă duc să mă culc.

M-am întors şi păşind cu hotărâre, am ieşit din cameră fără să-i spun la revedere lui Lish. Ar fi fost de acord cu mine, ştiam asta, numai că încă nu înţelegea.

Nimeni nu înţelegea. Ei bine, nu era adevărat – Reth înţelegea. Totul. Şi avea şi el dreptate. Eram complet singură şi era ca naiba. Când am ajuns în apartamentul meu, m-am dus direct în dormitor şi am scotocit sub pat până am găsit ganterele de un kilogram şi jumătate, pe care le furasem la o şedinţa de antrenament cu Bud. Erau din fier – cea mai bună proiecţie împotriva silfilor. Sau, cel puţin, eram aproape sigură că erau din fier. OK, speram din toată inima că erau din fier, pentru că singura alternativă pe care o aveam era să dorm cu cuţitul pe piept. Prin minte mi-au trecut imagini cu mine, înjunghiindu-mă singură în timpul unui coşmar. Ganterele erau soluţia.

Mi-am pus greutăţile de-o parte şi de alta a corpului, am închis ochii şi am adormit instantaneu.

A doua zi de dimineaţă, m-am trezit târziu; amintiri neclare cu o femeie a cărei voce mă chema, zăboveau într-un colţ al minţii. Cele două gantere încă erau la locul lor, încurcate printre cearşafuri, iar inima era încă în mine. Trecusem cu succes de noaptea asta.

M-am pregătit pe îndelete pentru ziua care urma, fiind aproape sigură că era sâmbătă. Uneori, era greu să diferenţiezi zilele la Centru, dar cum niciunul dintre tutorii mei zilnici nu se arătase ca să mă întrebe de ce nu-mi făcusem încă tema pentru acasă, păream să fi ghicit corect că era sâmbătă.

După ce mi-am luat micul dejun, m-am dus să vorbesc cu Lish. Mă simţeam prost pentru că plecasem aşa, cu o zi în urmă. Când am intrat, ochii i-au licărit.

— Evie, s-a auzit vocea ei monotonă, deşi eu puteam spune că se distingea un semn de exclamaţie. Sunt atât de bucuroasă că eşti OK! Am fost foarte îngrijorată pentru tine.

I-am adresat cel mai frumos zâmbet de care eram în stare.

— A fost o zi proastă.

— Îmi pare rău.

Nu prea ştiam ce altceva să spun.

— Vreun indiciu legat de vampiri?

— Niciunul.

Ciudat. Dar în acelaşi timp, nu era problema mea. Nu sufeream în mod special din cauza asta, aşa că am ridicat din umeri.

— Dar Lend? Au idee cine este sau ce este, ori, de ce a pătruns aici?

A clătinat din cap. Apoi, colţurile ochilor i s-au încreţit când a zâmbit, după care, s-a aplecat spre peretele de sticlă, conspirativ.

— Am auzit că a cerut hârtie şi creion. Raquel s-a gândit că o să scrie câteva informaţii, dar n-a făcut altceva decât să deseneze.

Am zâmbit. Indiferent ce era, Lend era un profesionist când era vorba s-o enerveze pe Raquel. De regulă, asta era sarcina mea, dar parcă-mi plăcea s-o împart cu el.

— Că veni vorba de Raquel, ştii cumva unde este? Vreau vorbesc cu ea.

Indiferent dacă mă credea sau nu în legătură cu Reth, trebuia să să mă ajute să anulez felul în care formulasem ordinul.

— Are întâlniri toată ziua.

Dacă era cineva la Centru care să lucreze mai mult decât Lish, aceea era Raquel. Şi ea locuia aici şi de cele mai multe ori, lucra la orice oră din zi. Nu auzisem niciodată să-şi fi luat o vacanţă. Într-un fel, era un lucru drăguţ. M-aş fi simţit mai singură dacă nu era ea aici.

Frustrată, m-am încruntat. Dar atunci am avut o revelaţie: dacă Raquel avea întâlniri toată ziua, înseamnă că eram liberă să fac ce voiam – şi să văd pe cine voiam. I-am zâmbit lui Lish.

— E OK. O să vorbesc mai târziu cu ea. Mulţumesc!

M-am întors în camera mea. După ce m-am cercetat în oglindă, mi-am strâns laolaltă toate revistele, minivideoplayerul şi câteva cărţi. Apoi, am vârât cuţitul la centură, la fel şi pe

Tasey, după care, m-am îndreptat spre camera lui Lend.

Am cotit după colţ exact la timp ca să-l văd pe Jacques îndepărtându-se. Perfect. Am alergat pe hol şi am intrat repede în camera lui. Lend stătea pe pat şi-şi lua cina, purtând chipul atrăgător al băiatului brunet.

— Uau, ce bine arăţi azi, i-am zis.

Surprins, a ridicat privirea la mine, după care a zâmbit.

— Ce cauţi aici?

Am lăsat jos toate lucrurile pe care le adusesem în braţe.

— Eu m-am plictisit, tu te-ai plictisit. M-am gândit că am putea să ne petrecem timpul împreună, la tine.

Şi-a mijit ochii.

— Asta nu e chestia aia bizară cu poliţistul bun, poliţistul rău [6]... chestii cu poliţişti?

Am râs.

— Nu mă interesează ce-i spui sau nu lui Raquel. Dar eşti singura persoană semi-umană de-aici de vârsta mea şi m-am gândit c-ar fi distractiv să... ştii... pur şi simplu, să ne petrecem timpul împreună.

Brusc, mi-a venit în minte un gând oribil: Dar dacă el nu dorea să-şi petreacă timpul cu mine?

Vreau să spun că, desigur, există şi lucruri mai rele. Ca de exemplu, faptul că ar fi putut să fie un asasin psihopat, paranormal, care aştepta momentul perfect ca să mă ucidă. Dar nu credeam aşa ceva. Şi într-un fel, asta mi-ar fi rănit mai puţin sentimentele decât dacă un adolescent ar considera că nu sunt suficient de interesantă ca să-şi petreacă timpul cu mine. Mai ales că era un adolescent care putea să fie drăguţ în atât de multe feluri diferite! La propriu!

Spre uşurarea mea, a zâmbit din nou.

— Sună bine.

S-a dat jos din pat şi a venit spre mine, după care, a răsfoit revistele.

— Îţi place să citeşti chestii de-astea?

A ridicat dintr-o sprânceană, uitându-se la ce conţinea revista: adolescente aproape dezbrăcate, diverse chestii despre staruri surprinse de paparazzi.

---

[6] La interogatoriul unui suspect, sunt prezenţi doi poliţişti: unul aşa-zis bun şi altul aşa-zis rău. Rezultatul scontat este ca, suspectul să fie cooperant cu poliţistul bun

— Hei, nu te-apuca să mă judeci. Se-ntâmplă să fiu pasionată de cultura pop. Există un motiv pentru care este populară, ştii?

A clătinat din cap, dar părea amuzat. Luând minivideoplayerul, s-a aşezat pe podea, cu spatele rezemat de pat şi l-a pornit.

— Ai descărcat pe ăsta şi altceva în afara de Easton Heights?

— Easton Heights este cel mai bun show de televiziune la ora actuală, indiscutabil. Dar dacă nu e suficient de bun pentru tine – am pufnit plină de mândrie – atunci, du-te în folderul de filme.

A râs, iar adolescentul brunet a dispărut şi a fost înlocuit de nimeni altcineva decât de Landon, cel mai afurisit de mişto tip din lume şi cel mai subtil seducător din Easton Heights.

— Nu-mi vine să cred! am strigat. E grozav!

A râs văzându-mi reacţia, apoi s-a întors la filmele lui. O parte din mine se simţea ameţită că mă aflam în aceeaşi cameră cu Landon. Cealaltă parte din mine încă-l vedea pe Lend ascuns dedesubtul lui Landon şi parcă începuse să-mi placă un pic mai mult chipul lui.

— Există cineva al cărui chip nu-l poţi lua? l-am întrebat curioasă.

A ridicat din umeri.

— Nu le pot imita pe unele creaturi paranormale. De asemenea, nu pot varia în înălţime decât cu câţiva centimetri, deci, nu pot fi un copil mic. Şi cu volumul e aceeaşi chestie ca şi cu înălţimea, când e vorba să devin mai corpolent, aşa că nu pot să am o sută treizeci de kilograme. Şi nu-ţi pot imita ochii.

— Aşa că mi-o tot repeţi, am bodogănit eu.

M-am întins pe burtă, m-am sprijinit pe coate şi m-am apucat să răsfoiesc o revistă. Lend şi-a văzut mai departe de treaba lui şi, în următoarea oră, am stat împreună, în linişte. A fost uşor monoton şi pe deplin normal. Grozav.

După o vreme, am zărit sub patul lui un teanc de hârtii.

— Oh, astea sunt desenele tale? am spus, şi le-am tras de-acolo.

— Oh, nu… a făcut el, dar începusem deja să mă uit pe ele.

Era uimitor. Îi făcuse portretul lui Jacques atât de exact încât, ai fi zis că era o fotografie. Se pare că reuşea să-i reproducă pe oameni prin trupul lui, dar şi pe hârtie. Am dat pagina şi la următorul desen, m-am oprit. Eram eu.

— Oh, la naiba, Lend! E uimitor! Eşti, cu-adevărat, foarte bun.

A părut stânjenit, a ridicat din umeri.

— Vreau să spun, cu un subiect atât de drăguţ cum sunt eu, n-avea cum să nu meargă bine; şi totuşi… l-am tachinat eu.

A zâmbit. Dumnezeule, eram bună când era vorba de flirt, sau ce? N-ai fi zis că practicam asta doar când visam cu ochii deschişi. M-am întors la hârtii. Acum era rândul meu să fiu uşor stânjenită, având în vedere că majoritatea desenelor erau cu mine. Uşor stânjenită şi cu-adevărat flatată. Unul dintre ultimele era un detaliu al chipului meu – se concentrase asupra ochilor, dar desenul nu era terminat.

Când am ajuns la ultimul desen, am fost surprinsă. Încercase să se deseneze pe sine însuşi – el cel adevărat – dar cu mult mai puţin succes decât la celelalte portrete.

— Ai o linie mai puternică a maxilarului, iar părul tău e un pic ondulat.

— Chiar poţi să mă vezi aşa cum sunt.

Părea uimit.

— Cu asta mă ocup.

— Mda, chiar am vrut să te întreb. Cu ce te ocupi? De ce lucrezi aici?

— Ajut la identificarea şi capturarea paranormalilor.

— Mai ai şi alte puteri? Super-forţă sau altceva de genul asta?

Am râs.

— Oh, da. Absolut! De-asta era cât pe ce să fiu omorâtă ieri, când m-am aflat într-o încăpere plină de vampiri. Pentru că sunt o luptătoare aşa de grozavă.

Părea confuz. Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu, n-am asemenea puteri. Sunt normală. Doar că pot să văd puţin mai bine decât majoritatea persoanelor.

Nu i-am explicat că puteam să văd dincolo de toate farmecele, din moment ce asta era o informaţie clasificată.

— Şi cum te-au găsit?

— E o poveste lungă. Sau, nu chiar aşa de lungă. Doar plictisitoare. Mă aflu aici de când aveam opt ani. S-a încheiat un tratat internaţional care, m-a făcut să devin aproape o celebritate.

— Deci, eşti proprietatea lor.

— Nu! Nu sunt proprietatea lor.

— Deci, poţi să pleci de-aici oricând vrei?

I-am aruncat o privire ciudată.

— De ce-aş vrea să plec?

— Nu ştiu… doar că mi se pare că nu eşti prea… fericită.

— Sunt cât se poate de fericită, am spus, încruntându-mă. Mai mult, fac o mulţime de lucruri bune. Am anihilat…

Părea oripilat, aşa că m-am corectat.

— Neutralizat! De pildă, în ultimii ani, am făcut ca sute de vampiri să devină nepericuloşi, am identificat vârcolaci înainte ca ei să-şi facă rău sau să le facă rău altora, am ajutat la descoperirea unei colonii de troli şi am făcut nenumărate alte lucruri pentru ca lumea să fie un loc mai sigur şi mai organizat.

Nu cumva, tocmai spusesem că făcusem ca lumea să devină un loc mai organizat? Uau! Jalnic!

— Dar ai putea să pleci dacă ai vrea?

Am ridicat din umeri, jenată de subiect. Fusesem destul de fericită aici, mult timp, dar, de când cu Reth, mă întrebam din ce în ce mai des ce opţiuni aveam – şi mă simţeam oarecum îngrijorată că nu aveam niciuna. Era mai simplu să nu mă gândesc la asta. Nimeni altcineva nu mai adusese în discuţie subiectul ăsta, or, spus aşa, brusc, de către Lend, m-a făcut să-mi simt stomacul ghem.

— Nu ştiu. E mai sigur pentru mine aici.

— Mai sigur pentru tine sau mai sigur pentru ei?

— Ce-ar fi s-o laşi baltă, n-ai vrea? Asta e slujba mea, viaţa mea. E OK pentru mine.

A ridicat mâinile.

— Scuze. Doar că mi s-a părut că eşti mai mult o posesiune decât un angajat.

— Nu pot lua în stăpânire oameni, l-am repezit eu. Conform regulamentelor internaţionale, sunt doar autorizaţi să deţină sau să-i monitorizeze pe paranormali.

S-a uitat din nou la mine cu subînţeles, lucru la care se pricepea foarte bine. M-am uitat la ochii lui apoşi; erau trişti.

— Evie, tu nu eşti chiar o fiinţă normală.

Ridicându-mă nervoasă, mi-am strâns revistele şi am smuls din mâinile lui minivideoplayerul.

— Cel puţin, eu ştiu cum arăt.

Am ieşit furioasă din cameră, ca o furtună.

Pe coridor, la jumătatea drumului, m-am prăbuşit lângă perete, de-abia respirând. Avea perfectă dreptate.

Cheltuieli terapeutice

— Fraiero, fraiero, fraiero! am mormăit în timp ce înaintam pe coridor cu paşi apăsaţi.

Nu ştiam exact de ce eram fraieră, dar părea că multe lucruri se întâmplaseră în ultima vreme. Lend, unul dintre ele, cu întrebările lui prosteşti, făcându-mă să mă gândesc la chestii la care, mai degrabă, nu m-aş fi gândit, M-am oprit în faţa biroului lui Raquel. Trebuia să mă creadă în legătură cu Reth şi să facă ceva în privinţa ordinului pe care i-l dădusem. Ea încă mai credea că silfilor nu le păsa deloc de fiinţele umane. Desigur, cunoştea poveştile, cum îi răpiseră pe muritori şi-i duseseră pe tărâmurile lor ca să danseze cu ei (da, era tot atât de bizar pe cât suna), dar pentru că AISP le dăduse silfilor ordine, cu rostirea numelor, să nu mai facă aşa ceva, acum îşi imagina că toate astea erau un subiect închis.

Am ciocănit şi uşa glisantă s-a deschis. Raquel stătea la biroul ei, adunându-şi hârtiile; părea obosită şi stresată.

— Ce este, Evie? Trebuie să plec în cinci minute.

Am intrat şi m-am aşezat, uitându-mă încruntată la biroul ei. Eram hotărâtă să-i spun totul despre Reth, folosindu-mă – drept argumente – de comentariile stranii pe care Fehl le făcuse, cum că îi aparţineam lui, dar când am deschis gura, primul lucru care mi-a venit în minte să-l spun a fost:

— Ce-ar fi dacă aş vrea să plec?

A părut surprinsă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, ce-ar fi dacă aş vrea să demisionez? Dacă am obosit să mai fac asta? Dacă m-am săturat de vampirii stupizi, de vârcolacii neajutoraţi şi de strigoi, de troli, de Centru? Ce-ar fi, dacă, nu vreau să mai am de-a face cu silfi psihotici? Ce-ar fi, dacă, aş vrea să merg la liceu?

S-a aşezat.

— Scumpo, de unde ţi-au venit ideile astea?

— Nu ştiu, pur şi simplu… Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce-ar fi, dacă, aş pleca?

— Nu vrei să pleci.

M-a privit cu subînţeles şi cu un zâmbet matern pe faţă. Mă călca pe nervi. Ea nu era mama mea.

— Poate că vreau. Ce-o să faci – o să-mi pui o brăţară de

urmărire la gleznă?

M-am aşteptat să ofteze gen nu fi ridicolă, Evie! Dar n-a făcut-o. De fapt, nu doar că nu a oftat, dar chiar părea neliniştită. Ochii mi s-au făcut mari de groază.

— La naiba! Asta ai face, nu-i aşa?

A clătinat din cap.

— Nu fi prostuţă! Ştii cât ţin la tine şi că-ţi doresc tot ce e mai bun. Eu…

M-am ridicat. Pauza pe care o făcuse era suficientă ca să-mi confirme bănuiala: nicio prefăcătorie din lume – cum că ea era surogatul meu de familie – nu putea să mai şteargă această impresie. Chiar nu puteam să plec de-acolo. Fără să mai rostesc vreun cuvânt, am ieşit şi m-am dus direct la Centrul de Procesare.

Lish s-a mirat că mă vede din nou.

— Ce s-a-ntâmplat, Evie?

— Cum sunt eu clasificată?

S-a încruntat:

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, cum sunt eu clasificată, Lish? Uită-te! Acum!

— Nu sunt clasificate decât creaturile paranormale. Ştii foarte bine asta.

— Ei bine, atunci n-ar trebui să fiu pe liste, aşa că n-are importanţă dacă încerci să mă cauţi.

— Presupun că nu.

A ridicat din umeri şi şi-a agitat mâinile în faţa ecranelor. Apoi şi-a mijit ochii:

— Oh!

— Ce-i?

M-am simţit de parcă aveam o cărămidă în stomac, grea şi ascuţită.

— Eu… tu… există o clasificare.

Şi a ridicat ochii la mine, cu chipul umbrit de îngrijorare.

— Ce scrie acolo? am şoptit.

— Evie, asta nu schimbă nimic. Nu te face să fii altcineva.

— Ce scrie acolo?

Vocea mea era fermă.

După câteva secunde, Lish s-a uitat din nou pe ecran.

— Scrie că eşti „Creatură paranormală de nivelul şapte, de

origine necunoscută, formă muritoare”. Statutul tău pe listă este „protejată, în folosinţă” şi „sub observaţie”

Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred. Creaturile paranormale erau clasificate în funcţie de mai mulţi factori: gradul de putere, cât de comune erau, cât de periculoase şi câte lucruri se ştiau despre ele. Vampirii erau de nivelul doi. Lish era de nivelul patru. Silfii – silfii – erau de nivelul şase. Nu întâlnisem niciodată pe nimeni de nivelul şapte.

Mă simţeam de parcă mintea-mi era scurtcircuitată. Ştiusem dintotdeauna că eram ciudată. Dar îmi imaginasem că eram o fiinţă normală care putea să facă ceva paranormal. Nu că eram o creatură paranormală care putea să facă lucruri specifice oamenilor.

— Evie, a zis Lish, aşteptând să mă uit la ea. Ai ştiut dintotdeauna că eşti diferită. Nu lăsa asta să-ţi schimbe modul în care te vezi. AISP nu are... A tăcut şi apoi, s-a apropiat de sticlă: AISP nu are întotdeauna dreptate, în legătură cu orice. Nu eşti o creatură paranormală. Mi-a zâmbit, dar ochii ei mari şi verzi erau plini de tristeţe. Eşti specială. Iar asta este altceva.

Nu puteam să plâng, nu încă, iar să fiu cu Lish în clipa asta mă durea. Ştiam că înţelegea, dar nu eram pregătită să mă confrunt cu asta, aşa că doar am dat din cap şi păşind încet, am ieşit. Am rătăcit, buimacă, prin Centru. Când aproape că ajunsesem la uşa camerei mele, conturul alb al unei uşi s-a ivit pe perete, chiar în faţa mea. M-am oprit, aşteptând să văd cine apărea. În momentul ăla aş fi putut chiar să mă bucur să-l văd pe Reth.

Dar s-a dovedit a fi o silfidă. Mă transportase şi pe mine de câteva ori, dar nu-i cunoşteam numele. Adusese un vârcolac, apoi s-a-ntors să plece.

— Stai! i-am strigat.

Silfida s-a întors spre mine, cu ochii ei mari şi violeţi, plini de indiferenţă.

— Am nevoie să mă duci undeva.

— Nu am ordin de transport pentru tine.

— Tocmai a sosit acum; ştii că am autorizaţia să merg peste tot. Am încercat să par nerăbdătoare: E o misiune cu prioritate.

Clătinând din cap impasibilă, mi-a întins mâna. I-am prins-o şi am păşit amândouă în întuneric.

— Încotro? m-a întrebat.

Mi-am muşcat buza. De fapt, nu mă gândisem la asta.

— Mmm…

Şi chiar atunci, mi-am adus aminte de una dintre misiunile de implantare a dispozitivului de urmărire la distanţă, în care fusesem cu vreo doi ani în urmă. În Florida, lângă un mall. Oare, cum se numea mall-ul ăla?

— În Miami, la Everglades Shopping Center.

Speram că era suficient. De regulă, instrucţiunile pentru ei veneau de la Lish – şi deci, nu ştiam cât de detaliate trebuiau să fie. Lish îmi explicase odată că toate denumirile aveau putere pentru silfi. Dacă le spuneai numele locului în care voiai să te ducă, puteau să-l găsească.

În mod ciudat, azi nimerisem; după alţi câţiva paşi, în faţa noastră s-a deschis o uşă. I-am trecut pragul.

— Mersi, am spus, dar silfida plecase deja.

Aproape toate călătoriile mele avuseseră loc noaptea. De data asta, am lăsat lumina să-mi scalde faţa şi m-am bucurat de atingerea soarelui pe obraji şi de senzaţia de umiditate. Eram în martie, dar aici vremea era perfectă. Intrarea în mall era chiar în faţa mea. Alături, înconjurate de palmieri şi hibiscuşi cu flori roşii, lucioase, erau câteva bănci. M-am aşezat, absorbind căldura prin tricou. Încă-mi mai era un pic frig – de când mă ştiu am fost cam friguroasă – dar mă simţeam cu mult mai bine decât la Centru.

După câteva minute, am intrat şi am rătăcit prin mulţime, deranjată doar de aerul condiţionat. De obicei, să mă uit la oamenii normali, mă înveselea, ori de câte ori aveam şansa să fac asta. Dar azi mă făcea să mă simt rău. Ce-ar fi fost dacă nu făceam parte dintre ei? Mă simţisem întotdeauna aproape mulţumită printre paranormali, deoarece, la sfârşitul zilei, indiferent ce-ar fi fost, eu continuam să fiu umană. Nu trebuia să fiu monitorizată sau neutralizată. Nu eram imobilizată într-un recipient de sticlă. Ei făcuseră ca viaţa mea să arate mult mai bine. Acum, nu mai eram atât de sigură că era aşa.

Deprimată şi îngrijorată, am găsit o toaletă şi m-am holbat la mine în oglindă. Poate că-mi scăpa ceva. Dacă Lend nu ştia despre el cum arată cu adevărat, poate că nici eu nu mă uitasem niciodată la mine cu suficientă atenţie. Am căutat să descopăr ceva dincolo de aparenţă, orice, zăbovind asupra ochilor mei pali, căutând cel mai mic indiciu că şi eu eram mai

mult decât păream a fi.

Nimic.

Nu era nimic. Nicio urmă scânteietoare de ceva, nicio sclipire în ochi, niciun alt trup dincolo de cel care se vedea.

Eram, pur şi simplu, eu, ca oricare altă fiinţă umană la care mă uitasem vreodată.

Exista, însă, ceva care mă făcea să fiu altfel decât ei: puteam să văd lucruri pe care nimeni altcineva nu le vedea.

Deprimată, am ieşit din toaletă. Nu aveam nimic. Nu aveam portofel, nu aveam geantă, nu aveam identitate. În lumea reală – şi normală – nu aveam nimic. Fie că eram sau nu o creatură paranormală, nu aparţineam acestei lumi. M-am aşezat pe altă bancă şi am privit. Cupluri care păreau să nu-şi poată desprinde braţele cu care-l cuprindeau pe celălalt de mijloc. Fete ţinându-se de mână în timp ce bârfeau despre cine cu cine e cuplat şi despre ce a zis cutare şi… o, Dumnezeule, e o glumă? Îşi vedeau cu toţii de vieţile lor minunate, normale. Nu ştiau nimic. Îi invidiam.

Încă mai stăteam acolo când, cineva s-a aşezat lângă mine, pe bancă.

— Evie! Raquel m-a luat de mână. Scumpo, ce faci?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu.

— Ar fi trebuit să-ţi spun mai demult despre clasificarea ta. Îmi pare rău.

Am pufnit. Dacă începeam să plâng în mall, n-aveam să mi-o iert niciodată.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu m-am gândit că e important. Tot ce contează cu adevărat este că faci ceva ce nimeni altcineva nu e în stare să facă, iar noi nu ştim cum reuşeşti şi de ce. Asta nu înseamnă că nu eşti o fiinţă umană sau că ai fi cam tot la fel ca vampirii sau silfii, sau unicornii.

— Stai puţin… vorbeşti serios? Există unicorni? Minţi!

Mi-am mijit ochii.

A râs.

— Poate că dacă o să fii foarte cuminte şi o să-ţi faci temele, te duc să-i vezi.

— Nu se poate cumva ca, fiind de nivelul şapte, să fiu absolvită de teme?

— Niciodată! Mi-a înlăturat de pe faţă o şuviţă de păr, zâmbind. Te-am lăsat să renunţi la lecţiile de pian când aveai zece ani pentru că profesoara ta trol te-a speriat, lucru pe care n-o să mi-l iert niciodată. Dar nici vorbă s-o lăsăm mai moale cu temele. Acum, pentru că tot suntem aici, am putea să facem nişte cumpărături, nu crezi?

Am oftat. Dar oftatul meu nu era nici pe departe atât de impresionant precum cele ale lui Raquel; însă, dacă exersam, într-o bună zi, poate că nu mai era nevoie să vorbesc deloc.

— Nu prea am chef.

A părut îngrijorată:

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Da. Hai să mergem.

Îmi plăcea să fac cumpărături, dar eu îmi luam totul on-line. Raquel obişnuia să-mi cumpere haine dar, cu câţiva ani în urmă, îi cerusem să n-o mai facă. Nicio fată n-avea atât de multe fuste bleumarin şi bluze albe scrobite. Dar faptul că ne aflam aici şi puteam, într-adevăr, să probăm hainele, să le simţim şi să le vedem culoarea reală, era mai distractiv decât să dai clicuri pe internet. Când am terminat, eu şi Raquel aveam o mulţime de pungi de cumpărături.

A clătinat din cap.

— Nu ştiu cum o să justific toate astea în raportul de cheltuieli.

— Pur şi simplu, le treci la cheltuieli terapeutice, i-am sugerat.

A râs şi ne-am îndreptat spre uşă. Privirea mi-a căzut pe un mic magazin.

— O, stai o secundă!

Mi-a aruncat oftatul ei cu Glumeşti? dar a venit după mine în magazinul cu materiale pentru pictură. Am luat un caiet de desen şi câteva creioane de cărbune. Apoi, la toate astea am adăugat creioane colorate şi pasteluri.

— Ai un nou hobby? m-a întrebat Raquel în timp ce plătea.

— Cred că peretele meu ar trebui să ia o pauză, nu?

Ignora răbdătoare felul în care-mi decoram camera, dar ştiam că nu-i plăcea.

Am ieşit într-o alee de aprovizionare. Când a fost sigură că nu ne vede nimeni, a chemat pe cineva să ne ia şi uşa a apărut. Cred că era avantajos să fii Raquel – până sosea cineva să mă ia pe mine, dura câteva minute. Aceeaşi silfidă, care mă adusese

aici, a apărut şi ne-a luat de mâini. Poate-aţi crede că era furioasă că o minţisem, dar silfilor nu le pasă decât de lucrurile de care le pasă, dacă ce-am spus acum are vreun sens. N-a făcut altceva decât să-mi arunce o privire.

Când ne-am întors la Centru, Raquel m-a ajutat să-mi car lucrurile în camera mea. Am lăsat jos pungile, iar ea mi-a pus o mână pe umăr, privindu-mă atentă.

— E-n regulă?

Am zâmbit.

— Da, e-n regulă.

A părut mulţumită şi a plecat. Zâmbetul mi-a pierit. Lucrurile nu erau deloc în regulă şi n-aveam nici cea mai vagă idee dacă aveau să mai fie vreodată.

Pot să văd drept prin tine

A doua zi de dimineaţă, încă eram deprimată. Maratonul meu din noaptea trecută – mă uitasem la Easton Heights ore în şir – nu reuşise deloc să mă mai înveselească. Dacă avusese vreun efect asupra mea, atunci, mă făcuse să mă simt şi mai rău. Ştiam că nu era ca în viaţa adevărată, dar tot îmi amintea de toate lucrurile pe care eu nu le aveam: balul de absolvire a liceului, certurile cu colegii, cei mai buni prieteni, care mergeau pe două picioare şi respirau aer, un iubit. Mai ales un iubit.

Am chemat-o pe Lish pe ecranul video.

— Raquel e liberă azi?

A clătinat din cap.

— Nu e la Centru. Are mai multe întâlniri. Vrei s-o sun?

— O, nu, nu e mare lucru. Voiam doar s-o întreb ceva; nu e nicio grabă.

Am zâmbit şi i-am făcut lui Lish semn cu mâna, apoi, am stins ecranul. Căutând prin pungile de cumpărături, am despachetat o rochie cu imprimeu de zebră şi am asortat la ea o pereche de cizme cu tocuri cui, roz aprins. Stilul meu era un pic cam extravagant, dar, când locuieşti într-un loc unde totul este alb, vrei să înveseleşti un pic spaţiul. Dar cizmele nu mă făceau atât de fericită pe cât crezusem. Totuşi, arătam bine.

Am luat punga cu materialele pentru pictură şi tocmai voiam să ies pe uşă, când mi-a venit o idee mai bună. Cu câţiva ani în urmă, Raquel îmi dăduse de Crăciun o pereche de patine pe rotile. Provocasem o dezordine atât de mare zbârnâind pe holuri şi ciocnindu-mă de toată lumea şi de toate obiectele, încât, mi le luase înapoi. Aveam, totuşi, un scaun pe rotile la biroul din camera mea. Dacă nici să mă plimb pe el de-a lungul coridoarelor nu mă făcea măcar un pic mai fericită, nu ştiu ce altceva aş fi putut face.

Am prins sacoşa de spătarul scaunului şi l-am scos pe hol. Dându-mă înapoi cu câţiva paşi, am început să alerg şi am sărit pe el. M-am avântat pe hol, am virat la stânga şi m-am izbit de zid. Am parcurs coridorul lung, sub privirile intrigate ale celor pe lângă care treceam (am auzit şi câteva înjurături de la cei care trebuiau să se ferească din calea mea). Pe hol la Lend, m-am aplecat astfel încât scaunul să intre direct la el în cameră; am făcut astfel, jumătate din drumul până la patul lui, înainte de a

mă opri. Mi-am ridicat privirea spre chipul lui surprins.

— Salut! am chicotit eu.

— Salut? a ridicat el o sprânceană.

La naiba, el putea să ridice doar dintr-o sprânceană! Azi avea iar părul negru şi ochii întunecaţi. Îmi plăcea.

— Deci! am sărit eu din scaun, aranjându-mi rochia. Ai avut dreptate!

— Am avut dreptate?

— Da. AISP mă ţine aici închisă, cu silfii. În tot acest timp, am crezut că fac parte din familie; s-a dovedit că sunt sub observaţie. Grozav!

— Îmi pare rău.

Sunase de parcă vorbea serios.

— Mda, ei bine, cred că ei se înşală. Pentru că atunci când mă uit la mine însămi, tot ce văd este doar persoana mea. Nimic altceva.

Mă gândisem aproape obsesiv la lucrul ăsta şi avea logică. Dacă aş fi fost o creatură paranormală, aş fi văzut ceva.

— Deci, poţi vedea şi dincolo de alte lucruri? Nu doar dincolo de aparenţa mea?

N-ar fi trebuit să vorbesc despre asta, dar nu-mi păsa.

— Îmi pare rău, dar nu eşti chiar aşa de special. Am rânjit la el. Dacă e vorba de o creatură paranormală, pot să văd ce e, de fapt, indiferent ce înfăţişare îşi ia.

— Uau! Ce şmecherie!

— O chestie practică. Uite, ţi-am adus un cadou.

I-am dat sacoşa. S-a uitat în ea şi a zâmbit.

— Mulţumesc. E minunat!

— M-am gândit că, poate, mă înveţi şi pe mine câte ceva. Nu mă descurc grozav la figuri.

— Despre ce vorbeşti? Ai o figură grozavă.

Flirta cu mine. Am râs şi m-am îmbujorat.

— Nătărăule! am zis.

A râs şi el şi s-a aşezat pe marginea patului, bătând uşor cu palma pe locul de lângă el. Şi-a petrecut ora următoare dându-mi explicaţii despre proporţii şi despre cum trebuiau redate. Apoi, mi-a exemplificat practic. La finalul orei, încă mă simţeam aiurea, dar mi-era mai bine. Şi mă şi distrasem, ceea ce, era grozav.

— Deci, poţi să vezi dincolo de orice? m-a întrebat, schiţându-

mi din nou figura.

M-am uitat la mâinile lui, fascinată de felul în care se împleteau mâinile pe care le afişa şi cele de dedesubt, reale.

— Nu, nu pot vedea prin haine sau alte chestii. Numai dincolo de farmecele pielii. Cu excepţia faptului că prin tine văd tot, din moment ce hainele tale nu sunt reale. M-am oprit, oripilată. Vreau să spun, nu mă uit... E greu să te văd şi-mi place să mă uit la chipul tău real, dar nu încerc să văd altceva, deoarece... Oh, Dumnezeule, sună groaznic!

Avea pe faţă o expresie ciudată, de parcă nu ştia sigur ce să creadă.

— O! Asta n-a mai fost o problemă până acum. Poate data viitoare poţi să-mi aduci nişte pantaloni scurţi.

Am încuviinţat din cap, încă ruşinată. Disperată să schimb subiectul, am spus:

— Şi tu? Doar proiectezi lucruri, sau poţi, cu adevărat, să ai părul mai lung şi toate celelalte?

A scânteiat, iar cămaşa cu mânecă scurtă s-a transformat într-una cu mâneca lungă. A întins braţul şi ezitând, am atins materialul. Era tangibil, dar îl simţeam prea neted ca să fie real.

— Şi cu părul la fel, a spus.

— E prea ciudat! Am pipăit materialul fals între degete. Îl simţi? E ca şi cum ar fi o parte din tine sau, cam aşa ceva?

A clătinat din cap.

— Nu chiar. N-am idee cum o fac sau cum funcţionează.

— De-asta ai pătruns aici? Ca să afli cine eşti?

A început să râdă.

— Nu, nu-mi pasă ce crede AISP că sunt eu.

M-am încruntat.

— Mda, nici mie nu-mi pasă. Dar de ce te-ai strecurat aici ca un hoţ?

După o pauză, a scuturat din cap.

— Îţi spun mai târziu, OK?

Oricât de mult aş fi vrut eu să aflu, mi-am dat seama că, de fapt, nici nu conta. Niciunul dintre noi n-avea să plece nicăieri.

— Sigur.

— Cum de suporţi să călătoreşti în felul ăsta, totuşi? Când am luat-o de mână pe femeia aia, n-aveam idee ce se petrece. Am făcut tot ce-am putut să nu-mi fie frică.

— Oh, da, Potecile Silfilor. Sunt ca naiba. N-ai ştiut că era

silfidă?

— Adevărul e că nu ştiu prea multe despre silfi.

— Eşti norocos. Nici n-ai vrea să ştii.

— De ce? Pare destul de folositor să fii în stare să deschizi uşi oriunde.

— O, sigur. Foarte folositor! Dar, după aia, trebuie să ai de-a face cu silfii.

Am început să vorbesc şi când am terminat, îi spusesem aproape toată istoria silfilor. Nu ştiam precis câţi silfi controla AISP, dar cei pe care-i controlam ne urau din cauza asta. De asemenea, auzisem că existau tipuri diferite de silfi, dar eu nu ştiam decât un singur fel: frumoşi, puternici şi psihotici. I-am explicat cât am putut de bine cum manipulau silfii lumea reală, într-o oarecare măsură, şi cum călătoreau pe potecile lor între Pământ şi Tărâmurile Silfilor, însă, ăsta era un subiect despre care Raquel nu prea vorbea. Se comporta întotdeauna de parcă silfii erau în jurul nostru doar ca să ne asigure transportul, dar eu bănuiam că era mai mult de-atât. Am sfârşit prin a-i spune despre toţi operativii pe care îi pierduserăm de-a lungul anilor deoarece greşiseră comenzile.

— De ce îi foloseşte AISP dacă sunt atât de răi? m-a întrebat el, confuz.

— Nu sunt răi. Nu sunt nici măcar imorali, per se. Sunt amorali. Nu operează la acelaşi nivel la care operăm noi. Pentru un silf, singurul lucru care contează este ce-şi doreşte el. Asta este bun pentru el. Orice altceva, este de prisos. De pildă, să răpească persoane nu e mare lucru – dacă vor o persoană, o iau. Sau, dacă vor să omoare pe cineva. Dacă tu trăieşti pentru totdeauna, cât valorează viaţa unui muritor în schema lucrurilor? Când tu exişti în afara timpului, să-i furi unei persoane patruzeci de ani pe care i-ar mai avea de trăit nu-i deloc o problemă. Nici măcar nu se bagă de seamă.

— Aşadar, îţi plac silfii?

— O, Dumnezeule, nu! Cred că să lucreze cu ei este cel mai prostesc lucru pe care-l putea face AISP.

— Şi-atunci, de ce continuă să-i folosească?

— Primul ordin pe care-l primeşte fiecare silf este să fie în serviciul AISP. Cei din agenţie cred că-i pot controla pe silfi – dar eu ştiu că nu-i pot controla, am mormăit supărată. M-am uitat în jos, la schiţa pe care o făcuse. Frate, eşti atât de bun la chestia

asta!

— Cu un aşa model frumos! Îmi place costumaţia ta!

Din felul în care zâmbea, n-aş fi putut spune dacă vorbea serios sau mă lua peste picior.

— Dacă vrei, când îţi aduc şortul, îţi aduc şi ţie nişte cizme de-astea.

A râs.

— Chiar dacă pot să iau înfăţişarea unei fete, nu înseamnă că şi vreau să mă îmbrac ca o fată.

— Ai dreptate. Oricum, probabil că nici n-ai gambe pentru aşa ceva. M-am ridicat şi m-am întins. Poate c-ar fi mai bine să plec, am zis. Teoretic, eu n-am habar unde te ţin cei de-aici.

I-am făcut cu ochiul.

— Ar trebui să iei astea cu tine. Ca să exersezi. Mi-a întins caietul de schiţe şi creioanele. O să mai vii, da?

— Sigur că da. Eşti cea mai grozavă persoană de-aici.

A zâmbit, aşa că am clătinat din cap, luându-mi, ironic, un aer serios.

— Nu te simţi flatat – cei mai mulţi dintre rivalii tăi sunt morţi vii.

M-am aşezat pe scaun şi am pornit, pe rotile, să ies din camera lui. S-a uitat la mine şi a râs tăcut, iar eu l-am salutat cu eleganţă. Întoarsă în locuinţa mea, am luat caietul de desen şi m-am uitat la schiţele din el. Comparativ cu ale lui Lend, ale mele erau jalnice, dar eram mult, mult mai fericită decât înainte de a merge să-l văd. Am scos creioanele şi-am început să exersez.

* * *

Toată săptămâna următoare n-am găsit niciun moment propice ca să mă strecor în camera lui Lend. Prinsă între orele mele de curs obişnuite şi faptul că Raquel era de două ori mai atentă în ceea ce mă priveşte (a se citi: agasantă), n-am avut deloc timp liber. Cu fiecare zi în care nu-l vedeam, deveneam tot mai frustrată.

În cele din urmă, a sosit din nou weekend-ul. Speram din toată inima că Raquel va fi ocupată.

Soneria de la uşa mea, duminică dimineaţă, după ce tocmai eram gata de ieşire, m-a făcut să cred altceva. Raquel a intrat

zâmbind.

— Ce bine arăţi! a comentat ea.

Normal că arătam bine – în ziua aia voiam să mă duc să-l văd pe Lend. M-am străduit să zâmbesc.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu ştiu, m-am gândit că, poate, vrei să mergem undeva astăzi. Oriunde vrei – la plajă, din nou la mall, la film.

— Serios?

Era o noutate. De obicei, ieşirile erau programate şi coordonate cu grijă. De cele mai multe ori, vizitam muzee care aveau legătură cu lecţiile mele curente. Asta-mi plăcea când eram mai mică. Ne plimbam, iar eu mă prefăceam că Raquel era mama mea, şi arătam amândouă ca o mamă şi o fiică normale. Desigur, întoarcerea pe Potecile Silfilor îmi distrugea întotdeauna iluzia asta.

— Lucrurile au fost destul de agitate; am putea să ne luăm amândouă o pauză.

— OK, sună bine!

Şi chiar eram sinceră. Oricât de mult îmi doream să-l revăd pe Lend, nu părăsisem deloc Centrul toată săptămâna.

Comunicatorul ei a bâzâit. S-a uitat la el şi o cută adâncă, de îngrijorare, i-a apărut pe faţă. Apoi, când tocmai aşteptam un oftat din partea ei, Raquel a înjurat. Raquel a înjurat. Nu se mai întâmplase niciodată, din câte-mi aminteam eu. Indiferent care erau veştile, trebuie să fi fost foarte, foarte rele.

— Îmi pare rău, a spus, repezindu-se deja spre uşă. Am o urgenţă.

— Nu-ţi face griji pentru mine.

M-am uitat la ea cum iese. Aş fi vrut să aflu ce se întâmplase, dar ştiam că dacă situaţia respectivă nu mă implica şi pe mine, nu avea să-mi spună nimic. Cum nu pierd niciodată o oportunitate, am înhăţat creioanele, caietul de desen şi şortul pe care-l comandasem online şi m-am îndreptat spre camera lui Lend, îmbujorându-mă, în mod surprinzător, la gândul că aveam să-l revăd.

Poezie şi mâini strânse

Când am ajuns acolo, Lend era întins în patul lui, cu spatele la uşă. Cred că-i era cumplit de greu să stea închis acolo. M-am gândit să-l las să doarmă, dar, apoi, mi-am imaginat că n-ar fi vrut să fac asta. I-am aruncat pe cap perechea de pantaloni scurţi de baschet. Avea să fie drăguţ să mă uit la el fără să-mi fac griji în legătură cu ce aş fi văzut dincolo de hainele lui proiectate.

S-a ridicat, mirat. Apoi, văzându-mă, a rânjit. Avea din nou înfăţişarea tipului brunet şi simpatic. Îmi plăcea zâmbetul ăsta, dar dincolo de el, zâmbetul lui Lend era la fel de drăguţ.

— Salut! a zis el. Mult ţi-a mai trebuit ca să vii.

Am oftat, simulând nonşalanţa.

— Unii dintre noi mai au şi treabă, să ştii.

— Mda, mi-aduc aminte cum e. Şi-a tras şortul pe el, pe sub cuvertură. E ciudat să am iar haine adevărate.

— Nu ţi-e frig?

S-a uitat la mine nedumerit:

— Dar nu e frig aici.

— Eşti nebun!

Dând cuvertura la o parte, s-a ridicat. Am râs; şortul era luat peste nişte pantaloni kaki. Odată pantalonii dizolvaţi, au rămas nişte picioare super.

— Deci, ai exersat?

M-am aşezat pe pat.

— Da, dar încă nu-s destul de bună.

I-am întins caietul de desen. L-a răsfoit, încuviinţând din cap.

— Nu, astea sunt mult mai reuşite. Şi te descurci chiar bine la culori.

Radiam de bucurie. Mi-a dat înapoi caietul de desen, iar mâinile ni s-au atins. Am zâmbit şi am clătinat din cap.

— Ce ciudat!

— Ce?

— Pur şi simplu… nu ştiu, întotdeauna am crezut că la atingere eşti precum apa sau cam aşa ceva. Prima dată când te-am atins, ca să-ţi pun dispozitivul de urmărire, m-am temut ca nu cumva să-mi treacă mâna prin tine.

A râs.

— Nu!

— M-am gândit că e ca şi cum aş băga mâna în apă rece. Dar eşti chiar cald.

Şi-a pus mâna peste a mea. Inima mi-a tresărit în piept de fericire.

— Ai mâinile reci, a remarcat.

— Vezi? E frig aici. Ţi-am spus.

N-am putut să nu mă încrunt un pic când şi-a tras mâna.

— Cum a fost săptămâna ta? m-a întrebat.

— Destul de plictisitoare. Totuşi, probabil că nu la fel de plictisitoare ca a ta.

— Probabil că nu.

— Ce-au de gând să facă cu tine? Or să te ţină aici pentru totdeauna?

— Să sperăm că nu. Am câteva chestii de rezolvat. Au făcut nişte teste pe mine, dar mi-e teamă că n-am fost destul de cooperant. Iar Raquel a stat de vorbă cu mine, încercând să afle de unde vin şi de ce am umblat prin fişele ei.

— Şi eu sunt puţin curioasă în privinţa asta.

A zâmbit.

— Pun pariu că eşti. Desigur, în primul rând e vina ta că mă aflu închis în camera asta.

Trebuia să recunosc că avea dreptate. De fapt, nu trebuia.

— Nu, e vina ta că planul tău a fost atât de prost, încât o adolescentă neajutorată a putut să te prindă.

— Neajutorată? Greu de crezut! Parcă-mi aduc aminte că am fost electrocutat.

— Oh, da, aşa e!

— Azi n-ai la tine Taser-ul. Nici data trecută nu-l aveai.

M-a privit gânditor.

— Plănuieşti ceva? l-am întrebat fără nicio urmă de îngrijorare. Ei bine, poate puţin, acum, c-a adus vorba de asta.

— Nu, deloc. Mă bucur că ai încredere în mine.

— Îţi mai spun o dată: cât de periculos poate fi un băiat al cărui plan de a pătrunde în Centru include lovirea oamenilor şi fuga?

Şi-a dus o mână la piept.

— Au, asta a durut! Ai, totuşi, dreptate. Habar n-aveam ce fac. A fost la disperare.

— E-n regulă. Cu toţii facem lucruri stupide. Săptămâna trecută, am urmărit un vampir şi m-am năpustit într-o cameră

după el, fără s-o verific mai înainte. S-a dovedit că înăuntru erau o mulţime de alţi vampiri. Am fost cât pe ce să fiu omorâtă.

— Şi cum ai scăpat?

— Reth, m-am încruntat eu.

— Cine e Reth?

— E o poveste lungă.

Lend s-a lăsat pe spate.

— Am tot timpul din lume.

Gândindu-mă la trecut şi la cât de minunate făcuse Reth să pară lucrurile, umerii mi s-au lăsat sub povara amintirilor.

— Când am venit aici, credeam că silfii sunt îngeri. Erau atât de frumoşi şi de misterioşi! Pe Reth l-am cunoscut când aveam vreo paisprezece ani. La început, părea să fie la fel ca toţi ceilalţi – rece şi distant. Dar, când a aflat ce puteam eu să fac, a început să-mi vorbească, să fie interesat de mine. Nu numai că era unul dintre puţinii băieţi – mă rog, bărbaţi – de pe-aici, dar era cea mai grozavă fiinţă pe care o văzusem vreodată. Destul de curând, a început să vină în locuinţa mea ca să-mi spună poveşti de-ale lui, să le asculte pe-ale mele. În timp ce stăteam de vorbă, mă ţinea de mână şi parcă îmi transmitea căldură. De-abia aşteptam să-l văd, iar el îmi spunea că o să mă ia de-aici şi o să mă ducă la castelul lui. Care fată ce se simte singură nu vrea să audă aşa ceva?

Lend s-a încruntat, părând enervat.

— Deci, voi doi… e ca şi cum vă dădeaţi întâlnire?

Am oftat, cu inima grea, aducându-mi aminte cât de mult îl iubisem pe Reth, cât de dependentă fusesem de el. Viaţa păruse mai uşoară pe-atunci.

— Nu chiar întâlnire-întâlnire. Vreau să spun, nu ne-am sărutat sau alte chestii normale în situaţii de-astea. Oricum, de câte ori îmi lua mâna într-a lui, mă încălzeam, tot mai mult, tot mai repede. Venea şi mă lua în toiul nopţii, dansa cu mine până când, jur, scânteiam amândoi. Îl consideram perfect. Uneori, când mă atingea, inima îmi era atât de fierbinte, încât, credeam că o să explodez. Apoi, într-o zi, am plecat la o simplă recuperare; era vorba de un vârcolac. Ăştia sunt destul de blânzi – oamenii sunt aşa de speriaţi, încât, sunt uşuraţi când cineva le explică exact cum stau lucrurile. Cred că tipul era vârcolac de vreo doi ani şi chiar îi plăcea. Deci, când l-am găsit şi i-am spus că e arestat, a devenit foarte furios şi m-a lovit. Înainte s-apuc

să-mi dau seama ce se-ntâmplă, Reth şi sosise acolo. Chipul lui... era mânie pură. N-avea nimic uman în el. Şi-a întins mâna şi vârcolacul a zburat înapoi într-un copac. Apoi, Reth a început să murmure ceva, iar copacul a pornit să se scuture şi să trosnească, să crească tot mai mare... iar vârcolacul a fost... a fost zdrobit de viu.

Am terminat propoziţia în grabă, încercând să-mi scot din minte amintirea imaginii şi a strigătelor de-atunci.

— Oricât de mult îl iubeam pe Reth, m-a speriat atât de rău, încât, n-am putut să vorbesc cu el sau să-l văd timp de o lună. Căldura din mine s-a diminuat treptat şi într-un târziu, am reuşit să văd limpede lucrurile. Nu ştiu ce făcea – Raquel crede că nici măcar nu era ceva real. M-am încruntat: Aşa că, acum, de câte ori mă vede, încearcă să mă atingă şi simt cum căldura se răspândeşte în mine din nou, în strădania de a ajunge la inima mea.

Lend a rămas tăcut un timp.

— Şi de ce AISP nu-l trimite, pur şi simplu, undeva, departe?

— Pentru că e prea dependentă de magia silfilor. Cei de-aici cred că dacă ştiu numele unui silf, îl pot controla, aşa că nu le pasă. Nu-şi dau seama cât de proşti sunt, de fapt, gândind asta.

— Cei de la AISP nu-şi dau seama de multe lucruri.

— Mda. M-am încruntat, încercând să-mi scot din minte amintirea căldurii lui Reth. Şi-acum e rândul tău. Ce faci tu în lumea asta? Ai o familie? Mergi la şcoală? Unde locuieşti? Aşa ai fost dintotdeauna?

Toate întrebările pe care mi le pusesem în legătură cu el ieşiseră acum la lumină. Cu excepţia uneia: dacă avea o iubită. Pe-asta am reuşit s-o ţin în mine.

El doar a râs.

— Având în vedere că Raquel a hotărât să ni se alăture, cred că o să vorbim altă dată despre toate lucrurile astea.

Mi-am ridicat privirea. Raquel se afla în cadrul uşii, cu mâinile în şolduri, arătând de parcă ar fi putut să arunce flăcări pe nări.

— Oh, bip, am murmurat eu. Apoi, zâmbind, i-am făcut semn cu mâna: Bună, Raquel. Ce s-a-ntâmplat? Te-ai răzgândit cu filmul?

— Ce cauţi aici?

— Ştii... doar o vizită. Lend mă învaţă să desenez.

— Ridică-te şi depărtează-te de el, acum!

— Oh, calmează-te! Am făcut un gest cu mâna, să mă lase în pace. Dacă ar fi vrut să mă omoare, ar fi făcut-o până acum. I-am adus toate creioanele astea ascuţite, ideale să le înfigă în mine, dar el a fost un gentleman perfect.

— Evie!

Vocea ei suna ameninţător de data asta. Era foarte, foarte serioasă. Am dat să mă ridic, dar Lend m-a prins de mână.

— Vrei răspunsuri? i s-a adresat lui Raquel. Las-o să-şi petreacă timpul cu mine şi o să-ţi spun de ce-am venit aici.

Raquel s-a uitat de la mine la el. Avea o expresie bizară, precaută dar aproape tristă. Îmi dădeam seama că era disperată să primească nişte răspunsuri, dar era ceva mai mult de-atât. Nu ştiam ce. În cele din urmă, clătinând din cap, a oftat. Era un oftat pe care rareori îl auzisem la ea – oftatul înfrângerii. Nu-mi venea să cred.

— Bine, a zis ea.

Lend mi-a dat drumul la mână şi a întrebat-o:

— Câţi paranormali morţi aţi găsit săptămâna asta?

Raquel a părut surprinsă, apoi suspicioasă.

— Paranormalii nu prea mor. Ce te face să crezi că am găsit vreunul?

El şi-a dat ochii peste cap.

— Câţi?

Raquel a tăcut o vreme, apoi a zis:

— Treizeci.

— Stai puţin! Ce-ai zis? Serios? am exclamat eu.

Nu-mi venea să cred! Treizeci de paranormali morţi? Pur şi simplu, nu avea cum. Pierdeam cinci, poate zece într-un an. Iar cei mai mulţi dintre ei erau vampiri, care îşi activau apa sfinţită din brăţările de urmărire.

— Înseamnă că aţi ratat mulţi, a zis Lend. Presupun că au fost aproape cincizeci în total, dacă ritmul e constant.

— De unde ai informaţia asta?

— Chiar crezi că AISP este singurul grup care îi urmăreşte?

Raquel a avut un aer triumfător, convinsă că, în sfârşit, avea să afle ce-i cu Lend.

— Care e grupul tău? l-a întrebat.

Lend a clătinat din cap.

— Nu sunt fraier. Nu vrem să fim puşi sub urmărire. Şi nici nu vrem să fim măcelăriţi.

— De unde ai informaţia asta? a insistat ea.

— O zână banshee. A spus că…

— Ai întâlnit o zână banshee? Unde?

Practic, ochii-i ieşeau acum din orbite.

— Te rog, nu mă mai întrerupe. Mi-a spus că răspunsul se află la AISP, după care, a recitat un poem ciudat.

Raquel aştepta:

— Ei?

Lend s-a întors spre mine şi m-a privit.

— Evie, vrei să începi tu?

— Ce anume?

Eram complet buimacă.

— ”Ochi precum şuvoaie de gheţuri ce se topeau”, a rostit el în şoaptă.

Asta-i spusesem când încercase prima dată să-şi dea seama de culoarea ochilor mei. Nu era de mirare că-l speriasem. Uitasem de chestia asta până acum – dar de unde ştia el ce auzisem eu în vis?

— Despre ce vorbeşti? Nu ştiu… nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta.

— Cum era mai departe? a întrebat Raquel nerăbdătoare.

El s-a întors spre ea.

— Îţi spun în momentul în care o să mă laşi să plec.

— Nu te lăsăm să pleci. Se poate foarte bine ca în spatele atacurilor să se afle grupul tău. Poate că te-ai strecurat aici ca să afli pe cine urmărim noi, ca să faceţi şi mai multe victime.

— Aş zice că, indiferent despre cine e vorba, îşi face treaba bine şi-aşa.

— Şi-atunci, de ce te-ai strecurat aici?

— Ţi-am spus. Zâna banshee a zis că răspunsul se află aici. M-am gândit că poate, deţineţi ceva informaţii, sau că aţi descoperit un tipar al omorurilor sau, altceva, de genul ăsta. Asta căutam. Evident, mă aflam pe o pistă falsă, din moment ce, se pare că voi ştiţi chiar mai puţin decât ştim noi.

Raquel era cât se poate de nervoasă. Nu mai văzusem pe nimeni să meargă aşa de la fix cum o făcea Lend.

— Când eşti pregătit să-mi spui ceva util, anunţă-mă! Evie, să mergem!

— Cred că o să mai rămân un pic în vizită aici.

Oh, Doamne, ăsta era un răspuns greşit.

De-abia şi-a mişcat buzele când a rostit scurt:

— Acum!

— Lend, cred că ne vedem mai târziu.

Lăsând la el toate materialele pentru desenat, am urmat-o pe Raquel afară, după care, m-am întors spre el la timp cât să-i arunc pe furiş un rânjet.

— Nu pot… De ce ai… Ai fi putut să… Raquel s-a oprit în loc şi a inspirat adânc. Sunt foarte dezamăgită de tine.

Mi-am dat ochii peste cap, în timp ce mergeam alături de ea pe coridor.

— Mda, ei bine, poate că dacă aveam şi eu o viaţă sau nişte prieteni, n-aş fi fost nevoită să-mi petrec timpul cu prizonierii. Dar aşa cum e el, e drăguţ şi cred că dacă erai amabilă cu el, ai fi putut afla câte ceva până acum.

— Tu nu ştii cum merg lucrurile astea.

— Nu, nu ştiu, pentru că nu-mi spui nimic! Ce s-a-ntâmplat cu toţi paranormalii ăia de-au murit?

Raquel şi-a frecat fruntea, obosită.

— Nu ştiu. Au fost vampirii de săptămâna trecută, şi alţii – şi mai mulţi – în ultimele câteva zile. Dacă nu aflăm ce se întâmplă, va fi şi mai rău.

— Şi ce-aveţi de gând să faceţi?

— I-am pus pe cei de la Cercetare şi Analiză să se ocupe de asta, să încerce să vină cu nişte răspunsuri. Dar în ultima vreme n-am prea avut noroc cu răspunsurile. Ca şi cu prietenul tău de-acolo… n-avem idee cine e sau de unde vine.

— Cam, cum e şi în cazul meu?

M-a privit cu asprime, dar imediat s-a îmblânzit:

— Tu eşti un caz cu totul diferit.

— Mda. OK. Aş fi vrut să mai spun şi „cum zici tu” dar, ştiu că aşa aş fi forţat nota. Oh, ai găsit un nou ordin pentru Reth? M-am săturat să dorm cu ganterele în pat.

— Dormi cu gantere în pat?

— Trebuie să fiu cumva în siguranţă.

Mi-a aruncat un oftat care voia să spună nu mă pot ocupa de chestia asta chiar acum.

— Ştii bine că silfii nu te pot lua cu ei. Li s-a interzis cu stricteţe să răpească pe cineva.

— Ar trebui să-l anunţaţi şi pe Reth. În plus, nu e vorba de răpire, e vorba de ce face el cu…

— Destul, Evie! Poate că să stai mai mult cu Lend nu e un lucru chiar atât de rău, dacă te scapă de obsesia pe care o ai pentru silful ăsta.

M-am oprit din drum. Ea a mai făcut câţiva paşi înainte de a observa.

— Obsesia pe care o am pentru el? De ce nu mă crezi? Am crezut că-ţi pasă de mine!

Lacrimi de furie mi-au ţâşnit din ochi; i-am închis, înainte de a mai adăuga ceva. Inspirând adânc, am clătinat din cap:

— În fine. Mă întorc în camera mea.

— Doar nu uita să mă anunţi înainte să te mai duci să-l vezi pe Lend.

— Sigur, pentru că avem mare încredere unii în ceilalţi aici, nu?

Înainte de a apuca să-mi răspundă, i-am întors spatele şi m-am îndepărtat.

Aprinde focul în mine![7]

A doua zi (după ce i-am trimis lui Raquel un mesaj, mai degrabă tăios, ca s-o informez că mergeam să-l văd pe Lend), m-am dus la el în cameră, cu laptopul. În dimineaţa asta, avea figură de chinez şi era adorabil.

— Ce planuri ai azi? m-a întrebat.

M-am uitat la el cu asprime.

— Am de gând să te fac să-nţelegi că Easton Heights, deşi foarte apreciat de telespectatori, e subestimat de critici.

S-a uitat la tavan şi a oftat.

— Deci, mijloacele de tortură ale lui Raquel.

I-am tras o palmă pe umăr şi am continuat:

— Am ales trei episoade care, nu numai că arată jocul superb al actorilor, dar demonstrează şi că scenariul e unic. Şi o să-ţi placă!

— E un ordin?

— Nu, e o ameninţare!

Şi-a rezemat perna de perete şi s-a întins de-a curmezişul patului. M-am aşezat lângă el, fără să-mi fac griji că trebuia să ne atingem, ca să putem vedea amândoi ecranul. Şi atunci, am realizat – mai exact, când braţele ni s-au atins – că eram topită total după el. Ar fi trebuit să fie evident, de vreme ce mă gândeam la el aproape tot timpul, dar de-abia în clipa aia am ştiut cu certitudine. Că-l plăceam. Îl plăceam mult. Foarte mult. Nu în felul în-sfârşit-ce-amuzant-că-am-şi-eu-cu-cine-să-flirtez, ci, în felul aş-vrea-să-mă-ţină-de-mână-şi-să-mă-sărute.

Şi deodată, nici măcar Easton Heights nu mă mai făcea să mă simt mai bine. Eram copleşită de un sentiment de nesiguranţă. Nu cumva, era drăguţ cu mine pentru că eram singura persoană de-aici care era amabilă cu el? Dacă avea o iubită în lumea lui normală? La cum îşi putea el schimba înfăţişarea, era posibil să aibă, simultan, cincizeci de iubite, iar ele să nu ştie nimic! Şi ce se întâmpla dacă AISP îi permitea să plece? N-aveam să-l mai văd niciodată! Gândul ăsta era zdrobitor.

Dar ce-o să se întâmple dacă n-or să-l lase să plece? O să fie tot mai dezamăgit şi mai furios şi o să mă învinovăţească pe mine, din moment ce din cauza mea fusese prins.

---

[7] În original, Light My Fire, titlul unui cântec al formaţiei The Doors (1966)

Lend m-a împins cu blândeţe.

— N-a fost chiar aşa de rău, a spus el zâmbind, iar eu mi-am dat seama că primul episod se terminase deja.

Am reuşit să schiţez un zâmbet.

— N-a fost chiar aşa de rău? A fost grozav!

Şi-a mijit ochii.

— Eşti OK?

— Da, sigur. De ce n-aş fi?

S-a întins spre mine şi a pus o mână pe a mea. Inima mi-a tresărit – şi el mă plăcea!

— Eşti îngrijorată din pricina morţii paranormalilor, nu-i aşa?

La naiba! Nu mă plăcea.

— Ce legătură are asta cu mine? l-am întrebat fără să mă gândesc. Adică, vreau să spun, da, e un lucru rău, dar nu e treaba mea. AISP o să se ocupe de asta.

Şi-a luat mâna.

— Nu înţelegi, nu? Evie, totul are legătură cu tine. Eşti o paranormală, fie că-ţi place, fie că nu.

OK. Nu-mi plăcea deloc asta. Chiar eram gata să i-o spun, dar el a continuat:

— Sunt la fel ca noi şi indiferent cine îi ucide, nu reprezintă doar o ameninţare pentru puţinii care au mai rămas, ci, reprezintă o ameninţare şi pentru noi.

— Îmi pare rău că mor paranormalii, dar, sincer, nu sunt chiar aşa de tristă că vampirii care erau cât pe ce să mă omoare au sfârşit şi ei morţi.

— Nu e vorba doar de vampiri; există o mulţime de alte specii despre care noi nici n-avem habar. Iar dacă asta o să mai dureze mult, n-or să mai existe. Iar lumea o să fie un loc mult mai rece şi mai pustiu.

— Nu e deja aşa?

Vocea îmi era plină de amărăciune. Nu puteam să fiu şi una şi alta – şi normală şi paranormală; nu aparţineam de nimic. Mă săturasem să nu aparţin de nimic.

— Crede-mă când îţi spun că nu este aşa. Şi aş vrea să-ţi arăt şi ţie această lume. Dar, mai întâi, trebuie să ne asigurăm că o să rămână aşa, ca s-o putem vedea.

Am oftat.

— Ce pot să fac?

— Unde ai auzit versul ăla? Despre ochi?

Am lăsat jos laptopul şi m-am întors într-o parte, să pot să mă uit la el.

— Nu ştiu, pe bune. Pur şi simplu, m-am trezit cu el în cap. Cred că visam ceva, în ziua în care ai venit. „Ochi precum şuvoaie de gheţuri ce se topeau” … M-am oprit, încercând să-mi amintesc. „… Reci ca lucruri care, pentru ea, o taină erau.”

Respiraţia i s-a accelerat şi a încuviinţat din cap.

— Ştii şi mai departe?

Am clătinat din cap.

— Poate mă ajuţi să-mi dau seama ce urmează, a continuat el. O să…

Am ridicat amândoi privirea când o lumină puternică a invadat camera, iar pe perete a apărut o uşă.

— Aştepţi pe cineva? m-a întrebat Lend.

— Nu.

M-am tras mai aproape de el. Am privit amândoi cum o siluetă s-a ivit în cadrul uşii. Reth.

— Oh, bip, am şoptit.

Nu aveam cuţitul la mine. Nu aveam nicio armă.

— Iată-te! a zis el, zâmbind satisfăcut.

Raquel nu făcuse nimic să-l oprească.

— Lo…

N-am reuşit să mai rostesc nici măcar a doua silabă din numele lui, că el a dat din mână şi a şoptit un cuvânt care a făcut ca vocea să-mi dispară din nou.

— Nu-i nevoie să mai spui asta.

Zâmbetul lui era la fel de satisfăcut.

Lend s-a uitat la mine. Disperată, i-am arătat spre gâtul meu şi am mimat: „Ajutor!”

— Stai departe de ea! a zis Lend, ridicându-se şi aşezându-se în faţa mea.

— Evelyn e a mea. Tu nu contezi.

Dând din mână ca şi cum l-ar fi concediat, l-a trimis pe Lend, zburând, în cealaltă parte a camerei, în perete. Lend s-a prelins pe zid şi a căzut grămadă pe podea. Am încercat să ţip, dar n-am reuşit.

Reth a traversat camera plutind şi s-a aşezat pe pat, lângă mine. Am încercat să-l lovesc, dar el m-a înhăţat de braţ, râzând. M-am zbătut, în timp ce el trasa cu degetul mâinii libere o linie pe şira spinării mele, paralizându-mă. Era ca într-unul din

coşmarurile alea în care vezi tot ce se întâmplă, dar nu poţi face nimic.

Lend era nemişcat. În ochi mi s-au adunat lacrimi.

Reth a continuat să-şi ţină mâna pe braţul meu, cuprinzându-mi încheietura cu degetele sale lungi.

— Îmi pare rău pentru grabă, dar situaţia s-a schimbat şi nu ne mai permitem pasul de plimbare.

Căldura lui mi-a invadat braţul. Am închis ochii şi i-am ordonat să înceteze. A încetinit, apoi a încremenit. Era ca şi cum blocam fluxul de căldură prin puterea voinţei. Nu puteam să rezist, însă, mult timp.

— Nu te opune! Când o să termin, totul o să fie mai bine... O să vezi! Mi-a zâmbit cu tandreţe, mângâindu-mă cu degetul pe obraz, trasându-mi o dâră de căldură. Avem o mulţime de lucruri de făcut, a adăugat. Ce-o să ne mai distrăm!

Am continuat să mă concentrez.

— Evelyn!

Tonul arăta că era nemulţumit.

— Îţi ofer un dar; te fac să progresezi Nu era decât o chestiune de timp. Îmi aparţii, iar asta e cea mai bună cale.

M-a strâns de încheietura mâinii. Căldura era din ce în ce mai puternică. Acum nu mai era plăcută, ci dureroasă. De parcă mâna lui ardea pe mâna mea; în mintea mea, carnea se topea, iar mâna lui avea să rămână lipită pentru totdeauna de mine. Nu mai puteam să mă împotrivesc. Totul era prea fierbinte, era prea mult. Focul îmi devora braţul, flăcările se mişcau mai repede şi erau mai înalte, se apropiau de inima mea. Am ţipat, dar de pe buzele mele n-a ieşit niciun sunet.

Iar apoi, sunetele se auzeau pretutindeni. Am deschis ochii. Lend era pe podeaua din hol, iar trupul i se răsucea convulsiv, din pricina şocurilor electrice care îl străbăteau.

— Lend, am mimat.

Declanşase alarma – se aruncase acolo, ştiind ce avea să i se întâmple.

Reth a oftat nerăbdător, strângându-mă şi mai tare de braţ.

— Nu te enervează când oamenii îşi bagă nasul în treburile tale?

Focul îmi ajunsese în umăr; limbile lui îmi atingeau inima, cuibărindu-se în ea, ca un mic animal.

— Lorethan! s-a auzit o voce, pe care, cum eram plină de

durere, am simţit-o ascuţită şi strălucitoare.

Reth a întors capul, având pe faţă o expresie ucigătoare.

Raquel vorbea încet şi clar, acoperind ţiuitul alarmei.

— N-o vei mai atinge pe Evelyn.

După o fracţiune de secundă, el şi-a tras mâna de pe braţul meu, de parcă l-ar fi fript. Focul rămas s-a împărţit în două: o jumătate s-a scurs înapoi în braţul meu, acolo unde mai devreme îşi ţinuse Reth mâna; cealaltă jumătate şi-a găsit drum spre inima mea. Încă nu eram în stare să mă mişc sau să vorbesc. El s-a ridicat, privind-o pe Raquel cu aceeaşi furie rece pe care o văzusem când ucisese vârcolacul.

— Poţi să pleci, i-a zis Raquel.

Reth stătea absolut nemişcat, arătând ca un zeu răzbunător, în mijlocul încăperii albe. M-am întrebat dacă avea să ne omoare pe toţi. După o lungă perioadă de tăcere, cea mai lungă din viaţa mea, a făcut un semn cu mâna spre mine. M-am prăbuşit pe pat, fiind, în sfârşit, capabilă să mă mişc din nou. Fără să mai rostească vreun cuvânt, Reth a pornit spre peretele pe care se afla uşa silfilor.

Raquel a apăsat pe un buton de pe comunicatorul ei, oprind alarma, şi a venit în fugă spre mine.

— Evie, draga mea, eşti bine?

Amintirea durerii era la fel de sfâşietoare ca însăşi durerea. Am suspinat şi mi-am dus braţul rănit la piept.

— Lasă-mă să mă uit, mi-a zis, trăgându-mă de el. Oh, Evie, îmi pare atât de rău!

Mi-am ridicat privirea spre ea; ochii-i erau înceţoşaţi de lacrimi.

— Ar fi trebuit să te ascult, a murmurat.

Pe încheietura mâinii mele era imprimată urma – de un roşu strălucitor – lăsată de mâna lui Reth. Dar Raquel vedea doar arsura. Ea nu putea vedea ceea ce distingeam eu.

Dincolo de semn, focul încă ardea.

Arzi, iubito, arzi![8]

M-am holbat la braţul meu. Dincolo de semnul roşu, limbile aurii de foc se învârteau, calde şi vii.

— Ce-a făcut? am şoptit, plângând.

Ce pusese Reth în interiorul meu?

Crezând că vorbeam despre Lend, Raquel m-a mângâiat pe păr.

— A încercat să evadeze.

M-am uitat la ea, clătinând din cap.

— Nu, n-a încercat. Când Reth... Lend n-a putut... S-a aruncat dincolo de prag doar ca să pornească alarma. Era singurul fel în care putea să mă ajute.

— Oh, a făcut Raquel, încet.

S-a uitat pe hol la Lend, care era o formă inconştientă – sau, cel puţin, la cât putea ea să vadă din el. Lend purta şortul pe care i-l adusesem eu; probabil că tot ce vedea Raquel era şortul şi brăţara de urmărire, plutind pe hol.

Raquel a chemat pe comunicator nişte paznici, care l-au adus pe Lend de pe coridor. M-am mutat la celălalt capăt al patului, ţinându-mă de braţ. După ce l-au lăsat jos pe Lend, mi-am pus mâna teafără pe pieptul lui, surprinsă ca-ntotdeauna că era solid şi cald.

— Respiră.

Eram atât de uşurată, încât, am început să plâng.

— E-n regulă, a zis Raquel şi m-a cuprins de umeri. Cum s-a-ntâmplat?

— Cum s-a-ntâmplat? Glumeşti? De când îţi tot spun că Reth e nebun şi că o să-mi facă asta? De câte ori ţi-am spus că voi nu-i înţelegeţi pe silfi şi că nu-i puteţi controla?

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te ascult. Dar cred că de vină e comanda pe care i-ai dat-o tu – „Am nevoie de tine” – a răstălmăcit-o cumva.

— Crezi? Mi-am dat ochii peste cap. De fapt, ei asta fac!

— Totuşi, acum nu te mai poate atinge, aşa că problema asta e rezolvată.

Chiar credea că era atât de simplu. N-avea idee ce se-ntâmpla.

---

[8] În original, Burn Baby Burn, titlul – Hand of Death (Burn Baby Burn) – unui cântec scris şi cântat de Rob Zombie şi Alice Cooper (1996)

— Hai să mergem la infirmerie, să se uite doctorul la arsura aia.

Mi-am privit braţul; lucirea aurie nu dispăruse. Nu-mi venea să cred că Raquel nu era în stare s-o vadă – era de parcă ardeam din interior.

— Şi Lend?

Am pus o mână pe obrazul lui.

— O să fie OK când se trezeşte. N-a fost o cantitate letală de electricitate.

Am lăsat-o să mă ia de mâna teafără şi să mă ducă la infirmerie. Doctorul – o tipă – era un vârcolac plăcut, la vreo patruzeci şi cinci de ani. Nu mai fusesem acolo de când îmi luxasem glezna cu doi ani în urmă. Şi nu, n-o păţisem într-un fel spectaculos, urmărită într-un cimitir de vreun vampir sau ceva similar. Mi-o luxasem în timp ce ţopăiam cu căştile la urechi, singură în camera mea. Amintindu-mi ce stânjenită fusesem atunci, mi-am dat seama că acum eram într-o stare cu totul diferită: eram îngrozită.

Raquel i-a explicat ce mi se întâmplase şi m-a pus să-i arăt doctoriţei încheietura. Femeia s-a încruntat; pentru un moment, panica m-a copleşit, imaginându-mi că şi ea putea să vadă ce se afla, de fapt, sub pielea mea. Dacă cei de la AISP mă priveau ca pe o fiinţă paranormală, nu se ştie ce s-ar fi făcut cu toţii dacă le dădea prin minte că aveam să mă schimb.

— E ciudat, a zis ea. E o arsură, dar nu arată de parcă s-ar fi întâmplat acum cinci minute. Pare mai veche, acum aproape vindecată.

Eu îmi simţeam pielea atât de fierbinte, încât, mă aşteptam să o ardă şi pe ea în timp ce îşi trecea degetul peste ea, dar doctoriţa n-a făcut altceva decât să clatine din cap.

— Încă se simte destul de caldă. Şi-a pus mâna pe fruntea mea şi m-a privit: Eşti rece ca gheaţa.

Dacă se mai uita o dată la mine aşa de încruntată şi de îngrijorată, aveam să-mi pierd minţile. Nu mă simţeam mai rece decât de obicei. De fapt, eu mă simţeam caldă. Mai ales în inima mea.

— Putem vorbi un pic pe coridor? a întrebat-o Raquel, iar doctoriţa a urmat-o afară.

Tremurând, m-am dat jos de pe masa de consultaţie şi m-am dus la oglinda atârnată deasupra chiuvetei. Am inspirat adânc şi

mi-am descheiat trei nasturi de sus de la cămaşă, desfăcându-mi larg gulerul. Am oftat, uşurată. Suprafaţa pielii arăta perfect normală – pielea mea albă, despicătura vagă dintre sâni şi sutienul roz.

Apoi, în timp ce mă încheiam la cămaşă, m-am uitat în jos.

— Oh, nu! am şoptit.

Chiar în dreptul inimii, ale cărei bătăi le simţeam în piept, ardea acelaşi lichid auriu. Pulsa de viaţă, în acelaşi ritm cu bătăile inimii mele. Am tresărit când s-a deschis uşa şi mi-am smucit cămaşa să mă acopăr. Doctoriţa mi-a zâmbit:

— E totul în regulă?

— Eu… mda… totul e-n regulă.

— O să-ţi pun nişte aloe pe arsură şi apoi o să te pansez. Cum pare aproape vindecată, nu cred că va fi nevoie să stai pansată mai mult de o zi. Acum, îi spuneam şi lui Raquel, trebuie să recunosc că nu ştiu prea multe despre magia silfilor şi rănile pe care le pot provoca. Mai ai şi alte simptome ciudate?

— Nu.

Cu excepţia faptului că străluceam şi pentru prima dată, eram capabilă să mă văd la fel cum îi vedeam pe toţi paranormalii. Ştiam că ar fi trebuit să pomenesc de asta – să-i spun lui Raquel că era mai mult decât o arsură, că Reth îmi făcuse ceva care mă schimbase cumva – dar n-am putut s-o fac.

N-aveam chef să mă trezesc cu o brăţară de urmărire sau să fiu obiectul vreunui studiu înfricoşător. Prin minte îmi treceau imagini cu mine, supusă disecţiei. Nu cred, totuşi, că ei mi-ar fi făcut una ca asta, dar n-aveam de gând să risc şi să le spun ceva celor de la AISP.

M-am uitat la pansamentul pe care doctoriţa mi-l înfăşurase la încheietură, simţindu-mă uşurată că nu mai vedeam flăcările.

— O să-ţi iau temperatura; eşti foarte rece şi mă tem ca nu cumva ăsta să fie un efect secundar.

Mi-a vârât un termometru sub limbă. După câteva secunde, acesta a ţiuit. Doctoriţa mi l-a scos, încruntându-se surprinsă. Din nou. Era un lucru aproape la fel de rău precum oftatul lui Raquel.

— E prea scăzută temperatura. Nu cred că termometrul e stricat. Te simţi bine?

Am sărit de pe masă, speriată că şi-ar putea imagina că ceva era extrem de anormal aici – de paranormal, de fapt! Înainte de

vizita medicală pe care o făcusem când venisem aici prima dată şi de întâmplarea cu glezna, nu mă mai aflasem niciodată în cabinet şi nici nu mai fusesem vreodată bolnavă, din câte-mi aminteam. Am pus asta pe seama faptului că până atunci trăisem în semiizolare. N-aveam chef ca doctoriţa să înceapă să mă consulte şi să-şi imagineze că eram mai ciudată decât credeau ei.

— Mda, mă simt bine. Dintotdeauna am fost un pic mai rece; probabil că termometrul e stricat, nu-i mare lucru.

— OK. Dacă te doare încheietura sau ai vreun simptom mai ciudat – orice! – să mă anunţi.

— Aşa o să fac.

Am ieşit, urmată de Raquel.

— Du-te să te odihneşti un pic, mi-a zis ea, grăbindu-se, ca să ţină pasul cu mine.

— Vreau să fiu lângă Lend când se trezeşte.

— Nu cred că…

— Raquel, am spus, uitându-mă la ea cu un aer hotărât. M-a salvat. S-a lăsat electrocutat, la naiba, ca să mă salveze pe mine. Vreau să fiu acolo când se trezeşte, ca să-i mulţumesc.

După un mic oftat gen mă predau, a încuviinţat din cap.

— Dar să ai grijă, OK? Încă nu ştim nimic despre el.

Dar nici despre mine nu ştiau nimic.

— Iar dacă-ţi spune de unde vine şi ce vrea să facă, să-mi zici imediat.

Mda, imediat – m-am gândit eu.

— Sigur! am spus tare.

M-a condus în camera lui şi a rămas la uşă, în timp ce, eu am intrat.

— OK, o să vin mai târziu să văd ce faci, a spus ea, a ezitat o clipă, după care, a plecat.

Lend încă era inconştient. M-am aşezat pe marginea patului lângă el, întrebându-mă când avea să se trezească. Mă simţeam oribil. Era vina mea – din nou – că fusese rănit.

M-am uitat la el, bucuroasă că îi dădusem şortul şi că aşa puteam să nu mă simt stânjenită. Era un tip uimitor. Avea o luminiscenţă slabă, concentrată în zona pieptului. I-am studiat faţa. Când purta chipul altor oameni, îi vedeam trăsăturile dedesubtul lor, dar, acum, când era pur şi simplu el, era şi mai uşor să-l văd. M-am aplecat tot mai aproape, încercând să-mi

întipăresc în memorie felul în care arăta. Era oarecum ciudat, să fiu îndrăgostită de un tip care era diferit de fiecare dată când îl vedeam, aşa că aş fi vrut să-i reţin chipul – chipul real al lui Lend. Era tipul cu cea mai stranie frumuseţe pe tare o văzusem eu vreodată – şi mai şi decât a silfilor, căci, chipul lui era uman.

M-am aplecat atât de mult, încât, aproape că era să cad peste el. Ca să nu mai risc asta o dată, m-am dat jos din pat şi am îngenuncheat, cu coatele sprijinite de marginea patului, odihnindu-mi capul în palme. Curioasă încă, am întins mâna şi mi-am trecut-o prin părul lui. Avea cea mai moale şi mai netedă textură imaginabilă. Eram atât de absorbită să-i admir părul şi să mă joc cu el, încât, n-am observat că s-a trezit, până când părul nu i s-a colorat în negru.

— Oh! am făcut eu, dându-mă înapoi atât de repede, încât, am căzut în fund. Te-ai trezit!

Avea bine-cunoscutul păr negru, ochii întunecaţi şi atrăgători; m-a privit buimac. Înainte să apuce să mă întrebe ce făceam cu părul lui, am început să mă bâlbâi.

— Eşti OK? Cum te simţi? Ai nevoie de ceva?

A dat să se ridice, dar s-a oprit şi şi-a pus mâna pe frunte.

— Aoleu! Ce mă doare!

— Iartă-mă! Numai eu sunt de vină.

S-a uitat la mine, încruntat.

— Cum adică, e vina ta?

— Din cauza mea ai fost electrocutat din nou.

— Cred că nu greşim dacă dăm toată vina pe silful ăla nebun.

Am clătinat din cap.

— Dacă n-ai fi… eu nu… Mulţumesc! Am zâmbit şi i-am luat mâna între palmele mele. Mulţumesc mult, mult de tot! Sunt sigură că mi-ai salvat viaţa. Sau, cel puţin, sufletul.

S-a ridicat, fără să-şi retragă mâna. Mi-a plăcut asta. Mult.

— Ce voia să-ţi facă?

M-am aşezat pe pat lângă el, privind fix în podea.

— Nu ştiu. Cred că-mi făcea acelaşi lucru ca de obicei – chestia cu căldura. Dar de data asta a fost ceva diferit… mai puternic. Parcă m-ar fi ars pe dinăuntru, împingând cu forţa focul în mine. Şi nu a… M-am oprit. Nu puteam să-i spun lui Raquel ce vedeam acum în mine. Oare, în Lend puteam să am încredere?

— Ce nu a…?

Am inspirat adânc.

— De data asta, focul n-a mai ieşit din mine.

Mi-am tras mâinile, mi-am dat la o parte pansamentul de pe încheietură şi m-am uitat la semnul roşu şi la flăcările lichide de sub el. Lend a icnit, cu răsuflarea tăiată, iar eu m-am uitat la el, şocată.

— Poţi şi tu să-l vezi?

— Sigur că pot să-l văd.

Vrăjitoarea

Lend putea să vadă flăcările de sub pielea mea. Nu-mi venea să cred! Poate că, la urma urmei, nu erau paranormale.

— Serios? Cum de poţi să le vezi? l-am întrebat.

— Sunt roşii, strălucitoare. Cum aş putea să nu le văd? Înseamnă că te-a ars foarte grav. Lend mi-a luat mâna cu blândeţe şi a studiat arsura. Şi totuşi, ai mâinile reci ca gheaţa.

Umerii mi s-au lăsat de dezamăgire.

— Înseamnă că nu vezi.

S-a uitat la mine, derutat.

— Mai e şi altceva?

Mi-am muşcat buzele, apoi am clătinat din cap, evitându-i privirea.

— Nu, nimic.

— Evie, ce ţi-a făcut?

— Nu ştiu.

Măcar asta era adevărat. N-aveam idee ce-mi făcuse sau ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost oprit.

— Tu poţi să vezi şi altceva acolo, nu-i aşa?

Am clătinat din nou din cap, apoi am închis ochii şi am încuviinţat.

— Ce anume?

— Nu ştiu. Ceva ca... e ca şi cum focul de la el e încă acolo, chiar sub semn. Se arcuieşte, auriu şi înspăimântător. Până acum, n-am mai fost niciodată în stare să văd ceva în mine.

— Nici măcar atunci când îţi făcea asta, mai demult?

— Nu ştiu. Atunci era altfel.

Am încercat să-mi amintesc. Ştiam că mă făcea să mă simt mai caldă, dar, după ce pleca el, căldura dispărea.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă uit atunci la mine, pentru că nu era ceva permanent. Întotdeauna, senzaţia dispărea. Atunci, era ca şi cum mă lăsa să împrumut din căldura lui. Acum, a fost de parcă mă încălzea împotriva voinţei mele, mă obliga să preiau căldura.

— Poate că şi de data asta o să dispară, nu crezi?

— Nu ştiu, am spus, străduindu-mă să nu plâng. Nu e doar în braţ.

— Unde mai e?

Vocea mea s-a transformat într-o şoaptă:

— În inimă.

Lend a rămas tăcut multă vreme.

— Şi Raquel ce-a zis?

— Nu i-am spus. Ei deja m-au clasificat ca o fiinţă paranormală; n-aş vrea să le mai spun ceva care să-i facă să… să mă facă să par… nu ştiu… şi mai ciudată.

— Înţeleg. Şi eu m-am ascuns de ei toată viaţa. Dar în ce alt loc o să găseşti răspunsurile?

— Ei nu ştiu niciun lucru biiip despre silfi.

Lend a râs.

— Ce-i? l-am întrebat.

— Ce-i cu biiip-ul ăsta? Nu te-au învăţat nicio înjurătură adevărată aici?

M-am înroşit, apoi am râs.

— E ca un fel de glumă de-a noastră. Lish – Alisha, cea mai bună prietenă a mea – este sirenă şi comunică printr-un computer cu noi. Computerul nu traduce înjurăturile, aşa că tot ce ne transmite nouă este un biiip. Se pare c-am preluat şi eu obiceiul.

— Presupun că, într-un fel bizar, are sens.

Încă mă ţinea de mână şi se uita la arsură. Îmi plăcea mult, mult, mult, atingerea mâinii lui. Era uimitor că în ciuda a toate câte se întâmplaseră azi, un lucru atât de mărunt putea să mă facă să mă simt atât de ameţită. Sigur, ar fi fost şi mai bine dacă nu se holba la rana mea, din cauza căreia fusese el electrocutat şi care ar fi putut să mă facă să par şi mai ciudată ca înainte – dar mă mulţumeam cu cât mi se oferea.

— Nu există nimeni pe care să-l poţi întreba despre asta? Sunt cam îngrijorat.

Am râs.

— Dacă tu eşti cam îngrijorat, eu sunt de-a dreptul înspăimântată de focul din mine. Lish ar păstra secretul, dar nu ştie nimic mai mult decât ştie AISP. Şi aş putea oricând să-l întreb pe Reth ce biiip mi-a făcut, dar parcă n-aş vrea să-l mai văd. Niciodată. Şi sunt sigură că niciun alt silf n-ar vrea să mă ajute. Chiar nu sunt deloc amabili.

Lend avea o privire ciudată.

— Vrei să spui că arzi pe dinăuntru?

— Aşa se pare: braţul şi pieptul – un fel de flăcări care unduiesc, aurii, ca un foc lichid.

— Foc lichid…

Tonul lui era monoton, parcă nu-i venea să creadă.

Simţindu-mă în defensivă, am ridicat din umeri:

— Mda…

A oftat.

— ”Ochi precum şuvoaie de gheţuri ce se topeau, reci ca lucruri care, pentru ea, o taină erau. Raiul deasupra, dedesubt Iadul, foc lichid ce ascunde întristare. Moarte, moarte, moarte fără eliberare. Moarte, moarte, moarte fără eliberare”.

Ce naiba mai era şi asta? Aşa mă gândeam. Şi asta am şi spus:

— Ce naiba mai e şi asta?

Lend mi-a dat drumul la mână şi şi-a trecut palmele peste faţă.

— Nu ştiu. Asta ne-a spus zâna banshee, un fel de poem profetic. N-am idee ce-nseamnă. Dar multe din el par să se potrivească cu ce ţi se-ntâmplă ţie. Ochii tăi şi faptul că vorbeşti deseori despre cât de rece eşti. Iar acum, focul lichid din interiorul tău.

— Hmmm… mda, dar uiţi de partea cu „moarte, moarte, moarte”! Iar eu, nu sunt o ucigaşă!

M-am ridicat în picioare, jignită. Nu-mi venea să cred că asta gândea Lend despre mine.

A râs sec, scuturând din cap.

— Crede-mă, chiar nu-mi închipui c-ai putea fi o ucigaşă. Nu eşti deloc tipul de fiinţă-paranormală-ucigaşă, atât de des întâlnit.

— Oh!

Simţindu-mă aiurea, m-am aşezat la loc.

— Şi-atunci, ce crezi că înseamnă?

— Cum am mai spus, nu ştiu. Aş fi zis cândva că era o descriere a cuiva care făcea lucrul ăsta, dar acum nu mai am nicio idee.

M-am gândit la vorbele lui. Totul era bizar şi înspăimântător.

— Hei, partea cu raiul şi iadul… ştii ceva despre mitologia silfilor?

A clătinat din cap.

— Ei bine, am continuat eu, povestirile tradiţionale despre ei spun că erau prea răi pentru rai şi prea buni pentru iad, aşa că au rămas undeva la mijloc – pe Pământ şi în Tărâmurile Silfilor.

Şi de-atunci, stau prinşi în această capcană, nemuritori, neschimbători, încercând să găsească o cale să se întoarcă în rai. Sau în iad. Sau în altă parte, nu ştiu. Încercând, deci, să găsească o cale să scape de-aici. Poate că poemul se referă la silfi.

Dacă se referea la silfi, atunci nu se referea la mine. Trebuia să fie despre silfi, aveam nevoie de asta!

A încuviinţat din cap, gânditor.

— S-ar putea.

— Şi, şi, Reth a fost cel care a venit şi m-a luat de la vampiri şi după ce m-a dus la el acasă, a plecat destul de curând… Putea să se întoarcă acolo şi să-i omoare pe toţi!

— Dar de ce? Iar în poem se spune „ea”, nu „el”.

M-am încruntat. Avea dreptate.

— Totuşi… există şi o mulţime de silfide. Iar el e cel care a vârât în mine focul. Eu cred că e Reth.

— E posibil să ai dreptate. Sincer, mă depăşeşte. N-ar fi trebuit niciodată să vin aici. Nu numai că nu înţeleg nimic, dar nici nu pot ajuta pe nimeni.

L-am împins cu umărul.

— M-ai ajutat pe mine.

M-a împins şi el.

— Tot e ceva, măcar atât.

Am zâmbit, fericită. Apoi, m-am încruntat. Lend nu aparţinea acestui loc. Oricât de mult mi-aş fi dorit eu să nu mai plece niciodată… totul era atât de aiurea!

— O să vorbesc cu Raquel, să vedem dacă poţi fi eliberat.

A râs, dar nu cu veselie.

— N-or să mă lase să plec. Şi chiar dacă mă lasă, aş târî după mine brăţara asta de urmărire, ceea ce înseamnă că nu m-aş mai putea duce niciodată acasă. S-a întors spre mine; chipul îi era grav. Totuşi, tu poţi să pleci. Poţi să ieşi de-aici, să fugi.

Am clătinat din cap, tristă.

— Nu pot. În afară de AISP nu am nimic, nu am pe nimeni. N-am bani, n-am familie, n-am un loc în care să merg.

De când aflasem că agenţia care avea grijă de mine mă considera una dintre creaturile de care lumea trebuia protejată, îmi era şi mai greu să uit că eram absolut singură. Cuvintele lui Reth s-au întors să mă bântuie. Silf stupid, stupid. Am oftat adânc.

— Dumnezeule! Acum nu mai am chef nici măcar să mai văd vreun episod din Easton Heights.

Lend m-a cuprins cu braţul şi m-a bătut pe umăr.

— Atunci, măcar un lucru bun a ieşit din toată treaba asta.

I-am dat un cot în burtă, râzând.

— Cum zici tu.

— Nu cumva, din întâmplare, ai wireless pe chestia asta? Şi-a lăsat braţul în jos şi s-a uitat la laptopul pe care, mai devreme, urmăriserăm filmul.

— Nu, îmi pare rău.

— Evie! Raquel stătea în uşă. De ce n-ai comunicatorul la tine?

— L-am uitat. Ce s-a-ntâmplat?

— Ai o misiune.

— Stai puţin, una adevărată? Azi?

Desigur, tocmai trecusem printr-o mulţime de evenimente, suficiente ca să am o zi oribilă.

— Da, azi, chiar acum. Grăbeşte-te!

Oftând, m-am ridicat, lăsând laptopul acolo. Bietul băiat avea nevoie de ceva ca să se amuze.

— Ne vedem mai târziu, Lend. Şi mersi încă o dată pentru toată chestia cu salvarea-mea-prin-electrocutarea-ta.

— Oricând!

Am urmat-o pe Raquel afară.

— Nu c-aş avea emoţii sau altceva de genul ăsta, din cauza ultimei misiuni în care aproape că era să fiu omorâtă şi a faptului că Reth mi-a ars azi tot braţul, dar în ce constă mai exact misiunea asta?

— E în Irlanda. Posibil, o vrăjitoare.

— O vrăjitoare? Oh, bleah! Nu poate să meargă altcineva? Până atunci nu mai întâlnisem decât o singură vrăjitoare, dar fusese oribil.

— Nu, nu poate. Nu avem certitudinea şi e nevoie de clarviziunea ta s-o confirmi. Şi să-i pui dispozitivul de urmărire la distanţă. Mai ţii minte ce s-a-ntâmplat cu Alex?

Ar fi trebuit să râd. Alex era un tip extrem de timid şi de stângaci care lucrase o vreme în departamentul nostru de la AISP. Avea cam unu nouăzeci şi trei înălţime şi vreo şaptezeci de kilograme. Ştia tot ce se putea şti despre orice tip de paranormal, dar era complet inutil în practică. Odată, se

întorsese târând triumfător după el o „vrăjitoare”. Mda, şi s-a dovedit că nu era decât o femeie bătrână şi urâtă. Ieşise atunci o întreagă harababură. Alex nu mai primise niciodată vreo misiune… rămăsese pentru totdeauna să facă muncă de birou.

— Urăsc vrăjitoarele.

Erau înspăimântătoare. Mai mult decât înspăimântătoare. Într-un fel, erau mai rele decât vampirii.

— O să meargă şi Jacques cu tine. Pentru o vreme, nu vreau să mai pleci singură de-aici.

— E-n regulă.

În afară de calităţile native de vârcolac, Jacques mai era şi uriaş. Cu siguranţă, genul pe care-ţi doreşti să-l ai alături când te simţi un pic neliniştit. Am trecut prin camera mea să-mi iau geanta şi cătuşele de urmărire, comunicatorul, pe Tasey şi cuţitul.

M-am întâlnit cu Jacques în faţa Transportului. Deja ne aştepta o silfidă. Fehl. Desigur, trebuia să fie una dintre cele care-mi acordaseră atenţie cândva. Avusesem parte de suficienţi silfi pentru o singură zi, dar acum eram în misiune, aşa că n-aveam încotro. Fehl n-a zis nimic, stătea, pur şi simplu, acolo, cu expresia ei plictisită şi enervată. Nu observasem până atunci, dar avea ochii la fel de roşcaţi ca şi părul. La fel ca şi vocea ei, Fehl era, în acelaşi timp, înspăimântătoare şi frumoasă.

— Să ai grijă, da? m-a atenţionat Raquel.

— Mda, da…

Eram epuizată, aşa că nu-mi doream decât să termin mai repede cu chestia asta.

Jacques şi cu mine ne-am aşezat de-o parte şi de alta a lui Fehl. Ne-a întins mâinile, iar noi ne-am prins de ele, după care, o uşă a apărut în faţa noastră. Fără să mă gândesc, o prinsesem de mână cu mâna la care eram rănită. S-a uitat în jos la ea şi chipul i-a fost traversat de un zâmbet scurt.

— N-a terminat cu tine, a murmurat cu vocea ei ca de sticlă spartă.

Cu siguranţă, Raquel nu auzise. Mi-am încleştat maxilarele şi am închis ochii, după care, am pornit pe Potecile Silfilor, la întâlnirea mea cu o vrăjitoare.

Suflete pierdute

Am ieşit de pe Potecile Silfilor, împiedicat, în lumina lipsită de strălucire a zilei, pe un câmp rece şi ceţos, înconjuraţi de nimic altceva decât de ierburi veştejite. Fehl s-a retras iute pe uşa dintr-un copac uscat aflat în spatele ei. Călătorie sprâncenată!

Mi-am înfăşurat braţele în jurul trupului.

— Ar fi trebuit să ne luăm o haină.

Jacques a ridicat din umeri.

— Nu-i chiar aşa de rău.

Vedeam iazul, mlăştinos şi singuratic, în faţa noastră, în depărtare, înconjurat de arbuşti firavi. De ce creaturile astea nu-şi petreceau niciodată vremea pe insule tropicale? Nu m-ar fi deranjat o excursie în Hawaii.

M-am încruntat.

— Probabil că va trebui să te ascunzi când o să fim mai aproape. Să mă laşi singură. Ar fi şanse mai mari să se arate, în caz că e acolo.

— Eşti sigură că te descurci?

— Dacă n-o să mă descurc, crede-mă, o să-ţi spun.

Mi-a zâmbit; am traversat câmpul în linişte. Când mai aveam doar câţiva metri până la iaz, Jacques m-a lăsat singură şi s-a ascuns într-un pâlc răzleţ de arbuşti.

Cu o mână pe Tasey, m-am îndreptat spre marginea iazului, am luat de jos o piatră şi am aruncat-o în apă. N-a urmat nicio reacţie. Am mai aruncat una. Nimic.

Aşa stând lucrurile, am sperat că nu se va întâmpla nimic. Vrăjitoarele trăiesc în iazuri şi râuri şi arată ca nişte femei bătrâne, strâmbe. Nu au o aparenţă prea drăguţă nici cu farmecele activate, dar ce se află dedesubt e îngrozitor. Sunt respingător de verzulii, au ochi uriaşi, rotunzi, ca de peşte – de un alb pur. Părul lor e ca un morman de buruieni putrezite şi peste toate astea, au trei şiruri de dinţi înnegriţi şi ascuţiţi ca nişte ace. Am menţionat şi că-i mănâncă pe copii? Da. Pe copii. Le cer ajutorul, după care, îi împing la fundul apei unde-i ţin până când ei încetează să se mai zbată. Apoi, îi mănâncă dintr-o înghiţitură.

Protocolul vrăjitoarelor este destul de simplu. Nu le poţi prinde în apă – sunt prea puternice. Dar dacă le atragi afară, e destul de uşor să le anihilezi cu un Taser, să le ataşezi brăţara de picior

şi să chemi, apoi, transportorul. Spre deosebire de vampiri, vrăjitoarele nu puteau fi neutralizate. Ele erau ţinute în unităţi speciale, undeva în Siberia. „Îngrădire umanitară”, aşa numea AISP locul ăla – un pic cam ciudat, având în vedere că vrăjitoarele n-au nimic uman sau umanitar în ele.

După zece minute de aruncat pietre în iaz, m-am plictisit. Poate că eram prea mare ca să mai atrag vrăjitoarele. M-am uitat în jurul iazului ca să descopăr vreun indiciu şi să mă asigur că nu-mi pierdeam vremea. Ce mai mare parte a vegetaţiei era moartă; primăvara nu vizitase, încă, această parte a Irlandei. Apoi, am observat ceva în partea dreaptă. La vreo zece metri depărtare am zărit o moviliţă pestriţă – cenuşiu cu verde – care, nu părea să facă parte din peisaj. L-am scos pe Tasey şi am înaintat spre ea cu precauţie. Când am ajuns mai aproape, mirosul de mucegai a devenit copleşitor – era clar, ăsta era mirosul de vrăjitoare. Ținându-mi respiraţia, m-am dus în vârful picioarelor de cealaltă parte a ei. Nu mi-a venit să cred!

Era moartă.

Eu habar n-aveam cum să ucid o vrăjitoare. Pur şi simplu, ele erau soiul ăla de creaturi care continuă să supravieţuiască – ceva de genul sirenelor. Dar asta chiar era moartă. Dincolo de farmecele de suprafaţă, ochii ei, albi ca laptele, erau larg deschişi, iar faţa ei oribilă era încremenită, cu o expresie buimacă pe ea. Cum se întâmplase asta?

Am aruncat o privire în jurul meu, ca să dau de vreun indiciu, dar n-am văzut nimic. Uitându-mă din nou la vrăjitoare, mi-am mijit ochii. Dincolo de farmecele ei exista ceva, chiar în locul în care mormanul de zdrenţe îi acoperea pieptul. Am căutat un băţ şi i-am dat zdrenţele la o parte. Acolo, era un semn foarte vag – urma unei mâini, de un auriu palid, care se pierdea treptat în timp ce mă uitam la ea, până când a dispărut de tot.

Apoi, mi-am dat seama de altceva: din vrăjitoare ieşea un abur uşor, în aerul rece. Ceea ce însemna că trupul ei încă era cald. Ceea ce însemna că nu era moartă de mult timp.

— Oh, biiip, am şoptit.

M-am ridicat în picioare, cu Tasey pregătit şi m-am rotit în loc. Întreaga zonă mi se părea sinistră acum, de parcă fiecare pâlc de tufişuri maronii ascundea în el moartea mea iminentă.

— Jacques! am strigat încet, îndepărtându-mă de iaz, mergând cu spatele.

Am apăsat pe butonul de alarmă de pe comunicator, sperând că Fehl nu era prea departe de punctul de transport.

— Jacques!

Nu voiam să strig tare. Desigur, stătusem atât de mult timp în loc deschis, încât, creatura aia – indiferent ce era – probabil că deja mă văzuse. Departe în stânga mea, am auzit trosnetul unei crengi. Am aruncat geanta în care ţineam brăţările de urmărire şi am scos cuţitul.

— Jacques! Jacques, tu eşti?

Vocea îmi tremura aproape la fel de tare ca şi mâinile.

— Jacques!

Un ţipăt a spintecat aerul, ca şi cum un suflet fusese smuls dintr-un trup. Sufletul lui Jacques. Trupul lui Jacques. Şi, urându-mă că făceam una ca asta, m-am întors şi am luat-o la fugă spre copaci, cât de tare am putut. Dacă acea creatură fusese în stare să-i omoare pe Jacques şi pe vrăjitoare, nu aveam nicio şansă. Răsuflarea mi se tăia în timp ce fugeam mai repede decât mă credeam eu în stare. Fugeam de moarte, aşteptându-mă ca, în orice clipă, să mă prindă.

Copacii erau aproape, tot mai aproape – iar acolo nu era nimic. Fehl încă nu răspunsese la apelul meu. Plângeam, în timp ce alergam. Dacă nu venea curând, aveam să mor. Am ajuns la copaci, dar tot nu era nimic acolo. Tremurând atât de tare încât credeam că o să mă prăbuşesc, m-am răsucit pe călcâie, dorindu-mi să înfrunt sfârşitul faţă-n faţă. Câmpul era pustiu. Am plâns şi mai tare. Nu ştiam ce să fac: s-o aştept pe Fehl să vină sau să risc să-i rostesc numele. Chiar când eram pe cale să i-l strig, în spatele meu a izbucnit o lumină şi am prins-o pe Fehl de mâna pe care mi-o întindea.

— Hai, acum!

La marginea pâlcului de copaci am văzut sclipirea unei flăcări luând forma unei persoane, după care, uşa s-a închis.

Egoistul, tot egoist

Când m-am trezit pe canapea, Raquel stătea pe un scaun lângă bucătăria mea şi vorbea la comunicator. Rămăsese cu mine toată noaptea. Nu voiam să fiu singură.

Raquel se freca pe frunte, cu sprâncenele încruntate. M-am ridicat în capul oaselor. S-a uitat la mine şi mi-a zâmbit chinuit, apoi, timp de câteva minute, şi-a continuat conversaţia. Când a terminat, eu stăteam cu fundul pe propriile-mi mâini, ca să nu-mi mai tremure.

— Au găsit creatura?

A clătinat din cap şi a suspinat din nou. Era un suspin în care erau mai mult stres şi mai multă tensiune decât văzusem vreodată la ea – mai mult şi decât în oftatul prin care-mi spunea Evie, Evie, Evie, care apărea ori de câte ori o dădeam în bară, ca atunci când, la paisprezece ani, îi furasem comunicatorul, într-o încercare de a reprograma muzică pe al meu. Stricasem tot sistemul şi blocasem toate încăperile pentru câteva ore. Nu se terminase bine. Fusesem pedepsită să fac curăţenie timp de o lună de zile.

Măcar să fie la fel de simple lucrurile şi de data asta!

Nu voiam să întreb, nu voiam să ştiu, dar trebuia.

— Jacques?

A clătinat din cap, tristă.

— A murit.

Am privit în podea, cu lacrimile rostogolindu-mi-se din ochi. Nu făcusem nimic să-l ajut – nici măcar nu încercasem să fac ceva.

Raquel s-a aşezat lângă mine şi m-a cuprins de umeri.

— Nu puteai să faci nimic Dacă ai fi încercat să-l ajuţi, acum aţi fi fost amândoi morţi. Şi ştiu că Jacques ar fi fost bucuros să ştie că şi-a sacrificat viaţa pentru ca tu să scapi.

De fapt, eram sigură că Jacques ar fi fost bucuros să trăiască acum. Totuşi, fusese înarmat şi avea puteri supranaturale de vârcolac. Dacă putuse să fie omorât atât de uşor, era clar că eu n-aş fi reuşit să fac nimic.

Chiar dacă-mi spuneau asta, nu mi se ştergea din minte strigătul lui.

— Trebuie să plec la o întâlnire cu toţi şefii de departamente. O să aflăm ce e şi o să oprim asta.

Mi-am adus aminte de teoria mea şi am ţâşnit în picioare.

— E Reth!

— Ce e cu Reth?

— Reth e ucigaşul! Cred că Reth este!

— De ce spui asta?

— Urma de mână! Pe pieptul vrăjitoarei… era o urmă de mână care lucea aurie! Exact ca a…

Am amuţit. Nu-i spusesem lui Raquel despre flăcările din mine şi nici n-aveam de gând s-o fac.

— Mi-a lăsat şi mie un semn la fel, cred că el e!

Raquel a clătinat din cap.

— Ştiu că eşti furioasă pe Reth, şi asta pe bună dreptate, însă, nu e el.

— De unde ştii? Nu ştii nimic despre silfi!

S-a uitat la mine fix.

— Am lucrat mai mult timp decât tine cu silfii. Şi ştiu că n-a făcut Reth asta. Cât timp ai fost tu plecată, el a fost la un interogatoriu disciplinar.

— La… ce?

— Au fost discutate acţiunile lui faţă de tine. Au fost şapte oameni în consiliu; pot depune cu toţii mărturie că Reth a fost tot timpul acolo.

Un interogatoriu disciplinar? Pe cine voiau ei să păcălească? Silfilor nu le pasă nici cât negru sub unghie de noi sau de regulile noastre. Aşa cum îi spusesem lui Lend, ei se aflau aici doar din pricina primului ordin care le fusese dat la începuturi: să servească AISP.

— Şi ce-o să se-ntâmple? Or să-l pedepsească?

— Acţiunile lui au fost judecate ca fiind improprii şi a fost admonestat cu severitate.

Felul în care Raquel o spusese… ştiam că ştie cât de aiurea suna.

— Ah, admonestat! Asta o să-i fie învăţătură de minte. Acum mă simt în siguranţă absolută.

— Nu trebuie să-ţi mai faci griji din cauza lui. Am formulat o comandă pentru el, astfel încât, să nu te mai atingă. N-o s-o mai poată face niciodată. Aşa că, te rog, nu-ţi mai bate capul cu asta.

Am privit în jos, la încheietura mea. Aproape că era ascunsă de manşetă, dar tot am văzut unduindu-se flacăra acolo unde

pielea se vedea un pic. Mda, n-aveam niciun motiv să-mi fac griji din pricina lui.

— Eu tot cred că are o legătură cu asta – sau poate un alt silf. Unul despre care AISP nu ştie.

— Ei bine, am să amintesc de teoria ta la întâlnire, dar nu am niciun motiv să-i suspectăm pe silfi. Ştim amândouă că silfii nu fac nimic fără să aibă un motiv.

— Mda, şi amândouă ar trebui să ştim că nu cunoaştem adevăratele motive după care acţionează.

Ridicându-se, Raquel a oftat, transmiţându-mi că am terminat de discutat pe tema asta cu tine.

— Lish vrea să mergi s-o vezi, cât de curând te simţi în stare s-o faci. Aş fi mult mai liniştită dacă ţi-ai petrece ziua cu ea. Nu vreau să te ştiu singură. Şi te rog, de data asta ia-ţi comunicatorul cu tine.

Raquel m-a bătut uşor pe creştet, de parcă aveam cinci ani, după care, a plecat. Îmi era frig, aşa că am făcut un duş – am stat prea mult şi a fost prea fierbinte. Am încercat să n-o fac, şi totuşi, nu m-am putut stăpâni să nu mă uit la mine. Pieptul meu încă păstra urma de foc lichid auriu, nestins.

Când am ieşit de la duş, m-am privit îndelung în oglindă, dar nu puteam vedea înspăimântătoarea flacără lichidă decât dacă mă uitam direct la ea. Ai fi zis că am un chip diferit, deşi eram aceeaşi Evie – drăguţă dar nu superbă, cu nasul mic şi drăgălaş, cu o gură frumuşică. Şi cu ochii cenuşiu pal.

Dar apoi, m-a izbit un gând – unul oribil. Dacă eram în stare să văd la mine ceea ce aveam paranormal doar privindu-mă direct, n-aveam idee dacă, nu cumva, chipul meu ascundea ceva. N-aveam cum să mă privesc în propriii mei ochi fără să mă uit într-o oglindă şi poate că în ei se ascundea enigma întregii mele vieţi. Poate că asta era atât de ciudat la ei, de nu putea Lend să mi-i imite. Dintr-odată, mi-am simţit faţa ca o mască, ascunzând ceea ce eram, cu adevărat, dedesubt.

Era un gând teribil. Un gând teribil pe care nu aveam cum să-l confirm sau să-l resping. Asta era marea problemă când erai singurul exemplar de un anumit tip. Nu existau răspunsuri. Niciodată.

Tulburată, m-am şters şi mi-am tras pe mine cel mai mare şi mai moale tricou cu mânecă lungă. Era de un albastru deschis, drăguţ, iar mânecile îmi ajungeau până la vârful degete lor. Era

un bonus pentru mine, căci, aşa nu mai eram nevoită să-mi văd încheieturile. Mi-am împletit părul şi mi-am luat comunicatorul. Când am intrat în Centrul de Procesare, Lish s-a lovit practic de sticlă în graba ei de a-mi vorbi.

— Evie, eşti OK? Am fost atât de îngrijorată!

Am zâmbit vag.

— Mda, am avut vreo două săptămâni oribile.

— Te rog, stai jos. Nu prea ai mai venit la mine în vizită în ultima vreme. Mi-a fost dor de tine.

Am tras unul dintre scaunele cu rotile şi m-am aşezat, ridicându-mi picioarele.

Lish m-a pus să-i povestesc tot ce se întâmplase legat de Reth şi apoi de vrăjitoare. Fiind cu ea acum, mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise cea mai bună prietenă a mea. Fusesem atât de ocupată – cu toată atenţia suplimentară pe care mi-o acorda acum Raquel, cu misiunile mele din ce în ce mai stângaci îndeplinite şi din ce în ce mai periculoase şi cu Lend. Fiind o amfibie nemuritoare extrem de isteaţă, Lish şi-a mijii ochii, zâmbindu-mi cu subînţeles:

— Şi acest Lend… care te-a salvat de Reth… este foarte… drăguţ?

Am râs.

— Poate să-l imite perfect la înfăţişare pe Landon.

— Landon din Easton Heights? O, atunci chiar că trebuie să fii topită după el!

Am clătinat din cap.

— Nu, chipul lui adevărat e şi mai drăguţ. Şi e amuzant şi simpatic. Să nu-i spui lui Raquel, dar chiar îmi place de el…

Lish a dat din cap, rămânând în continuare zâmbitoare.

— E şi el tot un morman de hormoni umani hiperactivi precum Landon?

Am râs de absurditatea întrebării ei.

— Hmmm… cred că nu. Şi mă bucură asta.

— Ah, da. Altfel ar fi… – aici Lish mi-a făcut cu ochiul, exagerând gestul – un bagaj prea greu, nu-i aşa?

— Mă ştii… îmi place să călătoresc cu bagaj puţin.

Lish a râs, făcând bule de un albastru palid.

— Vezi ce bine mă descurc la metafore? a spus.

— Eşti profi!

Exersaserăm o grămadă de timp metaforele şi clişeele; pentru

ea era important să fie capabilă să-mi povestească lucruri, în ciuda diferenţelor dintre noi.

— Totuşi, întrebarea vitală este dacă şi el te place pe tine.

— Hmmm… probabil că nu. Eu sunt fata care era cât pe ce să-l prăjească, mai ţii minte? Şi tot din cauza mea e închis aici. N-ar trebui să fie aşa. E stupid că-l ţin aici cu forţa.

— Şi ce altceva ar putea face cu el?

— Nu ştiu… să-l asculte, să-l ajute! Indiferent de unde vine el, ştiu şi ei ce se întâmplă. Dacă n-ar fi aşa de obsedaţi de plasarea dispozitivelor de urmărire şi de toate celelalte prostii, dacă l-ar trata de la egal la egal, ca pe un aliat, poate că ar putea colabora cu Lend şi ar rezolva toate problemele astea, înainte ca şi alţi paranormali s-o sfârşească morţi.

Lish părea să fie mândră de mine. Poate că nu era chiar aşa de mult de partea AISP cum crezusem eu până atunci.

— Ai vorbit cu Raquel despre asta?

— Nu prea… nu.

Fusesem prea furioasă. Mă obişnuisem să mă simt în siguranţă la AISP, dar aflasem că eram o fiinţă paranormală de nivelul şapte şi asta mă făcea să mă tem că, orice aş fi întreprins, ar fi trezit suspiciuni. Pe-aici, paranormalii nu erau egalii lor – ei erau întotdeauna ceilalţi. Să fi pledat pentru eliberarea lui Lend li s-ar fi părut tot atât de suspect ca orice altceva aş fi făcut acum.

Dar, apoi, mi-am dat seama că stăteam acolo, îngrijorată că nu ştiam dacă Lend mă plăcea sau nu mai mult decât pe o simplă prietenă (dacă mă plăcea ca prietenă), îngrijorată pentru relaţia mea cu oamenii normali de la AISP, îngrijorată pentru mine însămi. Întotdeauna, pentru mine însămi. La fel ca atunci când alergasem plângând ca să-mi salvez viaţa şi-l lăsasem singur pe Jacques. Paranormalii mureau. Îmi era uşor să uit că muriseră vampiri şi vrăjitoare, dar Jacques nu merita aşa ceva. Povestea asta trebuia să înceteze.

— O să merg să vorbesc cu Raquel despre asta. Habar n-am ce fac ei acolo, dar uite că nu funcţionează.

Ochii lui Lish au zâmbit.

— Bravo, draga mea.

I-am zâmbit şi eu drept răspuns, întrebându-mă dacă, nu cumva, Lish se străduia de mult timp să mă facă să înţeleg lucrurile astea. Nu avusesem niciodată vreo problemă cu ea. Ba,

chiar îmi plăceau şi alţi paranormali, mai ales vârcolacii. La urma urmei, nu era vina lor că erau aşa cum erau.

Desigur, de îndată ce m-am gândit la asta, mi-am dat seama că, într-adevăr, nu era vina fiinţelor paranormale. Nu era ca şi cum, într-o dimineaţă, vrăjitoarele s-au trezit din somn şi şi-au zis: hei, n-ar fi distractiv să mâncăm nişte copii? Erau precum vulturii. Desigur, erau dezgustătoare şi oribile, dar asta era exact ceea ce erau.

Dar această constatare făcea ca lucrurile să fie în ordine? Însemna că trebuia să li se permită să rămână în continuare pe lângă iazuri şi mlaştini, sperând că vor avea parte de o gustare delicioasă? Tot acest şir de gânduri îmi dădea dureri de cap. Aveam nevoie de o pauză, să nu mă mai gândesc la asta.

— În concluzie... hm... te superi tare pe mine dacă te părăsesc şi mă duc să-l văd pe Lend?

— Biiip, nu. Du-te să-l vezi pe ciudatul tău prieten.

Am râs, mi-am turtit faţa de sticla acvariului ei în semn de la revedere, apoi, am pornit spre celula lui Lend.

Avea tot înfăţişarea standard – băiatul drăguţ, cu păr negru şi ochi negri – şi făcea nişte schiţe în caietul pe care i-l dădusem. Când şi-a ridicat privirea, chipul i s-a relaxat.

— Te-ai întors.

Am încuviinţat din cap, încercând să-i zâmbesc. Apoi, spre marea mea stânjeneală, am izbucnit în lacrimi. A ţâşnit spre mine şi m-a luat în braţe.

— Ce-i? Ce s-a-ntâmplat?

— A fost acolo. A ucis-o pe vrăjitoare şi-apoi l-a ucis pe Jacques. N-am avut ce să fac decât să fug.

Nu mi-a dat drumul din îmbrăţişare.

— Ai văzut creatura?

— Într-un fel... I-am povestit puţinul pe care-l ştiam. O! Şi a lăsat acelaşi semn. Pe vrăjitoare, pe pieptul ei. O urmă de mână, de un auriu palid, tremurător, care s-a estompat treptat, până a dispărut, chiar în timp ce mă uitam la ea.

— Pe corpul ei?

— Cred că era dedesubtul farmecelor ei de suprafaţă. Mă îndoiesc că ar mai fi fost cineva capabil s-o vadă. Arăta aproape ca ceea ce am eu acum sub piele. Dar Reth are un alibi.

Lend s-a încruntat, gânditor.

— Eşti OK?

— Nu ştiu. Parcă… niciodată n-am fost aşa de speriată. Chiar am crezut c-o sa mor. Şi Jacques… L-am auzit când a murit.

Am început din nou să plâng. Lend m-a dus pe pat şi s-a aşezat lângă mine, ţinându-mă de umeri.

— Îmi pare rău, am spus, ştergându-mă la ochi.

— Nu trebuie să te scuzi. Chiar îmi pare bine că ai scăpat. Şi eşti prima persoană care a văzut ceva. De fapt, asta ajută foarte mult.

— Sau, ar putea să ajute, dacă n-ai fi închis aici. Dar o să vorbesc cu Raquel, o să-ncerc s-o fac să înţeleagă că trebuie neapărat să colaborăm cu tine, nu să te ţinem închis ca pe un criminal. Chestia asta trebuie să-nceteze.

M-a aprobat dând din cap şi cred că era şi un pic mândru de mine. Aplecându-se spre mine, m-a sărutat uşor pe creştet. Cum puteam să mă simt atât de îngrozitor şi de minunat, în acelaşi timp?

Până când o să mă chemi tu...

Hotărâtă să mă ţin de cuvânt, mi-am scos comunicatorul şi i-am trimis pe loc un mesaj lui Raquel, întrebând-o când puteam să stăm de vorbă. După câteva minute, am primit un răspuns.

— Oh, e plecată pentru trei, patru zile. M-am întors spre Lend şi am adăugat: Dar, de îndată ce se întoarce, o să vorbesc cu ea. AISP e pe o cale total greşită. Sunt atât de ocupaţi cu spaima lor şi cu încercarea de a ţine lucrurile sub control, încât, nu-i văd pe paranormalii care i-ar putea ajuta. Cum eşti tu. Am s-o conving să te lase să pleci, fără să-ţi pună brăţară de urmărire.

— Sper să reuşeşti.

— Şi eu.

Am oftat. Totul devenise atât de complicat, atât de serios!

— Spune-mi ceva despre tine – ceva amuzant, ceva frumos.

M-am dat iute înapoi şi m-am sprijinit de zid. A făcut şi el la fel, aşezându-se lângă mine.

— Ce vrei să ştii?

— Cum e viaţa ta acolo. Adică... nu e nevoie să-mi dezvălui secrete, m-am grăbit să-l asigur. Ci, chestii, ca de exemplu, mergi la şcoală?

— Sunt în ultimul an. Tocmai mi-am luat toate scrisorile de recomandare pentru colegiu, mi-a zâmbit el. Dar, desigur, nu ştiu cum o să recuperez tot ce pierd acum.

— Eşti la liceu? Grozav! Stai puţin, la un liceu normal? Uau! Cum e? Ai fost la balul de absolvire? Mergi la multe petreceri? Aveţi şi voi vestiare?

A râs:

— Vestiare?

— Da, par mişto!

— Da, da, sunt grozave! Totuşi, liceul e cam plictisitor. Seamănă un pic cu viaţa de-aici de la Centru. Toţi cred că ştiu totul despre toată lumea, dar, în realitate, dincolo de aparenţe, e mai mult. Doar că asta ştii, deja, nu-i aşa? Mi-a dat un ghiont: Iar în ceea ce priveşte balul de absolvire, nu, n-am o iubită.

— De ce? Uită-te la tine, arăţi grozav! M-am îmbujorat. Adică... poţi să arăţi ca oricine vrei tu; pun pariu că fetele te plac.

— Da, chipul ăsta de-acum le place întotdeauna.

— Al cui chip e, în realitate?

A zâmbit enigmatic.

— Al meu. Într-un fel. Doar că e ciudat cu alţi oameni… parcă m-aş preface că joc un rol. Ei nu mă cunosc cu adevărat.

— Înţeleg chestia asta.

N-am adăugat că eram foarte, foarte fericită că nu avea o iubită. Era cea mai bună veste pe care o primeam în acea săptămână. Dacă Lend era ca unul dintre personajele din filmul meu preferat, ar fi putut să se întâlnească cu absolut orice fată – pe ecrane şi în realitate. Pentru prima dată, eram bucuroasă că viaţa reală nu era cea din dramele de televiziune.

Apoi, mi-a venit în minte ceva ce chiar voiam să aflu.

— Ai o familie?

Vocea mi-a tremurat. Mai mult decât liceul, balul de absolvire sau întâlnirile cu o iubită – şi chiar mai mult decât vestiarele – gândul la o familie mă umplea de cele mai mari regrete şi tristeţi din viaţa mea. În afară de Raquel şi Lish, eu nu aveam pe nimeni. Niciodată nu avusesem pe nimeni altcineva.

— Asta face parte din categoria lucrurilor despre care nu pot să-ţi vorbesc.

M-am întristat, aşa că a adăugat:

— Totuşi. Şi tu? Cum ai ajuns aici?

— Se pare că ei m-au găsit.

I-am spus povestea cu vampirul din cimitir.

— Deci, n-ai avut niciodată o familie?

— Doar cele din sistemul de adopţie. Unele familii erau OK, dar nu a fost o modalitate foarte fericită şi nici stabilă de a-mi petrece copilăria.

— Îmi pare rău.

— Da, şi mie.

Nu-mi plăcea să mă gândesc la asta; mă durea prea tare că părinţii mei, indiferent cine erau ei, nu mă doriseră. Dacă m-ar fi dat cuiva, aş fi înţeles; dar ei, pur şi simplu, mă abandonaseră. Nu-mi aduceam aminte de ei, nu-mi aminteam nimic de fostele mele case şi de şirul de familii care mă luaseră la ele şi apoi, de-a lungul timpului, mă pasaseră de la una la alta.

— Totuşi, e OK. Raquel e, de fapt, o persoană drăguţă – atâta mă cicăleşte, încât, aproape că pot să spun că e mama mea. A mers cu mine în prima mea misiune de plasare a unei brăţări de urmărire, doar ca să fie sigură că nu păţesc nimic, plus că a încercat să facă în aşa fel încât viaţa mea de aici să fie cât mai

normală. Iar Lish, e grozavă, e cea mai bună prieteni a mea, chiar dacă se joacă mai prost decât oricine altcineva de-a v-aţi ascunselea.

Sigur, el încă n-o întâlnise pe Lish, aşa că în următoarele ore am vorbit despre ea şi despre multe alte lucruri care se petrec sub soare. L-am pus să-mi descrie în detaliu o zi obişnuită din viaţa lui, ce liceu urma, ce studia. M-am gândit că ar fi trebuit să studieze artele plastice, dar el a râs şi mi-a spus că voia să facă ceva mai practic. Apoi, m-a întrebat cum era viaţa când creşteai într-un Centru ca ăsta. Am făcut schimb de impresii şi i-am fost recunoscătoare pentru această distracţie.

În cele din urmă, eram atât obosită, încât, n-am mai fost în stare să rostesc o propoziţie coerentă.

— Trebuie să mă duc să mă culc. Dar mai vin şi mâine, OK?

— Bine. Mi-a zâmbit: Oh, uite! A deschis caietul cu crochiuri şi a scos o foaie. Scrisese pe ea poemul, pentru mine. Poate te-ajută şi te trimite cu gândul la ceva.

— Mda, mulţumesc. N-o să-l arăt la nimeni.

— Ştiu.

Apoi, a mai scos o foaie şi mi-a dat-o, zâmbindu-mi ştrengăreşte. Mă desenase – purtam rochia cu model de zebră şi cizmele roz. Oh, Dumnezeule, îmi plăcea de tipul ăsta.

Când m-am întors în camera mea, am stat şi m-am holbat la desen. Mă desenase aşa cum eram, ceea ce m-a făcut să sper că-şi petrecea mult timp gândindu-se la mine. Fiindcă, eu sigur îmi petreceam suficient timp gândindu-mă la el. Mi-am făcut patul şi m-am lungit, cu desenul lângă mine.

Am citit poemul de mai multe ori, dar nu mi-a venit nicio idee strălucită. Toată chestia era prea bizară şi prea vagă. Aş fi putut să găsesc o sumedenie de explicaţii care să meargă cât de cât, dar niciuna nu se potrivea perfect. În plus, continua să-mi fie teamă că avea o legătură cu mine, ceea ce, mă împiedica să mă concentrez. Am băgat poemul sub desen, am închis lumina şi am adormit.

Când am deschis ochii, în cameră era întuneric. Lângă mine se vedea o luminiţă palidă şi cineva murmura încet o melodie obsedantă. Care-mi frângea inima. Panicată, aproape că era să dărâm veioza când am aprins lumina. Reth stătea la picioarele mele, pe pat.

— Bună, a zis cu vocea sa plăcută şi zâmbetul agreabil.

— N-ai voie să m-atingi!

M-am ridicat în capul oaselor, trăgând pătura peste mine.

— Da, că veni vorba. Trebuie să respingi comanda.

— Poftim?

S-a uitat la mine răbdător, ca şi cum îi explica ceva unui copil încăpăţânat:

— Trebuie să anulezi comanda.

— Şi de ce naiba aş face asta?

L-am privit furioasă. Nebun!

— Pentru că n-am terminat.

— Oh, nu, chiar cred că ai terminat.

Am ridicat încheietura. Încă se mai vedea semnul stacojiu lăsat de mâna lui şi, cel puţin pentru mine, strălucea mai tare decât lumina veiozei. Apoi, pentru că oricum aveam mâna ridicată, i-am arătat degetul mijlociu.

— Ai nevoie de mai mult de-atât.

— Ei bine, e simplu.

Am ridicat şi cealaltă mână şi i-am arătat şi celălalt deget mijlociu.

Ochii aurii i-au scăpărat uşor în lumina slabă.

— N-a mers. Eşti tot rece.

— Sunt bine, mulţumesc frumos.

— ”Ochi precum şuvoaie de gheţuri ce se topeau, reci ca lucruri care, pentru ea, o taină erau”…

M-am uitat în jos, spre poem; nu se mişcase de sub desen; încă era ascuns acolo.

— Mda, ştiu chestia asta. Se termină cu multă moarte.

A clătinat din cap.

— Nu, nu e vorba de moartea ta. E vorba de a ei. Tu o să ai un sfârşit diferit. O să înţelegi totul, dacă mă laşi să termin ce-am început.

— Despre ce tot vorbeşti? am strigat la el.

Începea să mă facă să mă simt frustrată. Dacă tot trebuia să fie rău, putea măcar să-mi explice clar lucrurile. Nu pricepeam nimic din toate răutăţile şi misterele lui.

— Trebuie să terminăm. Nu pot să-ţi explic acum – secrete de Curte şi toate cele. Lasă-mă, doar, să termin şi-apoi, o să fii capabilă să înţelegi.

— Spune-mi ce mi-ai făcut, iar dacă nu, ieşi afară!

Avea răspunsurile, dar ştiam că nu voia să-mi dea niciunul. Eram prea obosită ca să am de-a face în acea noapte cu toate absurdităţile silfilor.

— Sunt mulţi care-ar fi dorit ca ea să fie aleasa. Dacă nu termin, e posibil să nu supravieţuieşti. Mi-aş dori să supravieţuieşti.

Mi-a zâmbit cu afecţiune.

— Cine este ea? Una dintre prietenele tale silfide?

— Ferească sfântul! Nu!

Nu-mi era de absolut niciun ajutor.

— Cu asta te ocupi? Omori paranormalii?

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— De ce-aş face asta?

— Tu să-mi spui!

— N-am niciun motiv să omor creaturile astea.

Am inspirat adânc, încercând din nou:

— Ce mi-ai făcut?

Îmi simţeam încordat fiecare muşchi, în aşteptarea răspunsului.

— O să te umplu, o să te desăvârşesc. Am încercat s-o fac cu blândeţe, dar nu m-ai ascultat niciodată. Şi-atunci, dacă tu nu asculţi, nu-mi laşi de ales. N-o să te doară dacă accepţi şi nu te mai împotriveşti. Terminăm?

— Să mă umpli cu ce?

— Evelyn, te rog, anulează comanda!

— N-o s-o fac! Niciodată; n-o să mă mai atingi niciodată!

Şi-a mijit ochii mari, fără vârstă, şi mi-a zâmbit din nou. Zâmbetul lui avea o urmă de cruzime.

— O să mă bucur când o să mă implori să te ating din nou.

— Ieşi afară din camera mea!

A ridicat din sprânceană.

— Atunci, până când o să mă chemi tu, dragostea mea.

Lumina s-a stins; am înjurat; nu-mi doream să rămân singură cu el pe întuneric. Când am găsit comutatorul şi am aprins din nou lumina, am constatat că dispăruse.

Inimi incandescente

— Ce crezi că a vrut să spună cu asta? m-a întrebat Lend, încruntându-se.

Azi mă surprinsese cu înfăţişarea lui de băiat blond, cu acnee, scund şi gras. Mă făcuse să râd; de regulă, nu renunţa la înfăţişarea lui atrăgătoare. Totuşi, reuşeam să-l văd dincolo de aparenţe, aşa că nu conta, cu adevărat, ce chip purta.

— Nu ştiu… aşa face Reth. Nu-nţelegi niciodată nimic de la el.

Tocmai îi povestisem ce-mi spusese Reth despre poem, despre faptul că trebuia să termine ceea ce începuse cu mine.

— Ei bine, oricât l-aş urî pe tipul ăsta, trebuie să admit că ştie mult mai multe decât ştim noi. Care au fost, mai exact, cuvintele lui despre poem?

— Mi-a zis că nu e vorba despre sfârşitul meu, ci al ei. Cine-o fi ea. Dar tot e bine, până la urmă, nu? Adică, nu eu aduc „moarte, moarte, moarte, moarte, moarte”, şi aşa mai departe.

Lend a râs.

— Mda, probabil că nu. Moartea în sandale cu platformă, strălucitoare. Cel puţin, e o imagine frumoasă.

L-am lovit în umăr.

— Hei, nu e de râs. Până şi tu credeai că vreau să te omor, mai ţii minte?

— O, da, mai ţin minte. Frate, ce zi naşpa a fost aia!

— Nu zău. Mă întreb dacă, nu cumva, lucrurile au fost mereu aşa de ciudate, iar eu n-am ştiut niciodată, sau, dacă nu cumva se înrăutăţesc.

— Se înrăutăţesc.

— OK, cu atâtea profeţii poetice, asezonate cu silfii înspăimântători care se strecoară aici, am de pus o întrebare importantă.

— Care?

— Ai permis de conducere?

A început să râdă.

— E important?

— O, da! Aş fi în stare să omor, numai să am permis de conducere. Hei, poate că asta vrea să spună poemul. Că sunt pe cale să-mi pierd minţile şi să-ncep să-i atac pe oameni pentru că nu sunt lăsată să şofez…

— S-ar putea… nu se ştie niciodată. Dar da, am permis de

conducere.

M-am sprijinit din nou de perete, oftând.

— Frate, trebuie să fie tare mişto!

— Asta depăşeşte vestiarele. De fapt, câteodată îmi pun permisul de conducere în dulapul meu şi e aşa grozav, încât, mă tem ca nu cumva toată chestia să explodeze de cât de mişto e totul!

L-am lovit în umăr. Din nou. Făceam des gestul ăsta.

— Taci din gură! Ia-ncearcă să-ţi duci viaţa aici, şi să te văd pe urmă ce ţi se mai pare aşa de mişto.

S-a uitat la mine ciudat; de data asta, mă privea de foarte aproape.

— Chiar nu-ţi pasă de chipul pe care-l am acum, nu-i aşa?

— Care chip? l-am întrebat, nedumerită.

Mi-a zâmbit, arătându-şi aparatul dentar, pe care nu-l observasem.

— Ăsta.

Am râs.

— De ce mi-ar păsa? Porţi tot felul de chestii

— Da, dar ăsta nu e prea drăguţ.

— Nu e, dar nu-i al tău.

S-a uitat din nou ciudat la mine. Am zâmbit.

— Singurul lucru care mă deranjează este că vocea ta e mereu alta. Mi-ar plăcea să ştiu cum sună cu adevărat. Oh, şi mă mai gândesc şi că e cam aiurea când eşti fată, dar n-ai mai făcut asta în ultima vreme.

A clătinat din cap.

— Chiar că eşti ciudată.

— Zise tipul invizibil, care-şi schimbă întruna înfăţişarea.

A chicotit, apoi, s-a sprijinit de perete, la fel ca mine.

— Aşa nu rezolvăm nimic.

— Ştiu. Scuze.

Mă chinuisem să-mi dau seama, dar tot nu ştiam cum să încep să pun cap la cap toate bucăţelele de informaţie pe care Reth mi le servise la întâmplare, ca şi poemul stupid, cu ceea ce văzusem. Şi, mai deranjant, nu mă puteam abţine să nu mă întreb care era finalul poemului – dacă avea unul. Am mai spus, vreodată, cât de mult îmi displăceau silfii?

— Evie!

Vocea îi era nesigură.

— Ai vreo posibilitate să-i trimiţi cuiva un e-mail în numele meu? Dacă aş reuşi să transmit informaţiile astea, poate că grupul meu… ne-ar putea ajuta.

Inima mi s-a strâns. Nu cumva, Lend doar se folosea de mine? Dar, după aceea, mi-am adus aminte de toată chestia cu încearcă-să-nu-te-crezi-în-centrul-atenţiei. Şi ce dacă asta făcea? Ar fi putut. AISP nu reuşise să rezolve problemele astea, şi îl opreau şi pe el să facă ceva. Totuşi, speram că lui îi plăcea de mine şi că nu încerca doar să mă manipuleze.

— Nu ştiu. Am un computer, dar singurul lucru pe care îl fac online sunt cumpărăturile şi ştiu că AISP monitorizează fiecare mişcare, pentru că îmi anulează circa nouăzeci la sută din comenzi. Aş putea să-ncerc să-mi fac o nouă adresă de email sau, s-o folosesc pe-a ta sau, ceva de genul ăsta, dar sunt aproape sigură că şi-ar da seama imediat. Dar poate că până se prind, reuşesc să trimit e-mailul.

Mi-am muşcat buzele, neliniştită.

— Ce se-ntâmplă dacă îşi dau seama?

Am zâmbit, prefăcându-mă nonşalantă.

— Hmmm… Aş fi închisă pe viaţă pentru înaltă trădare. Probabil. Dar nu se ştie niciodată… chiar au nevoie de ce ştiu eu să fac. Şi cred că Raquel ar interveni pentru mine. Poate-aş reuşi să scap.

Nu fusesem niciodată supusă unui interogatoriu disciplinar; ideea asta mă înspăimânta.

Lend a clătinat din cap.

— Nu, îmi pare rău. Nu merită să riscăm.

— Merită, dacă tu crezi că informaţiile pe care le avem i-ar ajuta pe cei din grupul tău să pună capăt acestor lucruri. Dumnezeule, am sau nu am curaj s-o fac?

— N-o să ne folosească la nimic dacă o să fim amândoi închişi. Mai am şi alt scop în viaţă, nu doar să-l descopăr şi să-l opresc pe criminalul ăsta.

M-am încruntat. Indiferent cât de mult îmi plăcea de el, dacă-mi cerea să-l ajut să distrugă AISP, trebuia să spun nu. Deşi nu era o organizaţie perfectă, făcea o mulţime de lucruri bune. Cât despre mine, consideram că lumea era un loc mult mai sigur dacă vampirii şi vrăjitoarele nu mai umblau de capul lor în libertate şi de asemenea, toate creaturile alea legendare îngrozitoare, care se târau, sugeau sânge, devorau carne.

— Care e celălalt scop?

— Vreau să te scot de-aici.

— Adică, vrei ca eu să fiu cea care te scoate pe tine de-aici, nu?

M-a luat de mână – da, m-a luat din nou de mână. Îmi plăcea. Mult.

— Nu, vreau să spun că vreau să te scot pe tine de-aici. Nu aşa trebuie să fie viaţa ta. Meriţi mult mai mult. De pildă, să ai un dulap într-un vestiar.

— Şi un permis de conducere?

— Hai să nu exagerăm.

Am zâmbit. Pe cât de mult îmi doream să scap de-acolo şi să duc o viaţă adevărată (indiferent cum ar fi fost ea; nu pretindeam că ştiu cum trebuia să fie), nu credeam că se va întâmpla vreodată una ca asta. Dacă eram clasificată ca o fiinţă paranormală, AISP avea drepturi totale asupra mea. Asta însemna că nu puteam să demisionez.

Comunicatorul a sunat. L-am scos cu mâna liberă. Nu i-am dat drumul lui Lend până să-mi dea el drumul mie. Pielea lui era mai grozavă decât oricare alta. Caldă, perfect netedă şi moale. Ca să nu mai pomenesc de furnicăturile plăcute pe care mi le dădea şi care nu aveau nicio legătură cu paranormalul.

M-am uitat fix la ecran. Era Lish.

— Ce s-a întâmplat?

— Vino la Centrul de Procesare. E de rău. Se întoarce Raquel, urmată de Supraveghetori. N-ar trebui să te prindă singură cu Lend.

— Plec chiar acum. Mulţumesc, Lish.

Mi-am prins comunicatorul la loc, la centură. Lish avea întotdeauna grijă de mine.

— Nu ştiu ce se-ntâmplă, dar Raquel şi un grup de mahări se-ndreaptă spre Centru şi probabil că n-ar fi bine să mă găsească aici.

M-a strâns iute de mână (ceea ce a făcut ca inima să-mi zburde de fericire în piept), după care, mi-a dat drumul.

— Ne vedem mai târziu, atunci.

M-am grăbit să ajung la Centrul de Procesare. Lish părea panicată.

— Ce se-ntâmplă?

După expresia ei, îmi dădeam seama că se petrecuse ceva

important, lucru care mă speria.

— Centrul de Urmărire şi Plasare din Birmingham, Anglia, a fost atacat astăzi.

— Stai puţin! Atacat? Cum adică, „atacat”?

— Toţi paranormalii de-acolo au fost omorâţi.

Fraza asta, rostită cu voce de robot, a fost atât de uimitoare şi de oribilă, încât, nu ştiam cum să reacţionez.

— A fost… s-a întâmplat la fel ca până acum?

— Da, pur şi simplu au murit. Nicio urmă de arme sau de altceva care-ar fi putut să le aducă moartea.

— A văzut cineva ceva?

— Nu. E un centru mic. Niciun om n-a văzut nimic.

Tot era ceva, la urma urmei. Se părea că asasinul nu viza fiinţele umane. M-am simţit uşurată, doar până când mi-am adus aminte că era posibil ca eu să nu fiu chiar o fiinţă umană. Nu era deloc un gând liniştitor.

— Altceva?

— Deocamdată nu mai am alte detalii. Probabil că vom declanşa starea de urgenţă.

— Ce-nseamnă asta?

I-a trebuit un minut ca să-nceapă să-mi răspundă. I-am urmărit ochii, care se uitau atenţi în jur, la toate ecranele alea pe care le administra. Jur că făcea munca a douăzeci de oameni.

— Procedura în stare de urgenţă presupune chemarea la Centru a tuturor lucrătorilor de pe teren şi din clădirile-satelit. Când toată lumea e în siguranţă, intrăm în stare completă de urgenţă – nimeni nu mai intră, nimeni nu mai iese.

— O, uau!

Asta era o chestie serioasă.

— Cât durează până se întâmplă?

— În două ore ar trebui să fim în deplină siguranţă.

O bilă albă pentru AISP – pentru o agenţie de tip guvernamental, era foarte eficientă.

— Şi cât durează starea de urgenţă?

— Până când suntem siguri că pericolul a trecut.

— Aşadar, mult timp.

— N-avem de unde să ştim. Sosesc informaţii. Trebuie să mă-ntorc la lucru.

A privit în altă parte, concentrându-se la unul din numeroasele ecrane de-acolo. Mi-ar fi plăcut ca Lish să nu fie

închisă în acvariul ăla de sticlă. Era cea mai bună prietenă a mea, dar uneori, părea atât de inaccesibilă…

M-am întors într-o parte, unde, pe peretele alb, apăruse conturul strălucitor al unei uşi. Tocmai ieşea pe ea Raquel, împreună cu un silf. Mă întrebam când aveau să sosească Supraveghetorii. Îi mai văzusem pe câţiva dintre ei mai demult, pe vremea în care fusese înfiinţată AISP. Nu-mi aduceam aminte de prea multe, doar că mulţi mă mângâiau pe creştetul capului. Uram chestia asta.

Raquel arăta de parcă îmbătrânise cu zece ani în ultimele câteva zile.

— Iniţiem protocolul pentru starea de urgenţă, a anunţat ea, fără ca măcar să se deranjeze să o salute pe Lish cu un semn din cap, să-i spună „bună” sau s-o întrebe cum era apa din bazin în dimineaţa asta.

— Protocolul pentru starea de urgenţă iniţiat! a spus Lish, mişcându-şi mâinile în jur, cu gesturi rapide şi precise.

— Cheamă-i şi pe ceilalţi silfi, i-a spus Raquel silfului care o adusese acolo.

Părând iritat, silful a deschis o altă uşă şi a dispărut pe ea.

Într-un târziu, Raquel m-a zărit şi pe mine.

— Oh, Evie. Eşti aici. Bun. Trebuie să stăm de vorbă.

— Mda, trebuie.

Înainte de a porni să turui discursul pe care-l tot pregăteam din momentul când mă hotărâsem să-l susţin pe Lend, pe perete a apărut o linie strălucitoare şi un spaţiu uriaş, întunecat, s-a deschis. Silfii au intrat – mai mulţi silfi decât văzusem eu vreodată. Mai mulţi şi decât bănuisem că avea AISP. Erau cel puţin o sută.

Era copleşitor. Şi numai un singur silf să fi fost şi i-ai fi remarcat frumuseţea. Dar atât de mulţi, revărsându-se, ca o maree… uimitoare şi remarcabilă. Îmi era foarte greu să mă concentrez la ce le spunea Raquel. Pe lângă toată acea copleşire senzorială cauzată de silfi, am mai remarcat ceva, ceva ce nu mai văzusem niciodată până atunci.

Silfii şi silfidele se îmbrăcau la fel ca noi, dar întotdeauna păreau mai în vârstă, mai rafinaţi şi mai simpli, în acelaşi timp. Mulţi dintre silfi aveau cămăşile descheiate şi pieptul gol. (Ce înspăimântător… n-aveau sfârcuri şi nici buric). Întotdeauna, silfii aveau o strălucire pală, dar de data asta păreau să aibă un

punct puternic luminat – chiar în locul în care se presupunea că era inima. Nu era ceva spectaculos, dar era limpede că ceva era acolo. Speram că asta nu avea nicio legătură cu inima mea care, acum strălucea.

Apoi, le-am privit feţele. Mulţi dintre ei erau doar plictisiţi sau enervaţi. Tipic pentru silfi. Dar erau şi câţiva – şi păreau grupaţi laolaltă – care, aveau în ochi mici scânteieri, ca şi cum, toate astea îi amuzau, cumva. Privirea lor mă neliniştea: orice constituia subiect de amuzament pentru silfi, nu putea să fie ceva de bine. Apoi, ochii mei i-au întâlnit pe cei ai lui Reth. Nu făcea parte din grupul ăla, dar zâmbetul lui era cel mai larg dintre toate.

Voiam să ies din încăpere. Toţi silfii ăia… mă făceau să mă simt aproape ameţită. Am făcut tot ce-am putut ca să evit privirea lui Reth, aşteptând ca Raquel să termine de dat instrucţiuni, după care, silfii au început să plece ca să aducă grupurile ce le fuseseră atribuite.

— Raquel, trebuie să vorbim, am spus.

S-a întors spre mine şi m-a privit cu intensitate.

— Da. Am nevoie să-mi spui tot ce ştii despre Lend.

— De ce?

— Pentru că trebuie să apară Supraveghetorii, iar Lend singura noastră legătură cu ceea ce se întâmplă.

— E o prostie! Ce-ai spus sună de parcă el ar avea de-a face cu asta. El nu e o legătură, el e o resursă.

— Mi-e teamă că vedem diferit lucrurile. Ce ţi-a spus?

Mi-am încrucişat braţele la piept şi am privit-o fix.

— Ce te face să crezi că mi-a spus ceva? Şi, chiar dacă mi-a spus, de ce ţi-aş povesti ţie?

Vocea îi era monotonă, un pic ameninţătoare:

— O să-mi spui, pentru că asta e datoria ta.

— Datoria mea? Am şaisprezece ani! Nu ţi-am cerut eu să am asemenea îndatoriri. În plus, de ce eu pot să bântui pe-aici fără să am la gleznă o brăţară de urmărire, iar Lend nici măcar nu-i lăsat să iasă din celulă? Poate că dacă ai înceta să fii atât de înspăimântată de el şi l-ai elibera, atunci, am putea să colaborăm cu el şi cu grupul lui şi să avem, cu adevărat, o şansă să pricepem ce se întâmplă.

— Ştii că nu putem face asta. E împotriva Cartei să eliberăm un paranormal fără brăţară.

— Şi-atunci, eu ce naiba sunt? Eh? Nu poţi să stai aici susţinând că Lend este automat duşmanul nostru numai pentru că e un paranormal de-un soi necunoscut, când eu sunt o ciudăţenie de nivelul şapte!

Expresia de pe chipul ei s-a îmblânzit.

— Te rog, nu-mi face una ca asta! Nu acum. Am luptat mult, din greu, să-i conving pe Supraveghetori că nu trebuie să vadă în tine o creatură paranormală, ci, o fată care poate să facă ceva neobişnuit. Nu-l putem ajuta pe Lend, scumpo, nu acum!

În ochi mi-au izbucnit lacrimi de furie.

— Nu-mi spune „scumpo”. Nu sunt fiica ta. Sunt angajata ta.

Ochii ei întunecaţi s-au mărit, îndureraţi, apoi, chipul i s-a crispat deodată.

— Dacă nu ne ajuţi cu Lend, o să fii închisă în camera ta!

Am râs răutăcios:

— Bravo, acum mă pedepseşti!

Nu-mi venea să cred că fusesem într-atât de fraieră încât să pretind şi să-mi doresc ca Raquel să fi fost, cu adevărat, mama mea. Indiferent ce-ar fi fost ea, se comporta întotdeauna cu profesionalism. Ea nu era familia mea.

În încăpere, în jurul nostru, zgomotul creştea pe măsură ce silfii se întorceau şi aduceau tot mai mulţi paranormali. Gărzile de vârcolaci se învârteau pe-acolo, încercând să dirijeze traficul, astfel încât, toată lumea din cameră să formeze un şir ordonat în faţa acvariului lui Lish.

Raquel a oftat.

— Cred că cel mai bine este să mergi în camera ta. Nu eşti în starea potrivită să te-ntâlneşti cu Supraveghetorii, care, tocmai trebuie să sosească.

Eram pe cale să-i dau o replică obraznică, dar un strigăt ne-a atras atenţia amândurora.

— Nu vreau! ţipa un vampir, smucindu-şi braţul din mâinile unei gărzi. Nu aici, nu asta! Brăţara e şi-aşa suficient de rea, refuz să fiu un şobolan în laboratorul vostru!

Şocată, mi-am dat seama că era Steve. Parcă trecuse o veşnicie de-atunci, din noaptea în cimitir.

— E vreo problemă? a întrebat Raquel, păşind spre el. Dacă ai puţină răbdare, fiecare dintre voi va fi înregistrat şi cazat.

Steve s-a uitat la ea, cu o sclipire nebună, de disperare, în ochi.

— Mai repede mor, a şoptit el.

Înainte ca cineva să apuce să aibă vreo reacţie, a sărit în faţă, la gâtul lui Raquel.

Am ţipat când a muşcat-o de gât. Nimeni nu s-a mişcat.

— Faceţi ceva! am strigat, bâjbâind după Taser-ul meu.

Dar nu mai era nevoie. Vampirul s-a smucit înapoi de la gâtul ei, cu o expresie… împăcată? … când brăţara de la gleznă i s-a activat. Farmecele au dispărut şi într-o secundă, vampirul nu mai era altceva decât un cadavru prăbuşit pe podea, iar viaţa lui paranormală se stinsese.

Oh, BIIIP!

Două zile mai târziu şi simţeam că înnebunesc. Toată lumea era cu nervii întinşi la maximum, căci capacitatea Centrului era depăşită, iar sincronizarea cu ciclul lunar nu se putea nimeri mai prost. Cum vârcolacii constituiau forţele de securitate la AISP, când era lună plină, operam întotdeauna la capacitate minimă. Aşa că, acum, cea mai mare parte din forţele de securitate aveau să fie inconştiente până a doua zi seara, în timp ce absolut toţi membrii AISP erau încuiaţi în Centru. Inclusiv o grămadă de fiinţe cu care n-aţi fi vrut să vă întâlniţi noaptea, în beznă, pe o alee (doar dacă, nu cumva, eraţi în locul meu şi asta vă era meseria – şi să recunoaştem, nici măcar eu nu-mi doream, de obicei, să le întâlnesc).

Frustrată şi speriată, m-am îmbrăcat cu o rochie gri-închis şi mi-am pus cizmele roz. Nu reuşisem să ajung la Lend de când lucrurile merseseră atât de nebuneşte şi speram ca azi să fie altfel. Am împachetat câteva prăjiturele şi am ieşit. De obicei, puteam să merg oriunde aveam chef şi nu întâlneam decât una sau două persoane – dacă întâlneam! Azi, oriunde mergeam, erau vârcolaci, oameni care cărau diverse vietăţi în cuşti, asistenţi personali, care alergau în toate părţile, preocupaţi, şi vampiri. După incidentul cu Steve, i-am ocolit cât am putut. Ca să fiu sinceră, niciunul dintre ei nu mă prea plăcea, şi toată lumea era aşa de tensionată... Nu voiam ca sângele meu să provoace sinuciderea cuiva.

Am încercat să-i fac o vizită lui Lish, dar Centrul de Procesare era, la propriu, ca o grădină zoologică. Privind înăuntru, mi-am dat seama că eu intram, de regulă, în contact cu atât de puţini paranormali! Habar n-aveam ce erau majoritatea fiinţelor de-acolo. Am renunţat să-mi mai fac drum prin mulţime şi m-am dus în zona de detenţie. Deşi aici era mai multă liniştite, majoritatea celulelor erau ocupate. Nu m-am putut abţine să nu-mi arunc o privire prin uşi, să văd ce era în fiecare dintre ele. Era deprimant. Toţi paranormalii de-acolo stăteau, lipsiţi de energie, pe paturile lor, cât se poate de supăraţi.

Între timp, coridorul care ducea la camera lui Lend se eliberase, aşa că m-am strecurat la el cât de repede am putut.

— Ce se-ntâmplă? m-a întrebat, venind repede spre mine.

— E o nebunie – e stare de urgenţă. Creatura misterioasă a

atacat şi Centrul nostru din Birmingham – i-a omorât pe toţi de-acolo. Au fost aduse aici, înăuntru, toate creaturile. Nimeni nu mai poate intra sau ieşi până când nu-şi dau seama ce se petrece.

— Ei bine, cel puţin, AISP îi protejează pe paranormalii de a căror existenţă ştie. Tot e ceva.

— Presupun că da.

— Am avut nişte vizitatori azi-noapte, mi-a zis el.

De-abia atunci am observat că purta din nou înfăţişarea băiatului brunet şi drăguţ. Fusesem atât de concentrată la chipul lui real, încât, de-abia îi observasem înfăţişarea de suprafaţă.

— Oh, Supraveghetorii?

— Îhî… Frate, dacă aş fi fost eu responsabilul unei organizaţii internaţionale uriaşe, sub acoperire, aş fi ales o denumire mai bună decât cea de Supraveghetori.

Am izbucnit în râs.

— Nu zău. Eşti OK? l-am întrebat.

— Sigur că da. Mi-au pus o mulţime de întrebări, dar n-am răspuns la niciuna. A fost foarte productiv.

Am clătinat din cap, tristă.

— Iar eu… m-am… certat cu Raquel… pentru tine. Nu ne-am mai văzut de-atunci; şi nici nu m-a lăsat să stau de vorbă cu Supraveghetorii. I-am întins prăjiturelele. M-am gândit că ţi-ar plăcea un desert. E tot ce pot să fac…

— Mulţumesc.

Le-a luat şi le-a pus pe pat. Am stat amândoi acolo, stânjeniţi.

— Poate că-i mai bine să plec. N-aş vrea să dăm de necazuri chiar acum.

A părut dezamăgit:

— Mda…

Dintr-un impuls, m-am aplecat spre el şi l-am sărutat pe obraz. Când m-am dat înapoi, am văzut că zâmbea.

— Pe curând, am spus, zâmbindu-i şi eu larg şi îmbujorându-mă în timp ce ieşeam, practic plutind.

A doua zi de dimineaţă, în sfârşit, am reuşit s-o văd pe Lish. Toată lumea de la Centrul de Procesare era super-stresată, vorbea pe la colţuri şi răspândea tot soiul de zvonuri pe coridoare în timp ce alerga dintr-o parte într-alta. Totuşi, Lish era în largul ei, scânteind, uitându-se pe ecrane şi dându-le ordine

oamenilor şi paranormalilor din faţa ei.

— Salut, ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o, aplecându-mă spre sticla acvariului şi ignorând coada formată în faţa ei.

— Stai o clipă. Redistribui sarcinile, pentru că toţi vârcolacii vor fi inoperabili diseară. Plus că mai e şi problema găsirii cazării permanente pentru fiecare.

— De ce nu foloseşti pentru vârcolacii sedaţi sala de gimnastică? Asta îţi oferă mai mult spaţiu, cel puţin, pentru la noapte.

Sala de gimnastică era o sală uriaşă unde puteau fi lăsaţi să-şi consume energia cei mai activi (a se citi: incontrolabili) paranormali.

Lish şi-a ridicat ochii zâmbitori la mine.

— E o idee grozavă! Mulţumesc!

S-a întors la ecranele ei.

În faţa cozii era un vampir pe care nu-l cunoşteam; farmecele sale îl arătau ca fiind un adolescent devastator de atrăgător, cu părul negru şi cu ochi de un albastru cristalin. Mi-a zâmbit cât a putut el de seducător.

— Hei, mi-a zis.

Deja încerca să-şi exercite asupra mea magia mentală. Vampirii nu aveau puteri prea mari de a controla mintea cuiva. Puteau să te influenţeze, să te împingă într-o direcţie, dacă te aflai deja pe ea. Deci, dacă erai oarecum speriat, puteau să te facă să te simţi de-a dreptul îngrozit. Dacă simţeai ceva atracţie, puteau să te facă să-i vezi de-a dreptul delicioşi. Din nefericire pentru vampirul ăsta, puteam să văd, prin el, trupul de dedesubt. Oh, da, frate, marfă!

M-am prăvălit de râs.

— Nicio şansă.

S-a încruntat, ofensat.

— Despre ce vorbeşti?

— Îi prefer pe băieţii cu puls. Lish, să m-anunţi dacă ai nevoie de ceva. Ne vedem mai târziu.

S-a uitat la mine şi mi-a făcut cu mâna. Îmi era dor de ea. O să fie plăcut să putem petrece din nou un pic de timp împreună, când toată harababura asta avea să ia sfârşit.

Am fost surprinsă să aud semnalul comunicatorului meu, cu un mesaj de la Raquel.

Prima dată m-am gândit să-l ignor, dar cum nu aveam altceva

mai bun de făcut, m-am dus la ea în birou. Era la masa de lucru; m-a privit cu un zâmbet crispat. Avea cearcăne întunecate, iar din coc i se desprinseseră şuviţe de păr. Era prima dată când o vedeam aşa răvăşită.

— Evelyn, mulţumesc că ai venit.

Am ridicat din umeri. M-am gândit să spun ceva despre faptul că nu avusesem de ales, dar bandajul de la gâtul ei m-a făcut să mă gândesc mai bine. Slavă Domnului că o singură muşcătură nu era de-ajuns ca s-o transforme.

— Ştiu că în ultima vreme lucrurile au fost stresante şi că te-ai luptat din răsputeri cu ele. Când or să se termine toate astea, mergem într-o vacanţă.

Nu înţelegeam unde voia să ajungă.

— Stai puţin, o vacanţă reală? Adică, să ne petrecem noaptea de-adevăratelea în altă parte, iar ziua să vizităm împrejurimile, sau să dormim, sau doar să ne pierdem vremea?

A zâmbit.

— Da, o vacanţă reală. Oriunde vrei tu.

Oh, ce de posibilităţi… N-am putut să mă abţin să nu-i întorc zâmbetul. Lucrurile nu mergeau prea bine între noi două, chiar deloc, dar ăsta era un pas uriaş pentru ea. Nu ştiam să-şi fi luat vreodată măcar o zi liberă.

— Mie-mi sună OK.

Îmi suna mai mult decât OK. Amândouă, într-un loc superb, unde să fie cald. Aproape ca o familie.

— Bine. Acum am o mulţime de hârtii de terminat şi câteva interogatorii de pregătit.

— Oh, da. Sigur.

Nu ştiam la ce altceva mă aşteptasem, dar eram dezamăgită când am plecat. Nu discutaserăm despre nimic important, nimic din ce ar fi trebuit să ne spunem. Voiam să-mi ofer ajutorul în Centru. Ea voia, probabil, să mă ştie departe, cât mai departe de Supraveghetori, având în vedere ieşirea pe care o avusesem. Plus că eram sigură că nu voia să mai vorbească din nou despre Lend.

Singură, am încercat să mă strecor să-l văd pe Lend, dar coridorul era plin de vârcolaci care voiau să verifice dacă totul era în regulă, înainte de a fi sedaţi. Mi-am zis că aveam să mă întorc mai târziu; asta nu mi-a micşorat dezamăgirea că trebuia să mai aştept.

Din fericire pentru mine, în seara aia era Easton Heights, chiar dacă era un episod în reluare. M-am schimbat cu nişte colanţi negri şi un top (dădusem căldura de la 29 la 32 grade Celsius în camera mea – de ce să aştept până la vacanţa tropicală?), apoi, m-am cuibărit pe canapea, de-abia începând să mă încălzesc. Când a început filmul, am fost uimită să văd că ecranul video bâzâia. Era Lish.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o, încercând să nu intru în panică.

Desigur, n-avea ce altceva să meargă şi mai prost.

— În seara asta e Easton Heights, nu? m-a întrebat cu vocea ei monotonă.

— Da, doar că m-am gândit că n-ai timp de asta.

— Toţi vârcolacii sunt sedaţi; restul Centrului este, în sfârşit, în siguranţă, fiecare la locul lui. De-abia aştept să văd pe cine mai sărută Landon săptămâna asta.

Am râs.

— Şi eu la fel.

Am întors ecranul video spre televizor. Nu era la fel de bine ca atunci când ne aflam în aceeaşi cameră, dar era aproape la fel. Mi-am închipuit că Lend era pe canapea lângă mine şi că mă ţine de mână. Mă gândisem la toate ocaziile în care ne ţinuserăm de mână, încercând să-mi dau seama dacă, într-adevăr, ne ţinuserăm de mână. Speram că aşa fusese, dar întotdeauna asta se petrecuse în contextul în care unul dintre noi îl consola pe celălalt. Nu ca atunci când zici, hei, îmi place de tine şi vreau să stau aici şi să te ţin de mână, deoarece, să te ating, mă face fericit.

Pe la jumătatea episodului am auzit vocea lui Lish:

— Ce biiip?

— Ce-i? am întrebat-o, întorcând ecranul spre mine.

— Tocmai mi-au apărut pe grilă cinci noi brăţări de urmărire. N-are sens!

— Stai puţin, ca şi cum ai cinci noi dispozitive activate?

A încuviinţat din cap, încruntată. Apoi, în timp ce ecranul video încă era pornit, a chemat-o pe Raquel.

— Raquel, am cinci noi brăţări de urmărire.

— Poftim? a întrebat Raquel.

— Cinci noi brăţări de urmărire tocmai au fost activate.

— Cum? Cine?

— Nu ştiu. Activarea a fost incompletă, aşa că nu am date. Sunt toate în aceeaşi zonă, o suburbie a Parisului. Vrei să trimit pe cineva să investigheze?

— Nu, nu ne putem asuma riscul. De fapt, da… trimite un silf. Dar rapid, doar cât să vadă ce se-ntâmplă, apoi, să se-ntoarcă imediat înapoi.

— Alte instrucţiuni?

— Nu… doar dacă e vorba de cineva de la operativ care nu s-a întors la timp şi atunci, să-l aducă înapoi.

— OK. O să-l chem pe silful de serviciu.

Lish şi-a ridicat privirea spre mine, dându-şi seama că ecranul video încă era deschis.

— Îmi pare rău, Evie. Trebuie să plec.

— Sigur, da.

Am oprit legătura, doar pe jumătate atentă la film, în timp ce mă gândeam la ceea ce tocmai auzisem. Era ciudat. Vreau să spun, cine putea să fie acolo, afară, chiar acum, cu dispozitiv de urmărire? Toată lumea fusese adusă înăuntru. Poate că cineva ratase să vină, cine ştie cum, iar acum se folosea de dispozitiv ca de un mijloc prin care să ne contacteze. Nu înţelegeam cum putuse cineva să rateze starea de urgenţă. După cum am mai spus, AISP era eficientă.

Apoi, mi-am adus aminte de ceva. În misiunea mea eşuată, cu vrăjitoarea, îmi aruncasem geanta cu dispozitivele de urmărire.

Cinci brăţări de gleznă.

Nu e OK

Am încercat să mă conectez din nou cu Lish, prin ecranul video, dar canalul era ocupat. Am format numărul lui Raquel pe comunicator, în timp ce-mi puneam o cizmă şi înjuram. Linia era ocupată. Mi-am tras şi a doua cizmă, aproape căzând în graba mea, apoi, mi-am luat cuţitul şi pe Tasey. Am alergat pe hol, rugându-mă ca bănuiala mea să nu se adeverească, ci, să fie vorba doar de o coincidenţă ciudată. Nicio alarmă nu fusese, încă, declanşată; desigur, asta însemna că totul era OK. Totul trebuia să fie OK.

Când am cotit-o spre Centrul de Procesare, am alunecat, am zburat pe spate şi m-am lovit puternic cu şoldul de perete. Podeaua era acoperită de apă, iar acum aveam colanţii uzi. Nu puteam să respir. Nu era nimic OK. Ridicându-mă, am alergat pe ultima porţiune de drum, cât pe ce să alunec din nou şi mi-am pus palma pe uşile glisante, ca să le deschid.

— Nu, am şoptit, atât de şocată, încât, părea că totul în jurul meu încetinise, dispăruse, se oprise.

Ştiam că trebuia să merg înainte, dar corpul meu nu mă mai asculta. Tot ce puteam să fac era să mă holbez la gaura cu contur neregulat din acvariul lui Lish. Pe fundul lui, apa avea vreo treizeci de centimetri şi acolo, zăcând în apropierea găurii, era Lish.

Nu se putea să fie moartă. Nu se putea! Lish era nemuritoare. Era prietena mea, era cea mai bună prietenă a mea. Nu putea să existe o realitate în care Lish să nu fie. Probabil că era doar rănită… Trebuia să-i aduc imediat mai multă apă.

Am alergat spre ea.

— Lish! E-n regulă. Sunt aici, o să te-ajut!

M-am ghemuit şi am intrat pe gaură, aruncându-mă spre ea. Ochii ei, frumoşii ei ochi, erau larg deschişi, cu pleoapele transparente abia lăsate. Nu se mişca. Iar pe piept avea o urmă de mână, care, ardea ca o flacără aurie, ce se stingea încet.

— Lish!

M-am lăsat în genunchi lângă ea, am ridicat-o şi am ţinut-o în braţele mele. Nu murise, n-avea cum să moară. Am mângâiat-o pe mână şi am văzut că pielea dintre degete era mai fină şi mai delicată decât crezusem. Solzii ei irizaţi luceau.

Nu se mişca, nu voia să se mişte, nu mai putea să se mişte.

Lish, draga mea Lish, murise. Nu puteam să fac nimic şi era vina mea. Abandonasem dispozitivele de urmărire, iar acestea deveniseră o capcană; de-asta pătrunsese aici creatura aia. M-am aplecat spre ea şi am sărutat-o pe creştet.

— Îmi pare rău, am spus, iar vocea mi s-a stins într-un scâncet.

Deja tremuram, udă până la piele. Totuşi, nu voiam să mă mai mişc de-acolo niciodată, căci, dacă nu plecam, dacă nu-i dădeam drumul din braţe, atunci, ea nu era moartă cu adevărat. Schimbându-mi poziţia, am icnit. Ceva ascuţit şi dur îmi străpunsese colanţii şi coapsa. Firişoare roşii au apărut în apă – şi a fost suficient cât să mă scuture din starea de stupoare în care eram. Am sărutat-o încă o dată pe Lish, după care, am lăsat-o uşor jos. M-am ridicat în picioare şi mi-am smuls din coapsă ciobul ascuţit, tresărind de durere.

Asasinul era acolo. Am ieşit alergând din acvariu şi m-am repezit la butonul de urgenţă de pe perete. Am spart capacul de sticlă cu cotul şi am apăsat pe buton. Luminile de deasupra mea au început să strălucească şi mai tare, stingându-se şi aprinzându-se rapid, în timp ce alarma ţiuia.

Raquel… Raquel trebuia să afle de asta. Mi-am scos comunicatorul şi i-am format numărul, în timp ce alergam spre biroul ei.

— Ce e? mi-a răspuns. Încerc s-o contactez pe Lish, nu ştim de ce a pornit alarma.

— Lish a murit, am spus plângând, continuând să alerg. Asasinul e aici! E aici!

A tăcut… parcă, pentru totdeauna.

— Dumnezeu să ne-ajute! a şoptit Raquel. Apoi, repede, cu o voce panicată, a zis: Ne întâlnim în sectorul Transport. O să transmit un mesaj întregului personal. Nu-i urmăreşte pe oameni – ar trebui să putem ieşi de-aici.

Mi-am schimbat direcţia şi am început să alerg spre sectorul Transport. Apoi, m-am oprit.

— Dar ce facem cu paranormalii? Ce facem cu Lend?

— Nu mai avem timp. Du-te la Transport.

Am ezitat. Tot trupul mă îndemna să fug, să ies de-acolo. Moartea bântuia pe coridoare şi trebuia să mă salvez.

— Nu, am şoptit, după care, mi-am închis comunicatorul.

Am făcut cale întoarsă şi m-am îndreptat spre celula lui Lend.

Era închis. Era complet neajutorat, exact ca Lish.

Oh, Lish! Nimeni nu merita să moară aşa. Am trecut de sala de gimnastică şi am înlemnit din nou. Acolo erau peste o sută de vârcolaci care dormeau. Era şi Charlotte înăuntru, iar Jacques... Ar fi trebuit să fie şi el acolo. Îmi venea să vomit. Nu aveam cum să-i trezesc, să le spun să fugă. N-aveam cum să-i scot de-acolo. Ce puteam să fac? Apoi, mi-a venit ideea!

— Denfehlath! am ţipat.

După câteva secunde, s-a deschis o uşă în perete şi ea a intrat, cu ochii roşcaţi scânteind surescitaţi.

— Salvează-i pe paranormali, începând cu vârcolacii, i-am ordonat.

Zâmbetul i-a dispărut.

— Ce? a şuierat.

— Începe acum! Dorm; ai o mulţime de trupuri de cărat.

S-a uitat fix la mine, tremurând de furie, dar a intrat în sala de gimnastică. Nu putea să nu-mi dea ascultare. După ce uşa sălii de gimnastică s-a închis în urma ei, mi-am aşezat palma pe ea şi am ţinut-o acolo cincisprezece secunde. Porţiunea de sub palma mea s-a făcut roşie, iar eu am apăsat pe o combinaţie de cifre, blocând uşa.

De pe un coridor lateral au apărut doi vampiri.

— Ce se-ntâmplă? m-a întrebat Vlad.

Era cu tipul care încercase mai devreme să mă impresioneze.

— Trebuie să vă ascundeţi! E-aici!

Capătul holului era invadat de lumină; o siluetă a apărut de după colţ. Avea forma unei persoane, dar părea făcută în întregime dintr-un foc auriu care ardea atât de intens, încât, imaginea lui îmi pârjolea retina. Venea spre noi, frumoasă şi ameninţătoare, de parcă un soare arunca raze vii.

— Fugiţi! le-am strigat vampirilor.

Dar ei nu au reacţionat. Cum de nu observau lumina?

S-au întors spre creatură exact când ea ajunsese lângă ei. Niciunul nu părea înfricoşat.

— Fugiţi! le-am strigat din nou.

Creatura şi-a lăsat capul într-o parte, s-a întors spre mine şi ridicându-şi mâinile, le-a aşezat pe pieptul vampirilor. Am văzut îngrozită cum vampirii înţepenesc şi pentru un scurt moment, strălucesc puternic. Apoi, a fost ca şi cum cineva oprise viaţa din ei; s-au stins şi au căzut nemişcaţi la pământ, doar nişte

cadavre acum.

Nu mă puteam mişca. Creatura s-a întors către mine. Era doar la câţiva metri depărtare. Ochii îmi lăcrimau. Era prea puternică lumina.

A alunecat către mine. Un strigăt – fără îndoială, ultimul meu strigăt – mi s-a oprit în gât. Nu mai puteam să disting trăsăturile creaturii care se oprise la câţiva paşi de mine; totul era înceţoşat în strălucirea luminii şi căldurii sale.

— Îmi plac cizmele tale, am auzit o voce jucăuşă de femeie.

M-am întors şi am luat-o la fugă, cât de repede mă ţineau picioarele, aşteptându-mă în orice clipă ca viaţa să-mi fie luată. M-am uitat înapoi. Venea după mine. Cel puţin, nu intrase în sala de gimnastică. Am cotit-o pe hol şi m-am îndreptat spre o uşă, pe care mi-am aşezat palma ca s-o deschid, apoi, am traversat încăperea către uşa din celălalt capăt. Aproape că ajunsesem la celula lui Lend. Dacă aş fi reuşit să-l scot pe Lend de-acolo, dacă aş fi putut să-l duc şi pe el până la sectorul Transport, aş fi putut să plec. Silfii se aflau la Transport – lucru stabilit conform planului de evacuare.

Aproape că am trecut, alergând, de uşa lui, am derapat încercând să mă opresc şi m-am aruncat în camera lui. Stătea acolo, neliniştit.

— E-aici! am gâfâit eu. E-aici, în clădire. Trebuie să fugim acum!

— Nu pot! A arătat spre dispozitivul de urmărire prins de gleznă. Pleacă fără mine, fugi!

Am îngenuncheat lângă piciorul lui, înşfăcând brăţara de urmărire. Asta avea să fie ultima mea misiune ca membru al AISP – ceea ce urma să fac avea să mă califice pentru pedeapsa pe viaţă. Mi-am pus degetul mare în mijlocul dispozitivului, mulţumindu-le tuturor zeităţilor care-mi veneau atunci în minte că eu fusesem cea care i-l pusesem. Asta însemna că doar eu puteam să i-l scot, dar acţiunea avea să fie înregistrată în sistemul de computere, iar eu aveam să fiu declarată trădătoare.

— Ce faci?

— Nu te mişca!

M-am concentrat să rămân perfect nemişcată. După douăzeci de secunde, s-a aprins o lumină verde. S-a auzit un sunet slab şi senzorii s-au retras. Am apucat brăţara şi am deschis-o cu un

declic.

— Hai!

L-am prins de mână, iar dispozitivul l-am pus în buzunar.

— Trebuie să ajungem la Transport!

Am ieşit pe coridor şi am dat colţul – şi iat-o acolo, venind spre noi.

— Nu, nu, nu, am şoptit.

— Ce? m-a întrebat Lend, uitându-se în jur. Oh, ce ciudat!

— Fugi! i-am strigat, strângându-l de mână şi luând-o la fugă în direcţia opusă celei din care venea femeia în flăcări – dar care, era şi direcţia opusă celei în care se afla sectorul Transport.

Mi-am scotocit creierul în căutarea unei rute alternative.

— Cine era?

— Cine era? Despre ce vorbeşti? Era… era creatura… ucigaşa!

— Poftim?

— Chiar nu i-ai văzut flăcările?, am gâfâit, trecând de un alt colţ.

Era clar, Lend era în stare de şoc.

Nu mai gândeam limpede. Ajunseserăm într-o fundătură.

— Evie, nu era în flăcări!

— Ardea atât de tare, încât, mă dureau ochii! Am dat cu pumnul în zid. Hai! Vino pe-aici!

Ne-am întors în coridorul de legătură şi apoi, înapoi, printr-un alt pasaj. Totul în Centru arăta la fel. Ce plan de construcţie grozav! Perfect ca să te rătăceşti şi să fii prins în capcană. În mod normal, cunoşteam fiecare centimetru pătrat, dar, în goana mea, mă învârtisem în cerc. Apucând-o pe un alt coridor, ne-am oprit. Patru cadavre erau prăbuşite pe podea.

— Pe-aici! am şoptit, fără să-mi pot lua ochii de la leşuri, în timp ce deschideam cu palma o uşă, ca să putem trece mai departe.

Când am intrat pe coridorul următor, era gol – şi o altă fundătură. Mi-am dat seama cu groază că nu ştiam unde ne aflam.

— Poate că vreuna dintre încăperile astea duce undeva.

Disperată, le-am deschis, căutând o cale de ieşire. Toate erau spaţii de depozitare. Nu era nimic.

— Înapoi, înapoi! am spus, străduindu-mă să nu izbucnesc în plâns.

Am deschis uşa pe care venisem şi ne-am întors în coridor. Ea era deja acolo.

— Iată-te! mi-a zis.

Îi simţeam în voce zâmbetul – vocea ei bizar de firească, plăcută.

Am ţipat şi l-am împins pe Lend înapoi în cameră, aşteptând ca uşa să se încuie. Ne-am întors apoi pe un mic hol şi am încuiat şi uşa aia.

— Asta n-o s-o oprească!

Probabil că putea să topească uşile şi să treacă prin ele. Nu erau proiectate să reziste loviturilor puternice sau focului.

— Evie, eşti sigură că e ea? m-a întrebat Lend, cu respiraţia tăiată, confuz.

— Da! Ce-i cu tine?

A tăcut preţ de o secundă.

— Arată absolut normal. Arată ca o persoană. Ca… – a făcut o pauză – … ca tine.

Ce preţ are un nume?[9]

— Cum adică, arată ca mine? l-am întrebat. E plină de flăcări, înspăimântătoare.

— Eu nu pot să văd asta. Trebuie să fie dincolo de farmece sau… nu ştiu, n-am văzut nimic.

— Spune-mi, atunci, cum arată!

Faţa lui Lend a scânteiat şi el s-a micşorat cu câţiva centimetri. Nu-mi venea să cred ce vedeam. Avea părul blond şi scurt, un chip drăguţ şi un trup asemănător cu al meu, poate, cu câţiva ani mai mare. De asemenea, avea ochi de un cenuşiu atât de palid, că Lend nu reuşea să-i redea exact.

— Aceiaşi ochi, a spus el încet, cu vocea ei.

— E… nu ştiu… Ce e ea? Ce e ea dincolo de foc? E strălucitoare, scânteiază ca… M-am uitat în jos şi mi-am ridicat mâneca. La fel ca aici. M-am uitat la flăcările de sub pielea mea. De un milion de ori mai puternice! am adăugat.

— ”Foc lichid ce-i ascunde suferinţa” a rostit Lend, cu înfăţişarea fetei de foc.

— Ei bine, acum se distrează cu partea „moarte, moarte, moarte”. Trebuie să existe o cale să scăpăm de-aici!

Mi-am scos comunicatorul. Dac-aş fi putut s-o prind pe Raquel, mi-ar fi trimis ajutoare. Ecranul comunicatorului însă, a luminat slab, după care, m-a anunţat că Raquel nu putea fi contactată.

— Nu pot s-o chem pe Fehl. Am pus-o să-i salveze pe vârcolaci – dormeau cu toţii. N-a avut timp să-i transporte pe toţi de-acolo până acum.

Nu puteam să le risc viaţa, ca s-o salvez pe-a mea. Mai aveam o singură soluţie; am scuturat din cap, căci, nu-mi doream să apelez la ea.

— Nu-i palpitant? a zis Reth din spatele nostru.

M-am întors rapid spre el. Că tot vorbeam – sau, doar îmi amintisem – de lup. Relaxat, s-a sprijinit de perete, lucind.

— Îmi plac la nebunie reîntâlnirile plăcute! S-a uitat la Lend şi a dat din mână, apoi, s-a încruntat: Nu e ea.

— De unde ştii? l-am întrebat.

---

[9] În original, What’s in a name? – citat celebru din piesa lui William Shakespeare, Romeo şi Julieta

— Ne-am întâlnit, deja. Simpatică tipa! Foarte graţioasă!

— Tu… tu ai lăsat-o să intre!

— Ni s-a spus să mergem să vedem ce se întâmplă. N-au spus să n-aducem pe nimeni cu noi. Iar ea m-a rugat atât de frumos…

Am clătinat din cap neîncrezătoare, furioasă. Iată ce se întâmpla când credeai că-i poţi controla pe silfi. Cea mai bună prietenă a mea plătise cel mai mare preţ.

— O să te omor pentru asta, am spus şi lacrimi de furie mi-au umplut ochii.

A oftat.

— Pe bune, nu-i nevoie de toată melodrama asta. O să fie destul de dramatic după ce o să treacă prin toate uşile astea.

M-am uitat neliniştită în spatele meu. Nu ştiam ce puteri mai avea ea, în afară de a absorbi viaţa din fiinţele nemuritoare dar nici nu voiam să aflu.

— O să verific încă o dată uşile, i-am spus lui Lend.

A încuviinţat din cap şi licărind, şi-a schimbat din nou înfăţişarea, revenind la forma lui obişnuită.

— Îmi aduc aminte de tine, a spus Reth. Dacă Evelyn moare, tu eşti vinovat, pentru că ne-ai întrerupt.

— Taci din gură! Am alergat pe hol, în sus şi-n jos, deschizând toate uşile, căutând o cale de scăpare. Încetează cu şaradele tale stupide!

— Nu sunt şarade! Dar n-am terminat să te umplu şi mi-e teamă că noua noastră prietenă e puţin cam impulsivă. Nu ştiu ce-o să facă – şi e mult, mult mai puternică decât tine. Mare păcat. Îmi placi atât de mult, dragostea mea. Am avut mari speranţe pentru noi.

Mi-am scos cuţitul şi m-am postat chiar în faţa sa, cu vârful lamei pe gâtul lui.

— Taci! Acum! O să ne scoţi pe mine şi pe Lend de-aici!

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult! Din păcate, nu te pot atinge, iar tu nu poţi trece pe uşa unui silf dacă nu-l atingi. Vezi tu, am un ordin foarte strict din partea AISP şi pur şi simplu, nu pot să-l încalc.

Am închis ochii, clătinând din cap. Trebuia să mai existe şi o altă cale. Nu voiam să-i mai folosesc din nou numele. Era prea periculos.

— Evie! m-a strigat Lend, cu vocea ascuţită de panică.

Am privit într-acolo – uşa începea să se înroşească, exact în mijloc, supraîncălzită. Avea să intre prin ea.

— La naiba, la naiba, la naiba!

Aveam să murim. M-am uitat în spatele meu, la Reth.

Mă privea, cu o sprânceană ridicată, cu ochii aurii scânteind.

— Mi-e teamă că nu mai ai mult timp, dragostea mea.

— Bine, bine! Lend, ia-l de mână!

Lend a alergat spre Reth şi l-a luat de mână, cu o expresie clar nefericită.

Chipul lui Reth era însăşi imaginea triumfului. Mi-am adus aminte de cuvintele lui – că se va bucura când o să-l implor eu să mă atingă. M-am uitat înapoi; vedeam acum forma mâinii ei, împingând în metalul deformat. Uşa se curba, cedând.

— Anulează ordinul AISP, a şoptit Reth, lacom şi nerăbdător.

Am închis ochii, străduindu-mă să-mi alung spaima şi greaţa.

— Lorethan, ignoră ce ţi-a spus AISP! Atinge-mă! Aproape că m-am înecat cu vorbele mele: Scoate-ne de-aici! Du-ne la Lend acasă, am adăugat iute, nedorindu-mi să ajung iar în lumea lui Reth.

A râs, cu glasul său de argint. A întins mâinile, m-a prins de încheietură – de încheietura în care ardeau flăcările – şi ne-a tras pe amândoi în întuneric. Am auzit o voce de femeie strigând ceva, apoi, nu s-a mai auzit nimic – doar liniştea absolută de pe Potecile Silfilor.

Focul a izbucnit imediat. Mi-a cuprins braţul şi eu am scâncit, chinuindu-mă să nu ţip de durere, în timp ce înaintam orbeşte, poticnindu-mă. M-am împotrivit cât am putut, dar focul din mine îl chema, stimulat de perspectiva de a arde şi mai intens.

— Opreşte-te! am şoptit. Te rog, opreşte-te!

— Evelyn, mi-a răspuns el, iar vocea sa era ca o mângâiere pentru durerea mea.

În faţa pleoapelor am văzut o undă de lumină şi am deschis ochii, în timp ce, toţi trei ieşeam din întuneric, într-o pădure scăldată de lumina amurgului.

— Dă-mi drumul!

Am izbucnit în plâns şi am căzut în genunchi, în timp ce Reth încă mă mai ţinea de încheietură, iar flăcările dansau de-a lungul braţului meu, străpuns de durere.

— Dă-i drumul! a strigat Lend şi am simţit cum Reth era lovit dintr-o parte, atacat de Lend.

— Eşti genul care-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala, nu-i aşa?

Mi-a dat drumul la încheietură. M-am prăbuşit la pământ, scăpând cuţitul şi gemând, pe când durerea scădea, iar căldura se cuibărea din nou în încheietura şi în inima mea. Acum, era şi mai mult foc în mine. M-am ridicat pe palme şi genunchi. Reth părea atât de strălucitor în clarobscurul înserării!

S-a aplecat spre mine şi mi-a cuprins obrajii cu mâinile lui subţiri. De data asta, nu am simţit nicio arsură, ci doar căldura după care tânjisem înainte, cu disperare. Încă mai tânjeam după ea.

— Dacă mă laşi să termin, pot să-ţi spun totul. N-or să mai existe întrebări. N-or să mai existe căutări. Atunci, o să poţi să fii cu mine.

Flăcările din mine s-au ridicat, trăgându-mă mai aproape de Reth. Inima lui scânteia sub cămaşă, răspunzând inimii mele. Ar fi atât de uşor, atât de sigur! Aş termina cu toate! M-am uitat în ochii de chihlimbar ai lui Reth şi am deschis gura să-i spun că eram de acord.

Lend a tuşit şi mi-am întors privirea spre el. Tocmai se ridica de jos – era la câţiva paşi depărtare de noi. Probabil că Reth îl aruncase acolo.

— Eşti OK? l-am întrebat, smucindu-mă din mâinile lui Reth şi din căldura lui seducătoare.

Reth a oftat.

— Evelyn, eşti atât de dificilă!

I-am întors spatele şi m-am dus la Lend.

— Eşti OK?

A încuviinţat din cap.

— Bine.

Trebuia să fac ceva cu Reth, acum. M-am întors, dar el se afla exact lângă mine.

— Lor…

Înainte să apuc să-i rostesc numele, era în spatele lui Lend, apăsându-i pe gât cuţitul meu de argint.

— Cred că trebuie să ai mare grijă ce spui acum, a zis Reth, zâmbindu-mi vesel. Am cam obosit să tot primesc ordine. Dar îmi doresc un ultim lucru, pe care aş vrea să mi-l ceri. Oh, nu, nu spune deocamdată nimic!

A clătinat din cap când am deschis gura să vorbesc. Ochii lui

Lend erau măriţi de spaimă.

— Un pas greşit şi mi-e teamă că o să fii răspunzătoare pentru moartea încă unui prieten de-al tău. O să-ţi spun ce trebuie să zici exact, iar tu o să repeţi după mine.

Am încuviinţat din cap în tăcere, ignorându-l pe Lend, care, clătina uşor din cap spre mine. Nu-mi puteam permite să-l pierd. Nu în noaptea aia, nu după ce o pierdusem pe Lish.

— Excelent! Vreau să-mi ordoni să-mi schimb numele.

— Eu… Pot eu să fac asta?

— Nu pot să refuz o comandă nominală. Aşa că, te rog, spune-mi să-mi schimb numele.

Jucasem exact cum îmi cântase, făcând întocmai tot ce voia. Oare, ştiuse că aşa avea să se întâmple? Ca de obicei, ne poticneam în întuneric, în timp ce, silfii ne dominau, văzând tipare şi căi pe care noi nici măcar nu le bănuiam că există acolo, ci, aflam de ele când era prea târziu.

— Lorethan! m-am străduit eu să rostesc cuvintele. Schimbă-ţi numele!

A ieşit doar o şoaptă, dar era suficient.

Chipul lui s-a luminat de un zâmbet de plăcere. În acel moment, părea cu adevărat frumos şi mi-am adus aminte de ce crezusem cândva că silfii erau îngeri. Sigur, nimic atât de perfect nu merita să fie pe Pământ. L-a învârtit pe Lend, aruncându-l departe de el, acoperind, apoi, distanţa până la mine dintr-un singur pas. Punându-şi braţele în jurul meu, s-a aplecat spre mine, aproape atingându-mi urechea cu buzele.

— Mulţumesc. Atâta putere într-un nume – într-o bună zi, am să ţi-l spun pe-al tău. Iar acum, mi-e teamă că am o grămadă de treburi de făcut. O mulţime de persoane de vizitat, o grămadă de favoruri pe care le datorez. Până ne vom revedea, dragostea mea.

A făcut un pas înapoi. Aerul a tremurat în jurul lui şi Reth a dispărut.

Deodată, aerul mi s-a părut rece, pădurea întunecată şi pustie, după plecarea lui.

— Ce-am făcut? am şoptit, îngrozită.

Explicaţii

Mintea mea refuza să recunoască adevărul. Îl eliberasem pe Reth. Posibilele consecinţe erau copleşitoare. Nu mă puteam gândi la ele chiar acum – acum, nu mă puteam gândi la nimic. Lend se ridicase de jos.

Am alergat la el.

— Eşti OK? Îmi pare rău. Am stricat totul! Am stricat totul!

Am început din nou să plâng.

Lend m-a îmbrăţişat strâns.

— N-ai stricat nimic Dacă nu erai tu, eram mort.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui. Era atât de cald! O căldură deplină, confortabilă, nu ca a lui Reth. Aveam nevoie mă îmbrăţişeze cineva. Reuşiserăm să scăpăm, acum eram în siguranţă şi mă simţeam deosebit de tulburată. Amestecul de durere, pricinuită de moartea lui Lish şi uşurare, că scăpaserăm şi că-l salvasem pe Lend, era copleşitor.

După câteva minute, Lend s-a dat înapoi.

— Tremuri. E frig aici. S-a uitat împrejurul nostru. Cred că ştiu unde suntem. Ai făcut foarte bine că i-ai spus lui Reth să ne aducă la mine acasă.

Eram sigură că nu făcusem niciodată vreun lucru bun legat de Reth, dar măcar acum avusesem noroc. Lend m-a luat de mână.

— Pe-aici!

Am făcut un pas şi am icnit. Uitasem de picior; tăietura din coapsă, pe care o căpătasem când eram în acvariul lui Lish, mă durea acum, când valul de adrenalină trecuse. Mi-am dus mâna-n jos, apoi, m-am uitat la ea, în lumina palidă.

— Ce-ai păţit? Îţi curge sânge?

— M-am tăiat la picior în… când Lish a fost…

Am tăcut, străduindu-mă să nu încep să plâng.

— Poţi să mergi? Nu e departe.

— Cred că pot.

Lend mi-a dat drumul la mână, cuprinzându-mă, în schimb, de mijloc. Am mers printre copaci, ziua pe sfârşite lăsând loc lucirii palide a lunii pline. După câteva minute, şchiopătând cu piciorul rănit, am văzut lumini printre copaci.

— Iată!

Părea agitat, neliniştit. Mă întrebam în ce fel de loc stătea Lend. Îmi imaginasem întotdeauna ceva ca la Centru, plin de

paranormali. Când ne-am apropiat suficient ca să văd bine, am fost şocată. Era o casă albă, normală şi frumoasă, cu două niveluri, înconjurată de o verandă. De opt ani nu mai fusesem într-o casă adevărată. Lend a deschis uşa.

— Tată! Tată!

— Lend!

Un bărbat a coborât în goană pe scările aflate chiar în faţa uşii. Era un tip arătos pentru vârsta lui – avea spre cincizeci de ani – cu părul brunet şi ochi întunecaţi; era evident că Lend luase de la el modelul pentru chipul său favorit.

— Unde-ai fost?

— Am… E-o poveste lungă. Ea-i rănită. Poţi să te uiţi la piciorul ei?

Tatăl lui Lend – avea un tată, lucru care m-a umplut de o senzaţie aproape de amărăciune – a observat, în sfârşit, şi prezenţa mea.

— Desigur, dar va trebui să-mi povesteşti totul în timp ce mă ocup eu de ea. Eşti într-o mare, mare încurcătură.

Apoi, contrazicând ceea ce spusese, l-a îmbrăţişat strâns pe Lend, ridicându-l efectiv de pe pardoseală. Lend a trebuit să-mi dea drumul la mână, iar eu m-am simţit stânjenită, uitându-mă la această reuniune de familie.

— Să nu mă mai sperii vreodată în asemenea hal!

Lend a râs, răsuflând greu.

— N-am de gând s-o fac. Te uiţi la piciorul ei?

Tatăl lui s-a întors spre mine.

— Unde eşti rănită?

Totul era prea mult pentru mine, prea ciudat. Lend aici, în casa asta caldă, primitoare, Lend şi bărbatul ăsta complet normal, care, era tatăl lui. Niciun fel de farmece, nimic dincolo de acest chip amabil. Mă simţeam de parcă intrasem într-o altă lume; ştiam că eu nu-i aparţineam şi că acest Lend, care locuia aici, nu putea fi al meu.

— E chiar aşa de rău? m-a întrebat el, cu chipul tot mai îngrijorat, pe când mă privea.

Am clătinat repede din cap.

— Nu… sunt… coapsa mea dreaptă.

— Am cam trecut prin multe în seara asta, a zis Lend cu blândeţe.

Tatăl lui s-a lăsat în genunchi, pe podeaua de lemn, lângă

piciorul meu.

— O s-arunc o privire, să văd cât e de grav. A dat la o parte colanţii de pe tăietură. OK, nu e chiar aşa de rău. O să merg sus să-mi aduc trusa. Trebuie să-ţi curăţ rana şi apoi, să-ţi pun câteva copci – nu-i mare lucru! Mi-a zâmbit liniştitor. Apoi, s-a uitat din nou la Lend, încruntat. Adu-i nişte haine uscate şi pregăteşte-te să-mi povesteşti totul.

— Nu-ţi face griji, a pus mii de copci la viaţa lui, mi-a zâmbit Lend, după care, l-a urmat pe tatăl său pe scări.

Am rămas acolo, la intrare, simţindu-mă ca o intrusă, până când Lend s-a întors. Mi-a întins un morman de haine.

— Sunt ale mele, deci, s-ar putea să-ţi fie un pic cam mari, dar nu cred că-i o problemă.

M-am încruntat în timp ce le-am luat.

— De ce ai haine?

În fond, ar fi putut, pur şi simplu, să şi le facă ajutându-se de diversele lui farmece.

— De regulă, le port, fie că-ţi vine să mă crezi sau nu. În general, n-am nevoie să-mi schimb forma; port faţa asta aproape tot timpul.

Avea sens ce-mi spunea. În definitiv, hainele lui făcute prin farmece arătau perfect, dar aveau o textură bizară. În public, era mai bine să poarte lucruri care, la atingere, să fie normale. M-a condus la o baie mică, unde, am intrat şi am încuiat uşa.

Mi-am scos cizmele – cizmele mele roz, stupide, care aveau să-mi amintească pentru totdeauna de oribila fată care ardea – apoi, mi-am dat jos tricoul. Nu voiam să mă uit, dar încheietura mea era ca un far luminos, arzând chiar şi la lumina puternică din baie. Era mai strălucitoare ca niciodată. Nu m-am uitat deloc spre piept şi mi-am pus tricoul moale al lui Lend, ca să nu fie nevoie să văd. Apoi, mi-am dat jos colanţii, ştergându-mi cât puteam de bine picăturile de sânge scurse pe picior.

Am încercat să nu pătez cu sânge şortul pe care mi-l dăduse Lend, în timp ce mi-l trăgeam în sus. Apoi, spre oroarea mea, mi-am dat seama că nu mă epilasem cam de multişor. Nu era destul că picioarele mele erau slăbănoage şi albe, acum mai erau şi înţepătoare.

Faptul că eram îngrijorată pentru ceea ce avea să creadă Lend despre picioarele mele, mi s-a părut lucrul cel mai inimaginabil de absurd. Tocmai o pierdusem pe cea mai bună

prietenă a mea, de-abia scăpasem ca o fată în flăcări, psihotică, să nu-mi ia viaţa, trădasem AISP, iar băiatul pe care-l plăceam fusese cât pe ce să fie omorât de un silf nebun. Ce însemnau picioarele mele păroase în comparaţie cu toate astea? Am început să râd, apoi să plâng, apoi şi una şi alta, icnind, într-un fel stângaci, care îmi provoca durere de cap.

Lend a ciocănit la uşă.

— Eşti OK?

Inspirând adânc, am încercat să mă liniştesc. Am deschis uşa, ţinând şortul ridicat în partea în care aveam tăietura.

— Mda.

Mi-am tras nasul, dar am reuşit să-mi stăpânesc plânsul.

— O să se ocupe de tine acolo.

Lend m-a luat de umeri şi m-a condus într-o bucătărie bine luminată, zugrăvită într-un galben cald. M-am aşezat pe un scaun, iar tatăl său s-a lăsat în genunchi lângă mine, după care, mi-a curăţat piciorul cu o cârpă pe care o simţeam caldă.

— Numele meu e David.

— Evie, am răspuns.

După ce a şters sângele, mi-a pus ceva pe rană, care, m-a usturat. Am icnit.

— Îmi pare rău. Nu vreau să se infecteze. Acum o să simţi vreo două înţepături; o să anesteziez locul, ca să pot să-ţi pun copcile.

Am încercat să nu tresar, concentrată să rămân nemişcată şi să nu tremur.

— Unde-ai fost? a întrebat, iar eu mi-am ridicat privirea spre el, mirată de ce îmi punea o asemenea întrebare.

Lend a răspuns:

— E o poveste lungă.

— Te-ascult.

Tatăl lui continua să se ocupe de piciorul meu, dar chipul îi era crispat.

Lend a oftat.

— M-am strecurat în Centrul AISP.

Oprindu-se la jumătatea operaţiunii de a-mi pune o copcă, David s-a uitat la el, oripilat.

— Ce-ai făcut?

Şi eu eram buimacă. Lend lăsase întotdeauna să se înţeleagă că fusese trimis acolo de cineva.

— A trebuit s-o fac!

— Sunt… David a inspirat adânc, a închis ochii şi a clătinat din cap. Atunci, mai bine aşteaptă să termin aici.

S-a întors la copci, a terminat, după care, mi-a prins o bucată de tifon peste. S-a ridicat, a lăsat instrumentele deoparte, apoi şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a uitat furios la Lend.

— Acum, ia-o de la început şi spune-mi toată povestea, clară, până la capăt, altfel, te pedepsesc pentru tot restul vieţii tale.

Lend şi-a lăsat capul în jos:

— Am auzit… am tras cu urechea la întâlnirea voastră, când ai spus că răspunsul se află la AISP, la Centru. Şi ştiam că nimeni altcineva nu putea s-o facă. M-am gândit că doar eu puteam. Aşa că m-am dus într-un cimitir şi mi-am luat înfăţişarea unui zombi, după care, am dat roată pe-acolo, târşâindu-mi picioarele. Mi-a luat vreo două nopţi, dar, în cele din urmă, a apărut un operator. Aşa că, ei bine, l-am lovit. Lend părea ruşinat să recunoască asta. Apoi, am chemat să vină să ne ia. Când a venit silful, am intrat împreună cu el. Am ajuns la Centru şi am dat de director.

— Raquel? a întrebat David, iar eu l-am privit surprinsă. De unde o cunoştea?

Lend a încuviinţat din cap.

— I-am luat comunicatorul şi i-am împrumutat înfăţişarea, după care, i-am găsit biroul. Căutam informaţii când… când am fost prins.

David a făcut ochii mari şi s-a uitat în jos, spre glezna goală a lui Lend.

— Şi cum ai ieşit de-acolo?

Lend a zâmbit către mine.

— Evie m-a scos. Sigur, tot ea a fost cea care m-a prins. Poate să mă vadă – pe mine, cel adevărat, tot timpul.

Tatăl lui s-a uitat la mine, cu uluire şi cu spaimă în privire.

— Eşti de la AISP?

Am clătinat din cap. Nu eram nimic. Acum nu mai aparţineam niciunui loc din lume. Casa mea dispăruse, cea mai bună prietenă a mea era moartă şi după tot ce făcusem, nu mă mai puteam întoarce niciodată la Raquel. Mi-am muşcat buzele, stăpânindu-mi lacrimile.

— Nu mai sunt de-acolo. După seara asta, nici nu cred că mai există un AISP.

— Ei bine, fie vorba-ntre noi, ca de la fost angajat la fost angajat, presupun că ăsta chiar nu este un lucru rău.

Prima mea noapte într-un loc nou

Stând în bucătăria caldă a lui Lend, nu-mi venea să cred ceea ce, tocmai îmi spusese tatăl lui.

— Aţi fost… aţi lucrat acolo?

Ştiam că la AISP trebuia să rămâi cam toată viaţa.

— De fapt, am fost în AASP. Am ieşit cam cu zece ani înainte ca AISP să-şi definitiveze forma. Nu crezusem că o să apuc ziua în care să se întâmple asta. Nicio ţară nu era dornică să colaboreze cu vreo alta în problema paranormalilor. De fapt, n-am aflat niciodată ce anume a făcut să se schimbe lucrurile.

Mi-am legănat stânjenită piciorul pe podea.

— Te uiţi la ea acum, a spus Lend, rânjind.

David a ridicat din sprâncene.

— Serios? Stai puţin, Lend, nu ţi-ai terminat povestea, să nu crezi că uit.

Lend a oftat.

— De fapt, e mai mult povestea lui Evie decât a mea, având în vedere că eu n-am făcut altceva decât să stau într-o celulă goală, cu pereţii albi. Nu le-am spus nimic celor de la AISP, aşa că nu voiau să mă elibereze. Apoi, paranormalii cu dispozitive de urmărire au început să fie omorâţi şi în cele din urmă, cei de la AISP au încercat să prindă creatura ucigaşă. Evie a avut o ciocnire cu ea şi…

— Ai văzut-o? m-a întrebat David.

— Amândoi am văzut-o, am spus eu.

Încercam să-mi alung imaginea ei din minte, dar, când am închis ochii, a fost de parcă mi se întipărise pe pleoape.

— Am văzut-o o dată, imediat după ce ucisese o vrăjitoare şi pe Jacques… un vârcolac. Dar n-am reuşit s-o desluşesc prea bine.

— E o femeie? Ce este?

Lend a ridicat din umeri.

— Pentru mine, arăta ca o fată perfect normală. Dar Evie vede dincolo de farmece.

De fiecare dată când credeam că David nu putea să arate mai surprins de-atât, îmi depăşea aşteptările.

— Poţi să vezi dincolo de farmece?

Am încuviinţat din cap.

— Am o viaţă lipsită de farmec.

Gluma mea preferată îmi provoca durere în acea seară. Îi plăcuse dintotdeauna lui Lish.

S-a lăsat greu pe-un alt scaun.

— Uau! Posibilităţile… n-am mai auzit niciodată pe nimeni să fie capabil să… E uimitor! Nu mă mai mir că au găsit până la urmă un numitor comun pentru înfiinţarea AISP. Şi, deci, ce-i creatura asta?

— Nu ştiu. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător.

M-am uitat la încheietura mâinii mele, strălucitoare. Ei, bine, nu era chiar total adevărat. Şi stupidul, stupidul de Reth.

— E ca şi cum… ca şi cum ar fi o flacără vie, lichidă. Străluceşte atât de tare, că mă dor ochii.

— Asta e o noutate. Care sunt farmecele ei?

Lend mi-a aruncat o privire de scuze, apoi, a scânteiat şi s-a transformat în Fata de Foc. David a înjurat încet, uitându-se când la mine, când la Lend în chip de Fată de Foc.

— Totuşi, nu pot să-i imit ochii, a zis Lend.

Când a vorbit cu glasul Fetei de Foc, m-am cutremurat.

— Şi nici pe-ai lui Evie nu-i pot imita, a adăugat el.

M-am simţit vinovată şi murdară, deşi nu făcusem nimic rău.

David s-a uitat la mine cu prudenţă:

— Şi ai adus-o la noi acasă?

Lend a revenit la chipul lui normal.

— Tată, nu, nu-ncepe! Mi-a salvat viaţa. Creatura aia m-ar fi ucis. Iar Evie nu doar că m-a salvat pe mine, dar i-a salvat şi pe toţi vârcolacii închişi acolo. Nici ea nu ştie mai multe decât noi – nu ştie cine sau ce e.

David a clătinat din cap, îngrijorat.

— Ei bine, cred că acum ştim ce căutăm. Sau, cel puţin, cum arată. N-am nici cea mai vaga idee ce poate să fie.

Nu ştiam dacă vorbea despre mine sau despre Fata de Foc.

— Eu nu sunt… Trebuie să mă credeţi. Eu nu sunt ca ea, indiferent ce-ar fi. E oribilă, a omorât-o… a omorât-o pe cea mai bună prietenă a mea.

Vocea mi s-a frânt. Mi-o luase pe Lish, o făcuse să piară de pe lumea asta. Nici măcar nu mai voiam să mă gândesc iar la ea şi nu suportam că tatăl lui Lend mă suspecta că, într-un fel sau altul, eram aliate.

— A pătruns în Centru în seara asta, a spus Lend şi m-a cuprins cu braţul pe după umeri.

I-am fost recunoscătoare pentru acest mic gest al său, mai mult decât aş putea să descriu. Mă credea, fără nici cea mai vagă umbră de ezitare.

Când m-am uitat la tatăl lui, mi-am dat seama că şi el mă credea. Ochii îi erau din nou blânzi şi buni.

— Trebuie că a plănuit totul, a adăugat Lend, deoarece, toţi paranormalii fuseseră chemaţi la Centru, iar vârcolacii dormeau – ţinte uşoare. Noi, de-abia am scăpat. Trebuie să vorbesc cu mama despre ce am văzut.

Am fost din nou surprinsă. Nu ştiu de ce presupusesem despre Lend că nu avea părinţi. Poate că doar fusese adoptat; fiinţe ca Lend nu apar, pur şi simplu, din întâmplare. Iar momentul în care tatăl lui plecase de la AISP, fusese în jurul datei la care se născuse Lend. Categoric, voiam să aflu mai multe lucruri despre acest subiect.

— Nu putem merge s-o vedem diseară, e prea frig, a răspuns tatăl lui Lend, ceea ce, m-a derutat şi mai mult.

— Evie! Eşti OK?

Tremuram.

— Mi-e frig, am zis, străduindu-mă să mă controlez ca să nu-mi clănţăne dinţii.

Mai mult decât atât, mă simţeam copleşită şi complet epuizată.

David s-a ridicat.

— O să-ţi aduc ceva pentru picior; o să te doară când o treacă efectul anesteziei. Şi, dacă n-ai nimic împotrivă, o să-ţi dau un calmant şi ceva care să te ajute să dormi. Vrei?

— Da. Mulţumesc.

N-aveam de gând să aştept să-mi vină somnul de la sine. Voiam să adorm cât mai repede, să fug de realitate.

A căutat într-un dulap şi s-a întors cu două pastile şi un pahar de apă. Le-am înghiţit cu zgomot. N-aveau să-şi facă efectul pe cât de repede voiam.

— Unde-o să doarmă? a întrebat David. Camerele de oaspeţi n-or să fie disponibile la noapte.

— Ah, da. Poate să doarmă în camera mea. Eu o să dorm pe canapea.

— E OK. Dorm eu pe canapea.

Nu voiam să deranjez mai mult decât o făcusem deja.

— Cred că meriţi un pat după ce i-ai salvat viaţa lui Lend şi l-

ai ajutat să evadeze de la Centru, a replicat David zâmbind.

— Te conduc sus şi-ţi dau un hanorac, să nu-ţi fie frig, mi-a spus Lend.

— Mulţumesc.

— Când termini, întoarce-te jos, tinere. Mai avem câteva lucruri de discutat.

Lend i-a răspuns cu un oftat şi cu o încuviinţare din cap, Telefonul a sunat şi David a răspuns.

— E acasă, a spus, părând uşurat. Totul e în regulă. Avem şi câteva informaţii noi.

Întrebându-mă dacă era mama lui Lend, m-am ridicat şi l-am urmat pe Lend pe scări. Am trecut de două uşi. Ambele erau încuiate cu lacăte mari, pe dinafară. Neliniştită că şi uşa lui putea fi dotată cu asemenea măsuri de siguranţă exagerate, am răsuflat uşurată când s-a oprit în faţa unei uşi fără lacăt, pe care, a deschis-o.

— Ups! a făcut el, adunând nişte obiecte de pe podea înainte ca eu să le văd. Scuze, la mine în cameră n-a mai intrat nicio fată până acum.

Mi-a zâmbit stânjenit şi a îndesat obiectele într-un sertar.

I-am zâmbit cât de larg am putut.

— Nici eu n-am mai fost niciodată în camera unui băiat, aşa că suntem chit.

Era grozavă, cu desene şi postere lipite peste tot pe pereţii de un albastru pal. Nu voiam decât să stau acolo şi să mă uit cum îl definea acea cameră. Aşa, nu trebuia să mă gândesc la nimic altceva sau să mă simt singură.

— Oh, uite un hanorac.

A tras din dezordinea din dulap un hanorac verde-închis. M-am îmbrăcat cu el. Era plăcut să-mi acopăr din nou încheietura mâinii. În plus, mirosea ca Lend. Era un parfum proaspăt, răcoros, cam cum întâlneşti în preajma unei cascade. M-am cuprins cu braţele, încercând să mă încălzesc din nou.

Patul era singurul obiect care părea să nu se potrivească în camera aia. Avea baldachin, iar tăbliile de la cap şi de la picioare erau din fier forjat, elaborat lucrat. Nu mergea deloc cu acea cuvertură simplă, bleu, moale. Am atins unul dintre stâlpi.

— Fier.

Am zâmbit, uşurată. Evident, tatăl lui Lend îşi făcuse temele în ceea ce-i priveşte pe silfi. M-a făcut să mă simt un pic mai în

siguranţă – cel puţin, în ceea ce-l privea pe Reth. Totuşi, fierul nu mă putea apăra de coşmaruri.

— Sunt jos dacă ai nevoie de ceva, OK?

M-am întors spre el şi i-am zâmbit.

— Mulţumesc.

A rămas acolo o clipă, părând stânjenit, apoi, s-a aplecat spre mine şi m-a îmbrăţişat scurt.

— Eu îţi mulţumesc ţie, a zis el, după care, a plecat şi a închis uşa în spatele lui.

Mi-am ţinut răsuflarea. Nu voiam să rămân singură. Aş fi vrut să-l strig, să-l rog să vină să stea cu mine până adormeam, dar nu puteam s-o fac. Îmi petrecusem deja întreaga seara plângând în faţa lui.

Am închis lumina, iar când s-a făcut întuneric, am văzut nişte puncte care mi-au amintit de Fata de Foc. Am aprins din nou lumina. Nu puteam să stau pe-ntuneric în noaptea aia. M-am suit în pat şi m-am ghemuit, ca să mă încălzesc mai bine sub cuvertură.

În ciuda tuturor eforturilor mele, nu-mi puteam împiedica gândurile să rătăcească exact la ce nu voiam să-mi aduc aminte. Aici, în această casă plină de căldură, unde era o familie, mă simţeam singură. Nu puteam să mă mai întorc niciodată la casa mea de la AISP, nu puteam să-i mai spun niciodată lui Raquel cât de mult însemna pentru mine. Oh, te implor – m-am rugat eu în gând – să fie Raquel OK.

Dar biata, draga mea Lish se dusese pentru totdeauna. În locul ei, era acum înfricoşătoarea şi frumoasa Fată de Foc, semănând moartea pe coridoarele pustii ale Centrului. În mintea mea, ea încă mai plutea prin încăperi, luându-le viaţa, cu zâmbetul pe buze, tuturor celor pe care-i găsea.

Speram să nu mai iasă niciodată de-acolo.

O discuţie între fete

Mergeam pe coridoarele de la Centru, clipind des din pricina albului orbitor. Locul era pustiu. Încă mă mai aşteptam să găsesc cadavre, însă, era gol, totul era abandonat. M-am oprit în faţa locuinţei mele, apoi, am intrat prin uşă, fără să o mai deschid. Era ciudat.

Ea era deja acolo, stătea pe canapeaua mea violet.

— Ai venit.

Mi-a zâmbit plăcut. Cu siguranţă, aveam aceiaşi ochi, dar buzele ei erau un pic mai mari decât ale mele. De asemenea, părea să fie cu câţiva centimetri mai înaltă decât mine.

— De ce nu mai arzi? am întrebat-o. Şi, hei, aia-i a mea!

Era îmbrăcată cu rochia mea cu model de zebră.

— Oh, calmează-te! şi-a dat ea ochii peste cap.

— Unde e focul?

Am privit în jos la încheietura mea – şi flacăra de-acolo dispăruse.

— E-acolo! mi-a arătat ea către colţ, unde, flăcări lichide pulsau şi scânteiau, aproape sferice, cu marginile oscilând constant. Am întins mâna spre ele. Pentru prima dată, mi-am dat seama că erau frumoase. Mi le doream.

— Nu le poţi avea, încă, mi-a spus ea. Stai jos.

M-am aşezat la celălalt capăt al canapelei, mijindu-mi ochii. Ştiam că trebuia să-mi fie frică de ea. Nu-mi era.

— Ce-i asta?

— Un vis, fraiero!

— Oh!

M-am încruntat. Ciudat.

— O să mă omori?

— Aş fi putut s-o fac mai devreme, din greşeală. Câteodată, mă las dusă de val. Pe chip i-a apărut un rânjet poznaş: E destul de greu să nu faci greşeli din grabă. Dar acum, când ştiu cine eşti, n-aş face-o niciodată.

— Cine eşti tu?

— Oh, scuză-mă. Sunt Vivian.

— Ai omorât-o pe cea mai bună prietenă a mea. Credeam că o să am coşmaruri.

A ridicat din umeri.

— N-ar fi prea frumos din partea mea să vin aici şi să te sperii.

Voiam doar să vorbim. Încerc de mai mult timp să ajung la tine.

— Hei, stai puţin, chiar eşti aici? Unde sunt eu?

Ce-mi dăduse tatăl lui Lend în loc de analgezice?

— Nu ştii nimic, nu-i aşa? Acum împărţim amândouă un suflet, aşa că m-am gândit să trec pe-aici şi să mă prezint cum se cuvine.

— Cum adică, împărţim amândouă un suflet? M-am uitat furioasă la ea. Nu vreau să împart nimic cu tine; am propriul meu suflet!

— Serios, relaxează-te! Eşti aşa de tensionată! Împărţim un suflet, nu sufletul tău. Am împrumutat puţin de la Reth, când m-a adus aici; avea o cantitate imensă la el în mână, ceea ce, era bizar; de obicei, nu poţi lua un suflet decât din piept. Am vrut să văd dacă pot să-i iau tot – n-o mai făcusem niciodată; când era vorba de un silf, de regulă, nu te lasă să-i atingi – dar a dispărut înainte să pot lua prea mult. Frate, ce excursie drăguţă!

— Stai puţin, ţi-a dat şi din flăcările lui? Le urăsc. Ard ca naiba!

— Poate că n-ai făcut-o aşa cum trebuia. E cea mai grozavă senzaţie posibilă!

Am clătinat din cap. Ne depărtam de subiect.

— Ce eşti tu?

— Of, of… ce nepoliticos! Suntem acelaşi lucru.

— Nu suntem acelaşi lucru.

Mă călca pe nervi. Nici măcar în visele mele nu-mi dăduse cineva un răspuns sincer.

— Nu fi caraghioasă, Evie! Dacă ştiam că eşti aşa de enervantă, n-aş fi venit. Cred că, de fapt, tu nu vrei răspunsuri.

Ştiam că ar fi trebuit să fiu tristă sau furioasă, dar trăirile mele păreau să se fi modificat. Flăcările din colţ continuau să mă distragă. Voiam să mă uit la ele, să le ating. Dar mă străduiam din răsputeri să rămân cu ochii pe Vivian.

— Nu vreau nimic de la tine. Ai omorât-o pe cea mai bună prietenă a mea, ţi-aduci aminte?

— Nu, nu chiar. Care era?

— Sirena.

— Oh. Părea nedumerită. Era prietena ta?

— Da.

Ochii mi-au alunecat spre colţ. Nu erau chiar nişte flăcări, erau mult mai aurii şi mai tremurătoare. Aproape la fel ca

nuanţa aia grozavă de ojă pe care o avusesem odată. Dar arzând! N-avea sens. Am clătinat din cap, încercând să-mi limpezesc mintea.

Vivian a ridicat din umeri.

— Îmi pare rău. Dar i-am făcut o favoare.

— O favoare?

Acum, nu-mi mai puteam dezlipi privirea din colţ; nu voiam.

— I-am dat odihna. Un pic de pace. Nu crezi că povara tuturor mileniilor ălora era grea? În plus, chestiile alea n-ar trebui să se găsească aici. Pur şi simplu, le dau drumul să plece. Le eliberez, dacă vrei.

— O, am murmurat eu, distrasă.

— Asta trebuie să facem, ştii, m-a îmboldit ea.

— Da?

— Ar fi şi mai distractiv dacă am fi amândouă. Ar putea fi ca o chestie făcută de două surori.

M-am ridicat în picioare. Trebuia să le ating, să le simt.

— Încă nu le poţi avea. Părea agasată: În plus, sunt ale mele. O să-ţi dăm şi ţie unele curând, pe-ale tale. Şi-atunci, n-o să-ţi mai fie frig şi n-o să te mai simţi singură. N-ai obosit să tot fii înfrigurată şi singură?

Acum puteam să le ating, nu trebuia decât să întind mâna.

— Ce este?

Am ridicat mâna şi ştiind ca o să mă ard, dar fără să-mi pese, mi-am afundat-o în ele.

Focul s-a împrăştiat, unduindu-se în jurul meu. M-am întors spre Vivian. Era din nou făptura scânteietoare, strălucitoare.

— Ţi-am spus. Eşti goală. Am să te ajut să te umpli.

Am încuviinţat din cap, cu lacrimi în ochi. Îmi doream asta. Nu mai voiam să fiu goală. Vivian a venit mai aproape de mine, toată numai căldură şi lumină, apoi, şi-a înclinat capul într-o parte.

— Trebuie să pleci. O să vorbesc cu tine curând.

Îi simţeam zâmbetul dincolo de flăcări, după care, totul a devenit din nou întunecat şi rece.

Ca o glumă proastă

— Vivian!

Am deschis ochii, panicată şi m-am holbat la tavan. Unde dispăruse?

— Evie, trezeşte-te!

Vocea lui Lend m-a făcut să încremenesc.

— Ce cauţi aici?

Mi-a zâmbit.

— E camera mea.

M-am ridicat în capul oaselor şi am privit în jur. Tot ce se întâmplase cu o zi în urmă mi-a revenit în minte, iar eu mi-am dorit să n-o fi făcut. Parcă, o pierdusem din nou pe Lish.

— Îmi pare rău, a spus Lend, dar vor să cobori.

Am clipit, încercând să mă dezmeticesc.

— Cine?

A ridicat din umeri, stânjenit.

— Nişte oameni cu care lucrează tata. Te-am lăsat să dormi cât de mult am putut.

— Oh, atunci e-n regulă. Pot să mă duc mai întâi la baie?

— Sigur. E jos, acolo.

L-am urmat pe hol, iar el mi-a arătat unde era baia.

— Hei, cine e Vivian?

Stomacul mi s-a făcut ghem şi visul mi-a revenit în minte.

— Nu ştiu, m-am repezit eu să spun, intrând în baie.

De ce mă simţeam vinovată că-i ascund lui Lend un vis stupid? Am clătinat din cap, încercând să-l resping ca pe un coşmar fără noimă. La urma urmei, Vivian spusese o mulţime de lucruri pe care le auzisem şi de la Reth. Probabil că mintea mea încerca să proceseze tot ce se întâmplase. Ignorând senzaţia de nelinişte din stomac, mi-am clătit gura cu nişte pastă de dinţi.

Când am ieşit, Lend mă aştepta; l-am urmat în jos pe scări. Cele două uşi cu lacăt erau deschise acum. Întrebându-mă ce aveam să mai văd, am intrat în bucătărie în urma lui Lend şi am încremenit.

Tatăl lui Lend, doi vârcolaci şi un vampir. Parcă ar fi fost decorul pentru o glumă proastă sau, cam aşa ceva. Un doctor, doi vârcolaci şi un vampir intră într-un bar. „Ce vă dau?” îi întreabă barmanul. „Ne gândeam că pe el” răspunde vampirul, uitându-se spre doctor.

OK, nu le-am avut niciodată cu bancurile.

Ochii gălbui ai vârcolacilor, holbaţi la mine, prudenţi, şi faţa uscată şi cadaverică a vampirului – automat, mi-am dus mâna spre Tasey, dar mi-am adus aminte că nu-l aveam la mine. Şi nici nu ştiam unde-l lăsasem, ceea ce, mă îngrijora. Toţi aveau gleznele acoperite de pantaloni, dar eram sigură că nu aveau pe dedesubt brăţări de urmărire.

Farmecele vampirului erau drăguţe – o femeie cu înfăţişare goth, puţin trecută de douăzeci de ani. Părul ei brunet era străbătut de şuviţe roşu-închis; îmbrăcată toată în negru, cu haine mulate. Un mod de a armoniza totul. Cei doi vârcolaci – o femeie şi un bărbat, de vreo treizeci şi ceva de ani – se ţineau de mână; el era înalt, ras în cap, iar ea avea păr castaniu buclat, tuns foarte scurt. Chipul ei avea un aer familiar, dar nu-mi dădeam seama de ce.

Desigur, acum uşile încuiate aveau sens. Sfinte Dumnezeule, tocmai petrecusem o noapte cu lună plină aproape de doi vârcolaci ne-neutralizaţi. Şi de un vampir, deşi, cu un singur vampir eram aproape sigură că m-aş fi descurcat, chiar dacă nu-l aveam la-ndemână pe dragul meu Tasey.

— Lend, monstruleţule, a zis vampirul, încruntându-se. Să nu mai faci niciodată asta.

Lend şi-a lăsat capul în jos.

— Îmi pare rău. N-am vrut să… Când aţi ajuns aici?

— Chiar acum. S-a întors spre mine: Deci.

Sunase ca vocea unei vrăjitoare. Nu-mi plăcea de ea.

— Eşti de la AISP, nu? a adăugat.

— Deci? am ridicat eu din sprâncene (dorindu-mi să pot şi eu să ridic doar una, aşa cum făcea Lend). Sugătoare de sânge, nu?

— Mda. La fel ca Luke şi Stacey, a dat ea din cap către vârcolaci.

— OK, sigur. De parc-aş fi o toantă care nu ştie că şi-au petrecut noaptea trecută ca lupi…

Toţi cei trei paranormali au părut surprinşi.

— Bine, s-a repezit femeia-vampir să spună. Ţi-ai dat seama până acum ce este şi David?

M-am uitat la ea nemulţumită:

— Chiar pentru-atâta lucru m-aţi trezit? Pentru că, dacă vreunul dintre voi nu i-a făcut nimic azi-noapte, atunci, este om.

I-am aruncat o privire, ca să mă asigur că aşa era. Mda, era

om.

David şi-a dres glasul.

— Voiam să te întrebăm despre astea.

A venit în faţa noastră, arătând spre masă, unde l-am văzut pe Tasey – salut, Tasey! – alături de comunicatorul meu şi de dispozitivul de urmărire pe care i-l pusesem lui Lend. David părea trist.

— Ai adus la mine acasă tehnologie AISP. Or să te urmărească?

— Nu!

Adevărul era că nu mă gândisem deloc la toate obiectele alea, în zăpăceala serii din urmă. Nu era nicio problemă cu ele, însă, avea dreptate să-şi facă griji.

— Credeţi-mă, ar fi fost deja aici! Brăţara este dezactivată, iar comunicatorul meu nu are GPS sau altceva de genul ăsta. De fiecare dată când mergeam pe Potecile Silfilor se oprea şi trebuia să-l resetez, aşa că m-au scăpat de el. Oricum, ştiau de fiecare dată unde eram, pentru că nu am plecat niciodată nicăieri decât cu silfii. Nu-mi pot detecta comunicatorul decât dacă apăs pe butonul de alarmă, jur!

Femeia-vampir a intervenit din nou în discuţie:

— Desigur, dar ai fi putut tu să-i chemi, nu-i aşa?

M-am încruntat la ea.

— Mda, pentru că tot ce-mi doresc e să fiu închisă pe viaţă! E tot aia cu o petrecere. De fapt, cred că am să mă întorc acolo chiar acum!

— De parcă n-ar ucide ca să te aducă înapoi, a spus ea pe un ton batjocoritor.

Am respirat adânc, încercând să nu ţip la ea. Vampirii mă călcau pe nervi mai tare decât oricare alţi paranormali – discrepanţa dintre farmecele afişate şi chipurile reale de dedesubt era mult prea mare.

— Ascultă, cadavrule, ştii ce-am făcut? Am încălcat secţiunea unu din Cartă. Deci, toată secţiunea. Care spune că dacă îi eliberezi pe paranormali fără să ai autorizaţie, o să fii închis pentru tot restul vieţii tale de muritor. Chiar dacă aş vrea să mă întorc, ceea ce nu vreau şi chiar dacă aş mai avea la ce să mă întorc, dar probabil că n-am, n-aş putea s-o fac. Aşa că scuteşte-mă!

Arăta de parcă ar fi vrut să continue, dar David a întrerupt-o.

— Ajunge. Toţi de-aici suntem de aceeaşi parte a baricadei, Arianna. Lend mi-a povestit tot ce s-a întâmplat şi cred că Evie are dreptate – dacă ar fi putut s-o detecteze, ar fi fost deja aici. A luat comunicatorul de pe masă. Toată noaptea a bipuit. L-am găsit în baie, cu hainele tale.

Inima mi s-a strâns. Raquel! Probabil că era îngrijorată de moarte din cauza mea. Dac-aş putea s-o sun, să-i spun că sunt OK... atunci, ei ar şti exact unde eram şi m-ar închide pentru tot restul vieţii.

— Probabil că încearcă să afle dacă am murit sau nu, am spus tristă, apoi am tăcut.

De câte ori le spusesem să nu mai lucreze cu silfii, le cerusem să aibă încredere în Lend şi să rezolvăm împreună toate astea? Desigur, clasificarea mea era o probă suficientă despre cum mă vedea pe mine AISP cu adevărat. Şi indiferent ce simţeam faţă de Raquel, ea făcea parte din AISP. Am clătinat din cap.

— Să-i lăsăm să creadă că am murit.

Femeia-vârcolac a spus cu voce blândă, dar cu spaimă în privire:

— Chiar ai văzut-o?

Mi-a trebuit un moment ca să-mi dau seama că se referea la Fata de Foc. Vivian. Am închis ochii şi am aprobat din cap. Fusese doar un vis stupid; de fapt, nu-i ştiam numele. Nu voiam să mai vorbesc despre ea; nu voiam să mă mai gândesc la ea.

— Ce-ţi face piciorul? m-a întrebat tatăl lui Lend.

— Oh, bine. Mă mai doare un pic, dar nu e nimic grav.

— Bine. O să facem o mică plimbare.

— OK.

Nedumerită, m-am uitat la Arianna. Vampirii trebuiau să stea departe de lumina soarelui. Nu pentru că ar fi ars în flăcări sau ceva de genul ăsta, ci, pentru că la lumina directă apărea înfăţişarea lor adevărată. Nu foarte clară, dar ei tot evitau lumina.

— Probabil că o să vrei pantaloni lungi, a spus Lend. Azi e cam frig.

L-am urmat pe scară, în sus. A căutat printre haine, încruntându-se.

— Eşti mai slabă decât mine.

Am râs.

— Hmmm... mda şi mă bucur că e aşa.

S-a uitat la mine, zâmbind ştrengăreşte. După un minut, a scos o pereche de pantaloni de pijama, vechi, de flanel.

— Ăştia-s de câţiva ani; probabil că n-or să cadă de pe tine.

Mi i-a întins şi a rămas acolo, uitându-se la mine. Am ridicat din sprâncene, iar el s-a înroşit.

— Oh, da, te las să te schimbi.

După ce a închis uşa în urma lui, mi-am scos şortul şi am tras pe mine pantalonii de flanel, roşu cu albastru. Erau cu vreo palmă mai lungi, dar stăteau pe mine. Cu pantalonii ăştia, combinaţi cu uriaşul hanorac verde, nu arătam prea sexy. Am oftat. Nu mi-ar fi stricat niciun duş, ca să nu mai spun că aş fi putut şi să mă machiez un pic. Genele mele erau la fel de blonde ca şi părul, iar fără rimel, mă simţeam de parcă aveam cinci ani.

Am deschis uşa, iar Lend mi-a zâmbit

— Arată mai bine pe tine.

— Uau! Atunci, înseamnă că pe tine arată de-a dreptul îngrozitor.

I-am întors zâmbetul.

Mi-a întins cizmele, care completau acest ansamblu ridicol. Pentru ca lucrurile să fie şi mai rele, el arăta cum nu se poate mai adorabil în tricoul gros, cu mânecă lungă, care-i venea numai bine (credeţi-mă, remarcasem, deja), şi o pereche de jeanşi. M-am uitat la el. Îmi plăceau ochii lui – ochii lui adevăraţi. Întotdeauna, erau cea mai uşor de distins trăsătură a lui.

— Eşti OK? m-a întrebat, iar privirea lui blândă şi tristă m-a făcut din nou să simt un fior.

— Nu, nu chiar, dar încerc să nu mă dau bătută.

Îmi propusesem să nu plâng. Obişnuiam să mă smiorcăi ca o fetiţă la Jurnalul [10] şi, desigur, uneori, seara, plângeam până adormeam… OK, destul de des… dar asta ştiam doar eu. Nu-mi plăcea să fac asta de faţă cu alţii.

— Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva.

Am zâmbit, dorindu-mi să plecăm, ca să nu mă mai gândesc la toate lucrurile care mă întristau. Era ciudat să fiu pe teritoriul lui Lend; eram mult mai sigură pe mine când ne aflam amândoi la Centru. De pildă, în momentul ăla, simţeam cu adevărat nevoia să-l ţin de mână, dar nu eram destul de curajoasă să

[10] The Notebook, dramă romantică din 2004, în regia lui Nick Cassavetes

încerc, ştiind că toţi paranormalii ăia şi tatăl său erau jos.

Lend şi cu mine ne-am întâlnit cu David şi Arianna afară; m-am uitat mai atentă de jur împrejur. O alee îngustă, pavată, pornea de lângă casă şi se pierdea printre copaci, însă noi am luat-o la dreapta, pe o potecuţă care de-abia se zărea, prin pădure; am mers vreo douăzeci de minute. Copacii erau înmuguriţi, aerul era răcoros şi curat, cu o adiere caldă. Venea primăvara. Am încercat să mă concentrez la soarele care se strecura printre crengi.

— Unde suntem? am şoptit spre Lend.

— În Virginia.

Mai departe, înainte, printre copaci, am văzut un iaz în care se vărsa un râu lat, care, curgea în dreapta noastră. Am trecut de ultimii copaci şi ne-am oprit pe mal. Iazul era oval, destul de mare, de un albastru-deschis, reflectând cerul fără nori. Pe marginile lui erau cristale de gheaţă.

— Oh, bun! a zis Lend. Azi, poate să iasă.

M-am încruntat la gândul oribil care mi se ivise în minte, că poate, erau prieteni cu o vrăjitoare. Dar felul în care arăta chipul lui Lend – agitat şi fericit – m-a liniştit că nu aveam să-mi găsesc aici un sfârşit violent.

— Cine? am întrebat

Mi-a zâmbit.

— Mama.

Trăsătură de familie

— Mama ta? l-am întrebat.

M-am întors spre iaz, căutând o casă sau ceva asemănător, dar nu se vedea nimic. Lend a luat de jos o piatră şi cu o mişcare expertă, din încheietură, a aruncat-o pe suprafaţa apei. Un alt lucru pe care-mi dorisem dintotdeauna să-l fac şi eu, iar el putea să-l facă. Ceilalţi priveau apa, în aşteptare, aşa că am făcut şi eu la fel.

La mijlocul iazului s-a zărit o mişcare, de parcă ar fi avut loc o modificare rapidă de curenţi. S-a îndreptat spre noi, cu apa ridicându-se, mişcându-se, parcă, de la sine, formând un mic val. Recunosc că eram agitată. Cele mai multe experienţe ale mele cu paranormali implicaseră lucruri care m-ar fi putut ucide. M-am străduit să nu mă dau înapoi pe măsură ce valul se apropia tot mai mult, înaintând din ce în ce mai repede şi crescând deasupra nivelului iazului.

Când a ajuns la câţiva paşi de mal, apa a ţâşnit, răspândindu-se sus, în aer. Picături mici şi reci mi-au căzut pe creştet. Apa a scos la iveală o femeie care, stătea acolo în picioare.

Ei bine, faptul că stătea acolo era relativ, având în vedere că era pe apă, nemişcată şi era făcută din apă. Lumina reflecta forma ei vălurită; era absolut uluitoare. Jumătatea de sus era bine conturată, cu un chip uimitor de frumos şi un păr care i se revărsa pe umeri în cascade. A întins spre noi braţe zvelte. De la talie în jos, apa cădea formând un fel de falduri de rochie, care, la poale se uneau cu iazul.

— Bună, mamă, i-a făcut Lend vesel cu mâna.

Ea a râs. Am fost uluită. Întotdeauna crezusem că Reth avea cea mai frumoasă voce şi cel mai minunat râs, dar ea îl întrecea de departe. Te făcea să te simţi de parcă stăteai întins lângă un pârâu, într-o zi caldă, lăsând apa să-ţi curgă printre degete, în timp ce nu-ţi mai păsa de nimic din lumea asta, în afară de senzaţia de răcoare şi limpezime. Susurul era ca un şirag de sunete muzicale cristaline.

— Bună, dragul meu, a spus ea.

Trăsăturile ei vălurite au luat forma unui zâmbet, în timp ce, femeia se uita la Lend. Puteam să văd dincolo de ea, de cealaltă parte, iar felul în care chipul ei punea în mişcare apa şi reflecta lumina te lăsa să-i vezi trăsăturile. Era ca Lend în forma lui

normală, doar că mult mai puţin stabilă. Şi am mai observat ceva. Inima ei – sau locul în care trebuie să fi fost inima ei – părea să strălucească din interior. Ăsta era, pesemne, un lucru firesc pentru paranormali. De ce nu-l observasem până acum?

— Cresseda, a spus tatăl lui Lend.

Părea fericit şi trist în acelaşi timp, privind-o. Mă făcea să mă întreb care era istoria familiei.

— David!

— S-a întors acasă cu bine.

Ea a râs din nou.

— Ţi-am spus c-o să vină. Şi a găsit răspunsul.

Şi-a aţintit privirea asupra mea. Nu ştiam ce să fac, aşa că am ridicat o mână şi am fluturat-o stângaci.

Lend a privit în pământ, clătinând din cap.

— Nu, îmi pare rău. N-am aflat nimic. Am văzut ce a provocat toate astea, dar n-am găsit deloc răspunsurile.

Cresseda a clătinat din cap şi picături de apă au sărit în faţa ei.

— Porţi răspunsul cu tine.

A zâmbit, iar ochii ei lipsiţi de substanţă păreau să mă sfredelească.

— Ce echilibru minunat! Lend arată ceea ce vrea să vadă lumea, iar tu vezi dincolo de ceea ce lumea vrea să-ţi arate.

— Ce vrei să spui? a întrerupt-o Arianna.

Cresseda a tremurat, de parcă era pe cale să-şi piardă forma.

— Lend a găsit ceea ce-i era dat să găsească.

David s-a încruntat.

— Vrei să spui că… Tu l-ai trimis? S-a întors spre Lend: De-asta ai plecat? Ea ţi-a cerut s-o faci?

Lend a clătinat din cap:

— Nu, am plecat pentru că v-am auzit pe voi vorbind. Nu aveai informaţia aia de la o zână banshee?

— Da, dar eu…

— Lucrurile nu sunt aşa cum ar trebui să fie. Acum se pot întoarce. Sau, se pot pierde cu totul, a spus Cresseda gânditoare.

Şi, de asemenea, cât se poate de inutil. Nu reuşea să ne lămurească. Desigur, Lend se pricepuse de minune să dea toate răspunsurile alea vagi şi la întâmplare, când fusese la Centru. Acum era evident de unde ştia să facă asta.

— Schimbarea soseşte. „Ochi precum şuvoaie de gheţuri.”

Mi-a zâmbit din nou.

Am ridicat din umeri, stânjenită.

— Asta nu e despre mine.

A clătinat din cap. N-am înţeles dacă era de acord cu mine sau voia să spună că mă înşelam.

— Apele sunt acum mai goale, a spus şi în vocea ei răzbătea tristeţea. Îmi pare rău de Alisha. O s-o eliberezi?

— De unde ştiţi de Lish? am întrebat când mi-a revenit glasul.

— Făcea parte din ape. O să ne-o dai înapoi?

Am clătinat din cap, cu lacrimi în ochi.

— N-am cum. A murit.

— Cresseda, a zis David cu voce blândă, încercând, parcă, s-o facă să se concentreze. Ştim acum puţin mai multe despre creatura care face lucrurile astea. Speram să ne ajuţi şi tu.

Ea şi-a fluturat o mână, nepăsătoare:

— Asta nu e problema apelor – este a focului şi a spiritului. Nu e calea mea şi nu pot vedea pe ea.

Umerii lui Lend s-au lăsat. Toţi cei din grup păreau dezamăgiţi.

— Şi Lend! Stai drept, ridică-ţi umerii! Băiatul meu frumos.

Aproape că mi-a venit să râd. Cred că într-adevăr, la urma urmei, era mamă. A lucit, iar lumina care s-a reflectat din ea a strălucit şi mai tare, apoi, apa din care era formată a căzut, picăturile întorcându-se în iaz cu un zgomot puternic.

— La revedere, mamă, a zis Lend încet.

Bosumflată, Arianna şi-a încrucişat braţele la piept.

— Ei bine, ne-am pierdut vremea, fir-ar să fie!

— Ştiu şi eu? s-a auzit o voce mult prea familiară din spatele nostru. Mie mi s-a părut, mai degrabă, distractiv.

M-am întors, cu stomacul strâns de groază şi cu degetele tremurându-mi.

Toţi ceilalţi păreau la fel de şocaţi, deşi, numai Lend arăta înspăimântat. Reth stătea în mijlocul potecii, cu un soi de frumuseţe specifică unui dandy victorian. Ba, chiar avea un baston pentru plimbare – în mod limpede, acest aer libertin i se potrivea, îmbunătăţindu-i aspectul. Dacă n-ar fi arătat atât de uimitor, ar fi părut ridicol. Înfăţişarea îl prindea şi îl făcea să arate, cumva, mai înspăimântător.

— Ce vrei? l-a întrebat David, cu o voce calmă, precaută.

— Am venit să iau ce-mi aparţine.

Mi-a zâmbit. Se terminase. Fără numele lui nou, eram lipsită de putere. Nu aveam nici măcar o armă. Avea să mă ia cu el şi nimeni nu putea face nimic.

— Să nu te-atingi de ea!

Lend a sărit în faţa mea, proţăpindu-se pe picioare, cu mâinile întinse. Dacă n-aş fi fost atât de speriată, mi s-ar fi părut adorabil – Lend crezând că se putea lupta cu un silf. Aş fi vrut să plâng. N-aveam să-l mai văd niciodată, iar asta îmi sfâşia inima.

Reth s-a încruntat.

— Eşti foarte agasant.

Mi-am pus mâna pe spatele lui Lend.

— Lend, nu!

Trebuia să plece de-acolo. Ştia de ce era Reth în stare, ce ar fi făcut.

Cu mâinile în buzunare, David s-a apropiat de silf.

— Îmi pare rău, nu cred că am făcut cunoştinţă. Eu sunt David. Ce treabă ai cu Evie?

Reth nu i-a aruncat nici măcar o privire.

— E timpul să plecăm.

A întins o mână. Gândurile mi se învârtejeau în minte, încercând să găsească o cale prin care toate astea să se sfârşească fără să moară cineva.

Neclintită de pe poziţie, Arianna a scuipat pe cărare, în faţa lui.

— Nu merge nicăieri cu tine.

Reth a ridicat dintr-o sprânceană.

— În ce companie fermecătoare te afli, dragostea mea!

A ridicat leneş o mână şi Arianna a zburat într-un copac.

Soarele a scânteiat pe un box când David l-a lovit pe Reth peste faţă. La ce credea că foloseşte asta? Pumnul lui şi-a atins ţinta şi Reth a căzut pe spate, cu un ţipăt inuman, ţinându-se de falcă. Am rămas cu gura căscată, când, David s-a întors spre noi:

— Să mergem, acum!

Dar se-ntorsese prea devreme cu spatele. Căzut la pământ, Reth a ridicat o mână şi a şoptit ceva.

Am ţipat ascuţit când încheietura m-a ars şi am simţit că sunt târâtă înainte. Mi-am înfundat călcâiele în pământ, dar mă trăgea atât de puternic, că am căzut, dărâmându-l pe Lend. N-aveam de ce să mă ţin. M-am prins de încheietură, ca şi cum aş

fi vrut să alung focul de-acolo.

Lend a sărit pe mine, înşfăcându-mă de talie şi ancorându-se pe picioare, ca să ne ţină-n loc pe-amândoi. Înaintarea noastră a încetinit. Reth şi-a ridicat cealaltă mână, iar focul a pâlpâit, izbucnindu-mi acum şi din inimă. Am ţipat îngrozită. Mă durea atât de tare, că nu puteam să respir, nu puteam să gândesc. În spatele lui Reth, în aerul topit a apărut o uşă. Doar câţiva paşi şi aş fi fost a lui pentru totdeauna.

— Nu!

Lend m-a strâns şi mai tare de mână. David s-a repezit să-l lovească pe Reth, obligându-l pe silf să-şi mişte o mână; am suspinat uşurată, căci, inima mea era mai uşoară. Reth l-a îngheţat pe loc pe David.

Apoi, s-a întors din nou spre mine, continuând să mă tragă de încheietură.

— Într-adevăr, o rasă de barbari! Şi-acum.

Încruntându-se la Lend, a ridicat o mână.

— Nu, nu-i face rău, merg cu tine, merg cu tine! am spus plângând.

Cel puţin, se va sfârşi cu durerea, iar Lend va fi în siguranţă.

— Nu!

Lend m-a smucit înapoi, câştigând câţiva paşi distanţă faţă de Reth.

Zâmbind, Reth a deschis gura. Avea să-l omoare pe Lend.

Apa, un torent de spumă şi particule de gheaţă, a trecut pe lângă noi, lipindu-mi părul pe faţă prin forţa mişcării ei. Înainte de a-l lovi pe Reth, apa s-a curbat, întorcându-se înapoi şi făcând vârtejuri în jurul nostru. Focul din încheietura mea s-a stins, firele invizibile erau tăiate. Lend şi cu mine eram în siguranţă în mijlocul vârtejului, uitându-ne la Reth cum se agita în apă.

— Zău aşa, s-a stropşit Reth, privind dincolo de noi. M-aş fi aşteptat ca tu, dintre toţi, să pricepi. Ştii ce-nseamnă ea pentru noi. Pentru noi toţi.

— El este fiul meu.

Reth a strâmbat din nas, cu un aer scârbit.

— Înţeleg. Foarte bine, el nu e important pentru mine. Am s-o iau pe Evelyn şi o să-mi văd bucuros de drum.

— Şi ea se află sub protecţia mea.

— Ea nu-i a ta. Apele nu au un asemenea drept.

— Nici aerul.

— Noi am făcut-o!

Sângele mi-a îngheţat în vine. Ce voia să spună?

— Creaţia nu e un drept, a spus Cresseda.

— Şi totuşi, îţi ceri dreptul asupra băiatului, a spus Reth dispreţuitor.

— Pleacă!

Vocea Cressedei era ca râul care vuia şi ca zgomotul unei cascade; era puternică, eternă, invulnerabilă.

Reth şi-a aranjat jiletca şi şi-a ridicat bastonul de jos.

— Foarte bine. Oricum, nu sunt singurul care o să vină după ea. Până data viitoare, dragostea mea.

Şi-a fluturat bastonul spre mine şi s-a retras pe uşa din spatele lui.

Unul dintre ei

Arianna nu murise. Sau, oricum, nu era mai moartă decât fusese. N-am crezut niciodată că o să fiu aşa de uşurată când e vorba de un vampir, dar fata avusese curaj. Înapoi acasă, David i-a pansat coastele, în timp ce, Stacey şi Luke s-au ascuns la etajul de sus, evitându-mă, după ce auziseră ce se întâmplase. Nu-i condamnam. Eram o pacoste: pe unde treceam eu, se întâmpla ceva rău.

— Cum l-ai rănit pe Reth? am întrebat, după ce David s-a uitat la coastele Ariannei.

Mi-am dat seama că Reth avea un nume nou, dar n-aveam idee care era.

David a băgat mâna în buzunar şi a scos ceva. Părea să fie un box, dar avea altă culoare, nu a alamei. Fier.

Grozav.

— Eu l-am proiectat.

Era un tip cool, nu-i aşa?

— Vreau şi eu unul! am spus şi eu şi Lend în acelaşi timp.

David a izbucnit în râs.

— O să văd ce pot să fac.

— Ce ne facem dacă Reth se întoarce? a întrebat Lend.

— Există un motiv pentru care n-a venit în casă. Aici nu prea suntem prietenoşi cu silfii. Dar n-aş subestima puterea mamei tale. Acum, că ştie că spiritele de apă o protejează pe Evie, nu cred că o să mai încerce ceva. În curând, o să uite că a fost vreodată interesat de ea.

Speram să fie adevărat, dar mă îndoiam serios. Sunase prea nepăsător, prea ca Raquel. Nu eram doar o chestie drăguţă cu care Reth voia să danseze – interesul lui pentru mine mergea cu mult mai departe. Dincolo de toate astea, exista ceva sinistru. Totuşi, David era expert în domeniul silfilor şi cu protecţia Cressedei, poate că într-adevăr, aveam sa fiu în siguranţă. Până când aveam să plec de-aici, desigur.

— Mai sunt câteva alte şmecherii, a zis David, ducându-se spre blatul din bucătărie. A tăiat două felii dintr-o franzelă şi ni le-a întins: Să ţineţi tot timpul în buzunar câte-o bucată de pâine uscată.

— OK, am spus, încruntându-mă şi uitându-mă cu îndoială la pâine.

A râs.

— Funcţionează. Silfilor nu le plac lucrurile care-i leagă de pământ. Pâinea este un element al vieţii pentru oameni – silfii nu se vor atinge de ea. Acelaşi lucru şi cu fierul; îi leagă de noi, sună prea mult a închisoare. De-aceea nu le suportă.

— Grozav!

Cel puţin, pâinea o s-o car cu mine pretutindeni.

— Puteţi să-mi daţi înapoi şi Taser-ul?

Tasey nu prea era folositor împotriva silfilor, dar mă simţeam incompletă fără el.

Încruntându-se gânditor, într-un târziu, a încuviinţat din cap şi mi l-a dat. A trebuit să mă abţin să nu-i mângâi mânerul roz.

Arianna şi-a aranjat hainele, încruntându-se la mine.

— Totuşi, de ce e silful ăla aşa de obsedat de tine? Nu eşti chiar aşa de drăguţă.

David şi-a dres glasul, zgomotos.

— Lend, ce-ar fi s-o duci pe Evie prin oraş, să-şi cumpere nişte haine şi alte lucruri?

Inima mi-a tresărit în piept. Suna promiţător.

— Pot să rămân?

Mă aşteptasem ca, odată ajunşi acasă, să-mi spună că trebuia să plec. Eram chiar sigură ca aşa avea să se întâmple, mai ales de când cu ameninţarea lui Reth. Nici eu nu mi-aş fi dorit pe cineva ca mine pe-aproape.

— Sigur că da, mi-a zâmbit. Mi-ai adus fiul înapoi. Eşti întotdeauna bine-venită aici.

N-aveam să plâng, nu din nou, dar afirmaţia asta însemna totul pentru mine. Poate că totuşi, nu eram absolut singură.

Lend s-a încruntat.

— Încerci să ne trimiţi la plimbare ca să puteţi discuta despre toate astea, nu-i aşa?

— Da.

— Bine. Lend a întins mâna: Cheile! Şi un card de credit.

David a scos un card din portofel şi i l-a dat, împreună cu cheile de la maşină.

— Să te întorci înainte să se întunece. Încă eşti pedepsit.

— Promit să nu mă distrez deloc, a spus Lend solemn.

— Plecaţi odată, plimbăreţilor, a zis tatăl lui, dând din cap.

Ne-am urcat într-un sedan argintiu obişnuit. Poate sunt eu ciudată, dar uitându-mă la Lend cum conducea mi s-a părut că

era sexy.

— Deci, a spus el. Presupun că ai câteva întrebări de pus.

— Doar una: care e limita pe cardul ăla?

Părea şocat, până când am început să râd.

— Am glumit. N-am de gând să-mi forţez norocul, nu-ţi face griji. Totuşi, mi-aş dori nişte pantaloni care să nu fie ai tăi, fără supărare. Şi da, am câteva întrebări-întrebări serioase.

A zâmbit.

— Mi-am imaginat. Ce-ar fi să încep cu începutul?

— E foarte bine.

— Ştii deja că tata a făcut parte din AASP. Unele lucruri pe care le făceau acolo chiar îl deranjau. Închisoarea, regulamentele, sterilizarea forţată, dispozitivele de urmărire…

— Poftim? Stai puţin… Sterilizarea forţată?

Mi-a aruncat o privire.

— N-ai ştiut? Se temeau de ce se va întâmpla dacă o femeie-vârcolac rămânea însărcinată cu un vârcolac. A fost o adevărată panică, dezbateri etice şi aşa mai departe, apoi, au hotărât că era total ilegal ca un hibrid paranormal-uman să se încrucişeze cu un alt paranormal sau creatură umană, şi… hm… au făcut în aşa fel încât vârcolacii pe care-i prindeau nu se puteau reproduce niciodată.

— Oh, am şoptit, oripilată. Habar n-aveam.

M-am gândit la toţi vârcolacii pe care-i ştiam, mai ales la Charlotte. Fusese întotdeauna atât de dulce şi de atentă! Ar fi fost o mamă grozavă. Iar AISP îi interzisese asta, după toate lucrurile pe care deja le pierduse.

— Cred că ăsta e cel mai rău lucru pe care l-am auzit vreodată.

Apoi, deodată, mi-am dat seama: mi-ar fi făcut asta şi mie? Aş fi fost văzută ca un risc, din punctul de vedere al reproducerii? Până şi sintagma „reproducerea paranormalilor” – chiar că se gândeau la toţi paranormalii ca la nişte animale. Oare, ce altceva mai făcuse AISP, iar eu habar n-aveam?

— Oricum, tata lucra la un proiect complex prin care încercau să le dea de urmă nimfelor şi spiriduşilor. Aşa a fost găsită mama.

— Ce este ea, mai exact?

— Un fel de echivalent al unei nimfe. Este un spiriduş de apă, un spirit al naturii. Ea l-a considerat pe tata amuzant şi a

continuat să se arate şi să stea de vorbă cu el. Iar tata s-a îndrăgostit de ea, a zis Lend zâmbind. Asta a fost de-ajuns ca să-l convingă s-o termine cu AASP. Cei de la agenţie n-ar fi lăsat pe cineva care ştia atât de multe secrete să se retragă, aşa că el şi-a înscenat moartea prin înecare. Pe vremea aia, cei din agenţie pierdeau o mulţime de operativi, aşa că n-a fost greu s-o facă.

— Şi deci, mama şi tatăl tău…

M-am oprit, brusc conştientă că mă îndreptam spre teritorii jenante.

— Ea e făcută din apă. Dacă încerci s-o atingi, mâna o să-ţi intre prin ea.

Asta era total nelămuritor şi nu voiam să încerc să găsesc eu o explicaţie. Din fericire, a continuat:

— Dar toate spiritele naturii au darul de a alege. Aşa s-a hotărât şi mama mea, că după toate erele prin care trecuse, i-ar face plăcere să vadă cum era să fii cu adevărat viu, uman. A luat atunci o formă muritoare şi împreună cu tata, au trăit laolaltă, ca soţ şi soţie. Dar n-a putut să părăsească apa – n-a vrut. Lui nu i-a spus, dar forma muritoare şi-o luase numai pentru un an. Suficient ca să mă aibă pe mine. A zâmbit şi s-a înroşit. Iar la sfârşitul anului i-a dăruit tatălui meu un fiu şi apoi, s-a întors în apă.

M-am uitat la el, uimită. Era un tip incredibil! Ideea mea iniţială despre el, de apă adusă la viaţă, fusese cât se poate de corectă. M-am întrebat ce ar fi gândit Lish, întrucât şi ea era tot o fiinţă paranormală de apă. Era dureros să ştiu că cea mai bună prietenă a mea nu avea să-l cunoască niciodată pe băiatul ăsta după care eram nebună. Ar fi ţinut unul la celălalt.

— Deci, chiar eşti unul dintre ei, nu-i aşa?

A ridicat din umeri.

— Aşa cred. Pentru tatăl meu a fost greu când eram mic. Îmi schimbam constant forma; era ca un joc. A trebuit să urmez şcoala acasă, până când, am crescut suficient de mult ca să înţeleg că era, cu adevărat periculos, ca oamenii să afle de existenţa mea. În plus, ai cunoscut-o pe mama… Nu era chiar cel mai de ajutor părinte. S-a uitat la mine cu prudenţă, de parcă s-ar fi aşteptat să râd. Deci… asta este originea mea, a încheiat.

Am zâmbit, clătinând din cap.

— Eşti înfricoşător de frumos.

A izbucnit în râs, evident uşurat. Eram extrem de fericită! Pe de-o parte, pentru că Lend îmi vorbise atât de deschis, pe de alta, pentru că ştiam că aveam un loc în familia lui. Dar, pe lângă asta, nu mă mai plimbasem cu o maşină de vreo şase ani. M-am uitat la el cu o invidie nedisimulată, cum stătea pe scaunul şoferului.

— Ştii ceva? a zis, observându-mi privirea. Ştiu că nu poţi să-ţi iei un permis de conducere, dar poate că reuşesc să fac ceva mai bun pentru tine.

— Ce?

A zâmbit:

— Ce-ai zice dacă, mâine ai veni cu mine la şcoală, să vezi un vestiar adevărat, pe viu?

Treabă aproape sigură: am scos un ţipăt ascuţit.

După ce ne-am făcut cumpărăturile (eram atât de nerăbdătoare să ies din hainele lui Lend, încât, m-am schimbat în toaleta magazinului), el s-a suit în maşină. Sunt destul de sigură că m-a măsurat din priviri de câteva ori. Sau, cel puţin, aşa speram. Dumnezeu ştie că şi eu îmi luam porţia de priviri pe furiş.

— Ţi-e foame? m-a întrebat, demarând.

— O, Doamne, mor de foame! am spus, de-abia acum dându-mi seama.

M-am uitat la ceasul de pe bord. Era ora trei după-amiază.

— Hai, atunci, să mâncăm ceva.

— Nu eşti pedepsit? l-am tachinat.

— Tata mi-a spus să ne întoarcem înainte să se întunece. Încă nu e întuneric.

Am mers câteva cvartale, până la un mic restaurant. Nu mai fusesem niciodată pe Coasta de Est, cu excepţia câtorva ocazii în care avusesem joburi de noapte, aşa că îmi făcea plăcere să mă uit în jurul meu. O mulţime de copaci înmugureau. Am intrat în restaurant şi am rămas cu gura căscată.

Toate fiinţele de-acolo erau paranormale.

— Hm… ştii că locul ăsta e plin de vârcolaci, vampiri şi alte câteva creaturi pe care nu le-am mai văzut până acum? am şoptit.

Lend a râs şi s-a aşezat într-un separeu.

— Ei bine, da. Este localul tatălui meu.

— Oh!

— După ce mama s-a întors în apă, el a rămas cu un fiu cât se poate de paranormal. Ştia cât de prost mergeau lucrurile cu agenţiile guvernamentale, aşa că s-a hotărât să facă ceva în privinţa asta. Conduce un fel de reţea subterană pentru paranormali, care-i protejează de AISP, oferindu-le locuri de muncă, ajutându-i să-şi controleze latura rea a caracterului.

— Dar vampirii? Îi lasă să golească de sânge pe câte cineva, din când în când?

— Există numeroase alte surse de sânge. Ştiu cu toţii că dacă încalcă regulile, el n-o să-i mai ajute. Şi-apoi, cei mai mulţi dintre ei sunt vampiri tineri. Încă-şi mai amintesc cum este să fii om şi nu prea sunt atraşi de gândul de a ucide. Mai mult decât atât, sunt folositori atunci când e vorba de controlul minţii.

Mă simţeam un pic cam prost. Nu mă gândisem niciodată să le acord vampirilor premisa de nevinovăţie.

— Aveţi şi vrăjitoare?

Lend a râs.

— Suntem toleranţi, nu sinucigaşi!

Am oftat, uşurată.

— OK, atunci. E cât se poate de cool, presupun.

Adevărul era că toată treaba asta mă făcea să mă simt mai mult decât neliniştită. Abordarea era grozavă, dar cum să te aştepţi ca toate creaturile astea să-şi controleze instinctele? Părea periculos. Câte vieţi meritau riscate pentru a li se acorda vampirilor puţin mai multă libertate?

O chelneriţă a venit să ne ia comanda, trezindu-mă din gândurile mele. Îl cunoştea pe Lend; era absolut încântătoare, cu păr blond, ochi albaştri şi nişte buze de-a dreptul seducătoare. Chipul ei de dincolo de farmece era la fel de frumos, deşi era pătat cu maro şi cenuşiu. Am comandat amândoi, iar ea s-a întors să plece. Am rămas cu gura căscată. Sub farmece, spatele ei era precum scorbura unui copac bătrân şi avea coadă.

— Ce este? am şoptit.

— Nona? Oh, este o huldra. Spiritul copacilor.

Uitându-mă la ea şi la ceilalţi paranormali de-acolo, mi-am schimbat părerile. Erau cu toţii energici, fericiţi, nu răneau pe nimeni. Era un loc bun.

Crezusem că AISP era un fel de organizaţie nobilă care-i proteja pe oameni. Dar mai credeam şi că-i ajuta pe paranormali. Vârcolacii şi vampirii aveau slujbe, toate creaturile paranormale aveau un statut protejat. Dar acum, aveam o nouă perspectivă. AISP acţiona pe principii absolute, ori, eu realizam, din ce în ce mai limpede, că nimic nu era absolut în această lume.

Tatăl lui Lend nu avea total dreptate, dar, probabil că avea mai multă dreptate decât foştii mei angajatori.

— Cu toate lucrurile pe care le ştii despre AISP, cum de ai fost aşa de calm când… noi… când te-am prins? Eu aş fi fost înspăimântată de moarte.

A început să râdă.

— Oh, crede-mă, am fost îngrozit. Mai mult decât îngrozit. Mă tot aşteptam din partea lor să mă disece sau, cam aşa ceva. Din fericire pentru mine, au fost distraşi de moartea paranormalilor. Nici nu vreau să mă gândesc la asta.

— Frate, am crezut că eşti ca unul dintre operativii super-cool şi că ştii exact ce faci. Acum aflu că în primul rând, nici nu trebuia să fii acolo.

— Mă pricep de minune să joc teatru. La urma urmei, fac asta tot timpul.

Avea dreptate – intra în pielea atâtor personaje!

— Ei bine, eu tot cred că eşti cât se poate de cool.

— Slavă Domnului! A clătinat din cap ironic, ca şi cum ar fi fost uşurat: Desigur, degeaba mă prefac în faţa ta.

A schiţat un zâmbet timid. Trebuie că era atât de ciudat pentru el faptul că eu îl vedeam, aşa cum n-o făcea nimeni. Mie-mi plăcea asta.

— Nu e nevoie să te prefaci pentru mine, i-am răspuns şi pe urmă, m-am înroşit.

Uau! Nu eram cam fraieră? Destul de curând, aveam să-i spun ce ochi de vis erau ochii lui adevăraţi şi cât de mult îmi plăcea să mă ţină de mână într-un fel care spunea că nu-fac-asta-pentru-că-e-sfârşitul-lumii-şi-vreau-să-fiu-amabil. A zâmbit şi mai larg şi ne-am întors amândoi la mâncarea noastră. Lucru bun şi ăsta, deoarece, probabil că eram doar la un pas de a mă repezi să-i spun „Hei, vrei să fii iubitul meu?”

Când am plecat, jumătate din clienţii restaurantului i-au făcut vesel semn cu mâna lui Lend, cei mai mulţi dintre ei uitându-se

curioşi la mine. Îmi imaginam că era un lucru bun faptul că nu ştiau cine eram. M-am străduit să nu mă holbez la nimeni, prefăcându-mă că nu puteam să văd ce erau ei, de fapt. În afară de chelneriţa care era spiritul unui copac, mai era acolo o femeie care, dincolo de farmece, avea la picioare aripioare ca de peşte, apoi vârcolaci, câţiva vampiri şi eram aproape sigură, în spate văzusem doi gnomi care munceau. Locul ăsta era chiar şi mai ciudat decât Centrul.

Aducându-mi aminte de vechea mea casă, am simţit o strângere de inimă de vinovăţie. Nici măcar nu ştiam dacă Raquel era OK, plus că eram sigură că-şi făcea griji pentru mine. Dar erau atâtea lucruri pe care nu mi le spusese niciodată, ascunsese atâtea de mine, încât, îmi era uşor să transform sentimentul de vinovăţie în furie. Cât despre Lish, mă străduiam să nu mă gândesc deloc la ea. Dacă m-aş mai fi aflat şi acum la Centru, absenţa ei ar fi fost ca o gaură în inima mea. Aici eram atât de departe de fosta mea viaţă, încât, îmi venea un pic mai uşor. Puteam să-mi închipui că ea încă mai era în acvariul ei, agitându-şi braţele şi făcând computerul să spună biiiip.

Când ne-am întors la el acasă, Lend a oftat.

— Mai bine mi-aş suna nişte prieteni, să aflu cât de mult am rămas în urmă cu temele la şcoală.

Şi-a scos telefonul.

— Lend? a strigat David.

— Da! i-a răspuns Lend. Ne-am întors, am mâncat, deja!

— Ştiu, m-a sunat Nona şi mi-a spus că aţi fost acolo.

Persoana pe care o suna Lend i-a răspuns la telefon, iar Lend a început să vorbească. Nu ştiam ce să fac. Impulsul meu era să plec în camera lui Lend. Dintotdeauna considerasem că acolo, la Centru, devenisem claustrofobă, dar acum, suspectam că era exact pe dos. Tot timpul, azi, în spaţii deschise, în aer liber, fusesem oarecum nervoasă, nerăbdătoare să mă întorc înăuntru. Cât de aiurea era chestia asta?

Şi încă nu puteam să uit ce-mi spusese Lend, mai ales despre sterilizare.

— David? am spus, intrând în bucătărie.

— Da?

Şi-a ridicat privirea spre mine; stătea la masă.

— Eu… N-am ştiut. La AISP mă refer. Lucrurile pe care le

făceau. M-am uitat în podea, vinovată, aducându-mi aminte de toţi vârcolacii pe care-i dusesem acolo, iar acum îi abandonasem pentru acest cămin sigur, fericit. Aş vrea să ajut cu ce pot, am spus.

— V-am zis, ţie şi lui Lend, că nu vreau să mai fiţi amestecaţi în asta.

— Nu, nu la creatura care ucide, mă refer. Ci, la celelalte lucruri. La ce faceţi voi aici.

Şi-atunci mi-a venit ideea:

— Vârcolacii! Toţi vârcolacii de la AISP au fost scoşi din Centru! Putem să-i ajutăm.

— Unde sunt? a zis David şi s-a ridicat în picioare.

Mi s-a strâns inima.

— Oh, nu ştiu. Am pus-o pe o silfidă să-i scoată de-acolo, ca să fie în siguranţă. N-am idee unde i-a dus. Centrul este în nord-estul Canadei, dacă asta ajută cu ceva. Poate că pur şi simplu, i-a scos afară de-acolo.

— E în Canada?

— AISP ar fi vrut să fie aici, dar celelalte ţări au protestat vehement. Toată lumea ura AASP pentru că voi, băieţi, aveaţi cea mai bună tehnologie. Aşa că una dintre condiţiile înfiinţării AISP a fost ca principalul centru să fie situat în afara Statelor Unite, aşa că a fost aleasă Canada, fiind destul de neutră. Chestie de politică. Sincer.

S-a încruntat, gânditor.

— Dacă încă sunt nesupravegheaţi, mai avem o şansă. Am câteva contacte la care aş putea apela ca să-i găsim. Trebuie să fie undeva!

— Dar dispozitivele de urmărire?

— Am luptat mult împotriva AISP, Evie. Nu puteam face asta dacă n-am fi avut câţiva oameni-cheie în interior. O să găsim o soluţie.

Mi-a zâmbit. M-am simţit un pic mai bine. Cel puţin, făcusem ceva s-o ajut pe Charlotte. Sau, aşa speram.

Când a spus că avusese pe cineva în interior, mi-am adus aminte de Raquel. Agitată, mi-am dres glasul.

— Mmm… poţi, cumva, să afli dacă unii prieteni de-ai mei sunt OK?

— Dacă te referi la Raquel, mi-am contactat deja sursele şi or să mă anunţe unde este, de îndată ce află.

Am răsuflat de uşurare.

— Mulţumesc!

Am intrat în living şi m-am aşezat pe canapea, lângă Lend. Nu chiar atât de lângă el pe cât mi-aş fi dorit, dar destul de aproape. După câteva minute, a închis telefonul şi a oftat.

— Sunt terminat! O să-mi ia o veşnicie să recuperez! Mă întorc imediat. Trebuie să mă duc să văd ce cărţi am aici, ca să pot să-ncep.

A înşfăcat pungile de cumpărături şi a pornit-o în sus pe scări.

M-am uitat după el cum pleca, invidioasă pe viaţa lui. Aş fi vrut să am şi eu teme adevărate de făcut.

— Oh! a făcut Arianna, cu voce indiferentă. Tocmai intrase în cameră şi părea deranjată de faptul că mă aflam acolo. Voiam să mă uit la televizor.

S-a uitat la mine, vrând parcă să spună încearcă-să-mă-opreşti-să-mă-uit.

— Eşti invitata mea.

Nu m-am mişcat, ci, am privit-o, transmiţându-i că nu-cred-că-poţi-să-mă-intimidezi-sugătoare-de-sânge-ce-eşti!

S-a aşezat în fotoliul de lângă canapea şi a scos două telecomenzi. După ce a căutat în meniu, a selectat un program şi a apăsat pe „play”.

— Nu se poate! M-am îndreptat pe canapea. Îmi place la nebunie chestia asta!

— Îţi place Easton Heights?

— Hm… e cel mai bun film posibil.

— Ştiu!

Ochii pe care farmecele ei îi afişau s-au luminat, entuziasmaţi. Chiar şi ochii morţi de dedesubt arătau un pic animaţi.

— Am pierdut vreo două episoade cât timp am fost plecată să-l caut pe tontul ăla, a spus, încruntându-se în timp ce se uita la Lend, care, tocmai intra în cameră.

Lend s-a aşezat pe canapea – mai aproape de mine decât stătuserăm înainte – şi apoi, a remarcat filmul. A oftat adânc.

— Bravo! Eu încerc să capăt…

— Şşş… am făcut şi eu şi Arianna în acelaşi timp.

După ce a recuperat ceea ce pierduse, Arianna a avut o discuţie cu mine, destul de încinsă, despre Cheyenne, cu care dintre tipi trebuia s-o termine. Arianna nu era aşa de simpatică precum Lish, dar cu certitudine se pricepea la Easton Heights.

M-am întrebat ce-ar fi crezut Lish dacă ar fi ştiut că discutam despre filmul nostru preferat cu un vampir care nu purta dispozitiv de urmărire. Cel puţin, pe Lish n-ar fi enervat-o argumentele mele.

— Ştii că-i aparţine lui Landon, am spus eu.

— Oh, dac-ar fi aşa! El n-o să se schimbe niciodată. Ea trebuie, pur şi simplu, să accepte că Alex o va face fericită.

— Eşti nebună! Dar ce zici când Alex s-a îmbătat şi s-a dus în club, unde, a făcut-o cu Carys, după care a aflat că, de fapt, erau veri? Mda, asta da, stabilitate!

Lend s-a ridicat.

— Evie, mâine-dimineaţă trebuie să ne sculăm devreme, să mergem la şcoală.

— O, da, ai dreptate! Eram epuizată. Mai vorbim mâine despre asta, am avertizat-o pe Arianna.

Lend şi cu mine am pornit să urcăm pe scară.

— Poţi să-ţi iei camera înapoi, i-am spus.

— Nu-ţi face griji! Nu mai e lună plină, aşa că Stacey şi Luke pot împărţi din nou o cameră. O să dorm în camera de oaspeţi.

— Pot eu să dorm în camera de oaspeţi.

A ridicat din umeri, zâmbind.

— Ţi-am dus, deja, toate lucrurile în camera mea… nu-ţi face probleme! O să te instalăm mâine undeva, permanent.

Îmi plăcea foarte, foarte mult cum suna asta. După ce m-am pregătit de culcare, m-am ciocnit din nou de el pe hol.

— Am avut o zi minunată azi! În afară de atacul lui Reth, vreau să spun.

— Şi eu la fel.

Am tăcut amândoi, după care, el s-a aplecat spre mine şi m-a privit ciudat. Pentru o secundă, m-am gândit că avea să mă îmbrăţişeze sau – o, biiip – poate, chiar să mă sărute, aşa că am devenit brusc foarte agitată. Dar el doar mi-a zâmbit şi a zis:

— Noapte bună!

— Mmm… Oh, noapte bună! i-am răspuns, nereuşind să-mi ascund dezamăgirea.

N-aveam să fiu niciodată sărutată, nu-i aşa?

Super-distracţia şi liceele

A doua zi de dimineaţă, m-am trezit uşurată că dormisem fără să visez şi nerăbdătoare să merg de-adevăratelea la un liceu autentic. Am făcut un duş rapid şi am fost gata. M-am simţit bine să pot să-mi aranjez părul şi să mă machiez – asta făcea ca lucrurile să pară un pic mai normale. Mi-am pus o cămaşă pe care mi-o alesese Lend (roz şi lucioasă – cât de drăguţă putea să fie!) şi am fost gata cu patruzeci şi cinci de minute înainte de ora de plecare. Lend nici măcar nu se trezise încă. Neavând altceva de făcut, am coborât la parter, să-mi iau micul dejun.

David stătea la masă cu Arianna şi cu cei doi vârcolaci.

— Oh, ’neaţa! am spus, simţindu-mă de parcă eram o intrusă.

David mi-a zâmbit, iar Arianna chiar mi-a făcut semn din cap. Stacey şi Luke de-abia s-au uitat la mine. Cred că-i speriam. Grozav!

— Ai cereale în cămară – serveşte-te! a zis David.

Aşa am făcut; am căutat un bol şi o lingură, apoi, m-am aşezat la blatul pentru gătit să mănânc. Am încercat să nu ascult ce vorbeau, dar bucătăria era mică.

— Măcar dacă am şti cum îi omoară.

— Staţi puţin! Ce-aţi zis? M-am întors cu faţa spre grup. Vorbiţi despre fata care omoară paranormalii? Am văzut-o.

— Ai văzut-o? Şi cum face?

Se uitau cu toţii la mine, intens, nerăbdători.

— E ciudat. Pur şi simplu, pare să pună mâna pe pieptul lor şi pe urmă, ei sunt morţi. După aceea, rămâne o urmă de mână, aurie şi scânteietoare, dar care se stinge. Nu cred că mai e capabil altcineva în afară de mine s-o vadă.

— Poţi să-mi arăţi exact cum a făcut? David s-a ridicat în picioare. Eşti sigură că nu avea cine ştie ce armă?

— Nu, nimic.

Arianna a păşit spre mine.

— Arată-i pe mine.

Era mai mult decât ciudat. Nu eram aşa de dornică să-mi pun mâna pe pieptul Ariannei – n-aş fi făcut-o nici dacă n-ar fi fost moartă. Nu era genul meu. Totuşi, David mă privea atent, aşa că am ridicat din umeri.

— OK, s-a dus spre victimă şi a pus mâna pe ea aşa, după care…

În secunda în care am atins-o, Arianna a deschis ochii larg şi a intrat în convulsii, slobozind un ţipăt ascuţit, oribil.

David a sărit înapoi, iar eu am ţipat, smucindu-mi mâna, speriată. Ce făcusem? Chiar eram, ca Vivian, o criminală? M-am uitat, încremenită, aşteptându-mă să văd că apare semnul auriu şi Arianna se prăbuşeşte pe podea. Iar o parte din mine, o parte mică şi speriată din mine, aştepta să vadă cum mă simţeam.

Convulsiile ei s-au transformat în chicoteli.

— Oh, ce te-am păcălit!

Râdea atât de tare, că se îndoia de mijloc.

M-am aplecat şi m-am sprijinit de blat, încercând să-mi recapăt răsuflarea. Străduindu-mă să nu plâng, am lovit-o în umăr, aproape dărâmând-o:

— Fraiero! Nu-mi vine să cred c-ai făcut asta!

David a oftat.

— A fost de prost gust!

La masă, Stacey îşi îngropase capul în pieptul lui Luke. Plângea în hohote, iar Luke arăta de parcă ar fi vrut să-i sfâşie gâtul Ariannei.

— Oh, înveseliţi-vă, a spus ea, continuând încă să râdă. A fost grozav, ştii prea bine că aşa e. Trebuia să-ţi vezi privirea. Chiar ai crezut că m-ai omorât!

— Mda, ei bine, acum chiar aş vrea s-o fac.

M-am uitat furioasă la ea. Nu puteam să-mi scot din cap visul ăla tâmpit. De fapt, chiar mă gândisem iar la Fata de Foc, ca fiind Vivian.

— Hei, bună dimineaţa! Lend a intrat în bucătărie şi s-a oprit când ne-a văzut feţele. Ce-am pierdut?

— Arianna e un uluitor geniu al comediei, am mormăit eu, aşezându-mă ca să-mi termin cerealele.

— Evie ne arăta cum omoară creatura aia, iar Arianna s-a hotărât ca scena să pară un pic mai dramatică, a adăugat David laconic.

— Grozav, deci! a zis Arianna, reuşind, în sfârşit, să-şi stăpânească râsul.

— Aţi vorbit despre poem? a întrebat Lend. Aţi înţeles ceva?

David a clătinat din cap:

— Nu, ţi-am interzis oficial să tragi cu urechea la ce discutăm noi. Sau să te gândeşti la asta. Şi nici să te gândeşti că poţi să te gândeşti la asta, ai înţeles?

— Dar am...

— Nu, vorbesc serios. Nici tu, nici Evie. Nici unul. De-acum, asta nu mai e problema voastră.

Lend s-a încruntat, în timp ce-şi lua cereale şi s-a aşezat lângă mine. Sincer, fusesem sub o presiune atât de mare în ultima vreme, încât, era o uşurare să pasez acum adulţilor toate problemele. Nu voiam să mă mai gândesc la silfi sau la fete nebune care ard. Eu, una, aveam de gând să respect regulile lui David. Era timpul să am şaisprezece ani.

Am alungat din minte imaginea lui Lish lipsită de viaţă, făcând un semn cu mâna, vinovată. Asta nu era lupta mea. Rolul meu se încheiase.

— Eşti gata? m-a întrebat Lend.

— Oh, da.

Eram cât se poate de gata. Distracţia, vă rog.

— La şcoală sunt şi mulţi paranormali? Vampiri?

Arianna a pufnit.

— De ce naiba s-ar duce un vampir la liceu?

— Ei bine, înseamnă că azi nu trebuie să am de-a face cu voi, deci, deja e super la liceu!

— Ar fi mai bine să plecaţi, a spus tatăl lui Lend, uitân- du-se la ceas.

Am ieşit după Lend la maşină, practic, ţopăind de bucurie.

Am ajuns la o clădire de cărămizi, vastă şi am tras într-o parcare aglomerată. Am sărit din maşină, aşteptând cu nerăbdare ca Lend să-şi ia rucsacul şi cărţile.

— Mai întâi, mergem la birou, ca să te înregistrezi.

Am intrat pe o uşă dublă de sticlă şi două doamne vesele ne-au salutat pline de interes. Lend le-a zâmbit cuceritor.

— Am adus scutirea pentru absenţe şi vreau s-o înregistrez pe invitata mea. Cred că a sunat tatăl meu, nu?

— O, da, a spus una dintre doamne, o femeie grăsuţă, cu părul scurt, roşu şi ondulat. Ai fost bolnăvior, scumpete?

— Mda. Destul de rău.

Lend i-a dat scutirea, ea s-a uitat peste ea, apoi, a introdus nişte date în computer. Pe urmă, mi-a dat un permis de vizitator pe care mi l-am prins, mai degrabă fără tragere de inimă, de tivul tricoului. Naşpa!

— OK, s-a rezolvat!

— Mulţumesc.

Aveam fluturi în stomac când ne-am întors şi am ieşit pe uşă, ca să intrăm în coridorul principal.

Era uimitor! Serios, era incredibil. Şcoala era dărăpănată şi cam murdară, dar copiii! Adolescenţi, peste tot! Adolescenţi, minunat de obişnuiţi, complet neştiutori! Nu fusesem niciodată înconjurată de atâţia, în acelaşi timp. Lend şi cu mine ne-am amestecat printre ei pe coridor şi mi-am dat seama că niciunul dintre ei nu ne observa şi nu-i păsa de noi. Se împingeau unii pe alţii, se salutau în gura mare, îşi vorbeau într-un slang pe care nu-l mai auzisem niciodată, dar pe care, mi-am promis că o să-l învăţ. Şi în mijlocul a toate astea eram eu.

Eram normală. Eram în rai.

Am cotit-o pe un coridor lateral şi Lend s-a oprit, ridicând mâinile teatral:

— Îţi prezint… dulapul meu.

Era de un albastru-verzui bolnăvicios, zgâriat pe la colţuri, dând la iveală stratul anterior de vopsea. Am întins mâna şi am atins metalul rece.

— Aşadar, e cum ţi-ai imaginat şi tu? m-a întrebat.

— E exact cum mi-am imaginat, ba, chiar mai mult, am şoptit, apoi, am izbucnit în râs. Serios, locul ăsta… e incredibil! Nu-mi vine să cred că vii aici în fiecare zi.

— Ciudat, pentru că mulţi de-aici, inclusiv eu, îşi doresc, mai degrabă, să nu trebuiască să vină.

— Asta pentru că n-aveţi idee cât de mult valorează un loc normal. Acum – mi-am pus mâna în şold şi m-am uitat împrejur – conform serialului Easton Heights, azi, la un moment dat, o să aibă loc o bătaie cu pumnii pentru o fată, urmată de o ceartă cu lacrimi şi o păruială în baia fetelor. Să fiu pregătită pentru aşa ceva? Şi mai important de-atât, să mă alătur luptei sau doar să privesc?

Lend a început să râdă.

— Mmm… mda… probabil că asta n-o să se întâmple. Mergem la orele mele, apoi luăm prânzul, mai mergem la câteva ore şi-o să-ţi dai seama că liceul e ceva extrem de plictisitor.

— Nicio şansă, am spus, rânjind. Deja, mi se pare grozav!

* * *

La sfârşitul celei mai minunate zile din viaţa mea, eram în maşină, aşteptând să se ridice bariera din parcare.

— Deci, îţi place tot ce e legat de liceu? m-a întrebat Lend.

— Să vedem, m-am încruntat eu gânditoare. Istoria e plictisitoare – asta ştiam deja. Câteva materii sunt penibile – o surpriză simpatică. Chiar şi oamenii normali sunt ciudaţi – de asta mă prinsesem deja. Nu există creaturi rele pe care să fiu nevoită să le supun cu Taser-ul – ăsta e, întotdeauna, un plus. Dap, liceul e destul de cool pentru mine.

Şi chiar aşa era. A trebuit chiar să mă duc şi la ora de desen. Profesoara mă scosese în faţa clasei pe post de model pentru desen după natură, ceea ce, pentru mine, a fost aproape mai înspăimântător decât dacă ar fi trebuit să mă confrunt cu o cameră plină de vampiri. Cel puţin, despre vampiri ştiam ce gândesc.

Am ieşit din parcare şi am văzut la colţ un anunţ care-i sfătuia pe elevi să-şi cumpere biletul de bal.

— Voi, încă n-aţi avut balul?

— Oh, nu, cred că nu.

Lend s-a foit în scaun şi a tăcut.

Oh, la naiba! Probabil că se gândeşte că băteam un apropo, ca să mă invite, iar acum se simţea stânjenit, pentru că nu voia s-o facă. Jumătate din drumul spre casă l-am făcut într-o linişte totală, cu minunata noastră zi stricată. Grozavă mişcare, Evie!

— Aşadar, a rostit el în cele din urmă. Vrei să… adică, e cam aiurea, dar vrei să mergi la bal? Cu mine?

— Serios?

A ridicat din umeri, fără să-şi ia ochii de la drum.

— Nu trebuie neapărat să accepţi, doar că m-am gândit că poate, vrei să…

— Da! Mi-ar plăcea! Absolut! Adică, ar fi distractiv, nu-i aşa?

Zâmbetul meu era atât de strălucitor, încât, aş fi putut să topesc gheaţa cu el. A zâmbit şi Lend, ceea ce, m-a făcut să-nţeleg, deodată, cât de neliniştit fusese mai înainte. Nu e de mirare că fusese atât de tăcut!

— Cool! O să fie distractiv!

După-amiaza a trecut repede. De câte ori mă gândeam la bal, mă cuprindea un soi de ameţeală, de parcă nu era adevărat. Cu siguranţă, asta nu putea să fie viaţa mea. Era prea uimitor totul. Aveam să merg la bal – balul meu – cu Lend.

Fete, plânsete, lupi

Cina a fost un pic stânjenitoare. De ani de zile nu mai luasem, de fapt, o masă în familie. Uneori, la Centru, Raquel sau Charlotte mânca împreună cu mine; când nu se întâmpla aşa, îmi duceam mâncarea la Centrul de Procesare, dar oricum, Lish nu putea să stea cu mine la masă.

Fără plânsete la cină. Fără gânduri la Lish.

Stacey şi Luke stăteau de cealaltă parte a mesei, la capătul opus şi de câte ori îmi ridicam privirea, Stacey se uita insistent la mine, cu o expresie aflată undeva între oroare şi furie. Aproape că mă feream să intru în contact vizual cu vreunul dintre ei, acum că ştiam ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost prinşi de AISP.

David a vorbit la telefon în cealaltă încăpere tot timpul cât am stat noi la masă, dar când eram aproape gata, a intrat şi el şi s-a aşezat greoi în scaun, cu un zâmbet obosit, dar de uşurare, pe chip. S-a întors spre mine.

— Am reuşit!

— Ce-aţi reuşit? l-am întrebat.

— Nu voiam să spun nimic până nu era toată lumea în siguranţă, dar indiciul tău legat de Canada a fost suficient. Am un prieten vechi care este MPC, adică monitor paranormal canadian. Ei şi-au păstrat întotdeauna un anumit grad de autonomie faţă de AISP, deoarece, nu le convenea ca o organizaţie internaţională să deţină drepturi asupra cetăţenilor lor. El a urmărit activitatea AISP şi cu informaţiile de la tine, le-a dat de urmă tuturor vârcolacilor.

M-am sprijinit de spătarul scaunului.

— De urma tuturor? Şi le-au fost scoase dispozitivele de urmărire?

David a încuviinţat fericit din cap. Stacey făcuse ochii mari; nu-mi dădeam seama ce voia să spună expresia de pe faţa ei.

— Şi unde-or să se ducă?

Nu se puteau întoarce la vechea lor viaţă – AISP îi înregistrase pe toţi. Le-ar fi pus din nou, imediat, dispozitivele.

— Unii dintre ei vor fi primiţi ca MPC, ascunzându-se chiar sub nasul AISP. Un alt autobuz plin cu ei de-abia a ajuns în oraş şi vor primi cu toţii identităţi noi, după care, o să-i ajutăm să se stabilească undeva.

— Aici? a şoptit Stacey. Dar…

S-a auzit soneria de la uşă, Stacey s-a întors spre uşa de la intrare, albă ca varul la faţă.

Lend, nedumerit, s-a ridicat să răspundă la uşă. După câteva secunde, a revenit. Cu Charlotte.

— Charlotte! am exclamat eu, şocată.

Stacey s-a ridicat şi a izbucnit în lacrimi, aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui Charlotte.

— Îmi pare rău! a suspinat Stacey, îngropându-şi faţa în umărul lui Charlotte. N-ar fi trebuit să spun niciodată toate lucrurile alea… n-ar fi trebuit, niciodată… îmi pare rău.

Lacrimile curgeau şi pe obrajii fostei mele profesoare, în timp ce o strângea şi mai tare pe Stacey şi o mângâia pe păr.

— E OK. Serios, e OK. Şi mie îmi pare rău.

Atunci m-am prins de ce mi se părea atât de familiară Stacey. Ea era acel membru al familiei pe care îl atacase Charlotte şi se simţea atât de vinovată deoarece, aceasta încercase, apoi, să se sinucidă.

David şi Arianna s-au ridicat în picioare; eu şi Lend i-am urmat afară, ca să le lăsăm puţină intimitate celor două surori. Simţeam în stomac un junghi de vinovăţie, ascuţit şi dureros. Ştiam că nu eram vinovată faţă de niciuna dintre ele. Nu eu o transformasem pe Charlotte într-un monstru, nu eu o pusesem să o muşte pe sora ei. Nu eu le despărţisem atunci când aveau cel mai mult nevoie una de cealaltă. Dar, din nou, eu ajutasem AISP la fiecare pas pe care-l făcea.

— Deci, mai ai şi alte veşti? a întrebat Arianna, aprinzându-şi o ţigara, după ce ne-am strâns pe verandă.

— Ştii că nu-mi place să fumezi chestiile alea, a zis David, încruntându-se.

— Mda, pentru că ar putea să mă ucidă? a rânjit ea cu amărăciune, dar stingând ţigara.

David a oftat.

— Veştile nu sunt bune. AISP a mai pierdut un centru.

— Pe care? Am întrebat, gâtuită de spaimă.

— Bucureşti.

Bucureşti, deci, mai ales vampiri. M-am simţit imediat uşurată, după care, m-am simţit şi mai vinovată. M-aş fi simţit la fel de uşurată dacă Arianna ar fi fost una dintre victime?

— Măcar, Bucureştiul e departe, a murmurat ea.

— Atacurile sunt tot mai rele. Am să trimit departe cât mai mulţi paranormali reuşesc. Nu mai sunt deloc în siguranţă, fiind atât de mulţi aici. Nu ştim cum găseşte creatura locurile astea; nu ne mai putem asuma niciun risc.

— Ce-o să se întâmple cu cei care rămân? a întrebat Lend.

— O să încercăm să facem faţă cum putem. Pare că are un fel de plan cu AISP, aşa că să sperăm că n-o să apărem pe radarul ei. Între timp, contactele mele or să încerce să strecoare afară cât mai mulţi paranormali cu dispozitive, pe care, să-i preluăm noi.

— Şi AISP ce face? am întrebat.

Cu siguranţă făceau şi ei ceva ca să se protejeze şi să-i protejeze şi pe paranormali.

— Din câte ştiu până acum, se învârt ca nişte oi capii, a zis David oftând. Încearcă să lucreze la un soi de plan de urgenţă, să facă lucrurile să se mişte, dar ei întotdeauna au fost agresorii, nu victimele. Aşa că nu ştiu să gestioneze situaţia.

— Ce putem face? a întrebat Lend.

— Tu poţi să intri şi să-ţi faci temele.

Lend era gata să protesteze, dar David a ridicat mâna, făcându-i semn să tacă.

— Niciuna dintre astea nu este problema ta. Şi-acum, înăuntru, la teme.

L-am urmat pe Lend şi m-am aşezat lângă el pe canapea, în timp ce el privea supărat în cartea de matematică. Ştiam că se simţea frustrat, dar de data asta eram de partea lui David. Dacă AISP nu putea face nimic, atunci, cine putea?

Auzind şoaptele din bucătărie, am devenit neliniştită. Nu ştiam ce să-i spun lui Charlotte, ce puteam să fac ca să repar răul pe care-l suferise. La care luasem şi eu parte.

După aproximativ o oră, a ieşit împreună cu Stacey şi Luke, ducând cu ei câteva valize. Stacey mi-a aruncat un zâmbet crispat în timp ce ieşea, dar Charlotte s-a oprit. M-am ridicat stânjenită, privind în pământ.

— Charlotte, n-am ştiut nimic despre… îmi pare rău…

Mi-a pus o mână pe umăr, iar eu m-am uitat la ea. Ochii săi albaştri, calzi, luceau peste cei galbeni de lup.

— Te rog, nu-ţi cere iertare. Acum suntem libere amândouă. Bucură-te!

S-a aplecat şi m-a sărutat uşor pe obraz, apoi, a plecat,

zâmbindu-mi pentru ultima dată. În acea clipă, nu mai era nicio urmă de tristeţe în zâmbetul ei.

Hei, fraiero!

Mai târziu, am fost uşurată când, în sfârşit, Lend a închis cărţile; stătusem prea mult timp acolo, gândindu-mă agitată la prietenii pierduţi, la vârcolaci, la atacurile tot mai furioase ale Fetei de Foc. Obosisem să mă tot simt vinovată şi speriată.

— Vrei să vezi un film sau altceva?

Am fost de acord cu entuziasm şi am butonat telecomanda pe toate canalele, dezbătând meritele diverselor filme peste care dădeam. Ne-am oprit la o comedie romantică (mda, eu câştigasem zdrobitor disputa) şi eu m-am ghemuit pe canapea, în timp ce, Lend făcea floricele de porumb. Când s-a întors, s-a aşezat lângă mine, atingându-mă.

Imediat după generic, mi-a luat mâna şi şi-a împletit degetele cu ale mele. De data asta, după fluturaşii de triumf şi fericire din stomacul meu, am ştiut că ne ţineam de mână de-adevăratelea. Şi era cel mai bun lucru care mi se întâmplase vreodată.

Oare, am mai spus cât de uimitoare era pielea lui Lend? Incredibil de moale şi de netedă. Iar mâna îi era atât de caldă, încât, atingerea ei era minunată. Nu ciudată, nu o căldură înspăimântătoare ca a lui Reth, ci, doar o căldură plăcută, foarte normală. O căldură care dă furnicături şi o senzaţie de fericire în tot corpul.

O căldură de genul, în-culmea-fericirii-mă-ţin-de-mână-cu-un-tip-super-drăguţ-care-îmi-vorbeşte-despre-bal.

Cu degetul său mare, m-a mângâiat pe al meu.

— Eşti OK? a şoptit.

Îmi plăcea că, de fapt, părea neliniştit.

M-am lipit şi mai mult de el, l-am strâns de mână şi mi-am aşezat capul pe umărul lui.

— Da. Am zâmbit cât de larg am putut. E OK, am adăugat.

A răsuflat de uşurare şi şi-a lăsat capul pe creştetul meu.

Când filmul aproape că s-a terminat (cel mai bun film pe care l-am văzut vreodată – habar n-aveam despre ce era vorba în el, şi nici nu-mi păsa), tatăl lui Lend a intrat în cameră. Eu am ridicat repede capul, dar Lend nu s-a mişcat. După o secundă, în care a contemplat scena, David a zâmbit.

— Mă duc la culcare. Să nu staţi până târziu, mâine trebuie să mergeţi la şcoală.

— Bine, tată, noapte bună.

— Noapte bună, am spus şi eu.

Totul decursese atât de firesc. Mi-am pus din nou capul pe umărul lui Lend, dorindu-mi ca filmul ăla să nu se mai termine niciodată.

Cred că şi Lend se simţea la fel, fiindcă, atunci când genericul de final a început să curgă, a zis:

— Vrei să mai vezi un film?

— Da.

Puteam să spun nu?

A ales un alt film, după care, a tras o pătură de pe canapea pe picioarele noastre. Ultimele câteva săptămâni fuseseră atât de ciudate, atât de înspăimântătoare, încât, această clipă de minunată normalitate era cel mai bun lucru care apăruse în viaţa mea.

Pe la jumătatea filmului, ochii mi s-au închis. Când i-am deschis, lumina din cameră era diferită. Nu mi-am dat seama ce era, până când, am înţeles că era mai strălucitoare, mai caldă – şi că nu venea de la televizor. Am ridicat capul. Vivian stătea pe fotoliu, se uita la film. Sfera ei aurie de flăcări plutea ispititor în spatele ei.

— Ce faci? am şuierat eu.

M-am uitat la Lend; fără să-şi dea seama ce se întâmpla în jurul lui, privea la televizor. Apoi, m-am uitat din nou la Vivian, furioasă.

— N-ar trebui să te afli aici!

Şi-a dat ochii peste cap, tolănindu-se şi cocoţându-şi picioarele pe măsuţa de cafea.

— Calmează-te, nu sunt!

M-am încruntat:

— Oh! Am adormit.

— Hm?

— Ce prostie! Nu eşti reală!

A ridicat din sprâncene.

— Nu sunt? Of! Şi eu care credeam că în sfârşit ne înţelegem!

— Nu exişti, e doar creierul meu care, încearcă să priceapă tot ce s-a-ntâmplat.

— Uau! OK! Mi-a zâmbit, cu o uşoară sclipire răutăcioasă în ochii ei palizi. Şi cum să-ţi dovedesc? Mai ai chestia aia ca un telefon, de la AISP?

— Nu ştiu.

Nu-mi plăcea cum evoluau lucrurile.

— Găseşte-o şi uită-te la mesaje.

Stomacul mi s-a chircit de nervi. Toate astea erau ridicole – era un vis.

— Dacă ai fi reală, acum ar trebui să fiu teribil de înspăimântată.

— De ce?

— Pentru că eşti nebună, bântui pe-aici şi omori oamenii.

— Nu omor oameni.

— I-ai omorât pe Lish şi pe Jacques, şi pe toţi vampirii ăia.

— Mda, ultima dată când i-am verificat… nu erau oameni.

— Nu contează. Şi n-ai vrea să-ţi mişti de-aici chestia aia luminoasă? Mă dor ochii.

Adevărul era că nu voiam decât să mă uit la sferă. Dacă mâna lui Lend nu m-ar fi ţinut ferm pe canapea, m-aş fi dus s-o văd.

A râs.

— Eşti atât de ciudată! N-ai primit şi tu mai multă lumină?

— Nu! Nu mai vreau!

Ochii mei, zăbovind la masa aia scânteietoare, probabil că mă dădeau de gol.

— Ei bine, eşti mai strălucitoare ca înainte. Am crezut că ştii.

M-am uitat în jos. Cămaşa mea dispăruse, iar eu stăteam acolo, doar în sutien. Şi da, inima mea strălucea mai tare.

— Ciudat, am spus, referindu-mă atât la dispariţia cămăşii, cât şi la flăcările care, acum erau şi mai vii. M-am uitat la Lend, panicată de goliciunea mea, însă, el privea mai departe la televizor. M-am întors din nou spre Vivian. N-am făcut nimic. Şi ştii că Reth n-a mai venit pe-aici.

Vivian a ridicat din umeri. Continua să se uite la film.

— Nu poţi să mergi la infinit pe cont propriu, să ştii.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că deja e un miracol că mai exişti. Când ei te-au creat, nu ţi-au dat decât foarte puţin timp.

— Stai puţin… m-au creat?

Şi Reth îmi spusese acelaşi lucru.

— Vrei să spui, părinţii noştri? am continuat. I-ai cunoscut?

— Deci, tot nu mă crezi că sunt reală, în schimb, vrei să-ţi răspund la întrebări. Să recunoaştem, ştii că totul e adevărat. Oricum, ce te face să crezi că noi două am avut părinţi?

M-am încruntat, luptându-mă cu panica:

— Nu fi fraieră! Sigur că am avut. Altfel, cum am putea să fim surori?

— Suntem două de acelaşi fel. Îmi imaginez că asta ne uneşte, nu?

— Bine, domnişoară Două-de-acelaşi-fel şi atunci, ce suntem noi?

— Cele Pustii. Nu ţi-au spus nimic?

— Cine? Aproape că am ţipat acum.

Era atât de frustrant, iar tentaţia flăcărilor din spatele ei mă călca pe nervi. Le voiam pentru mine.

— Nu-i de mirare că eşti aşa de confuză. Ce, silfii te-au pierdut pe când erai bebeluş, sau, ce? Mi-a văzut privirea goală şi a început să râdă. Te-au pierdut! O, asta-i bună! Trebuie să-i iubeşti pe silfi. Idioţii! Uite cum a încercat Curtea să mă asmută împotriva ta, într-un soi de confruntare de pomină, iar tu habar n-ai de nimic!

— Am crezut că nu-i ştii pe silfi.

— Nu, am spus că n-am luat niciodată un suflet de la un silf. Nu mă lasă să-i ating – nu sunt chiar aşa de fraieri. Oricum, ce vreau să spun este că oare cui îi pasă de silfi? Ei încearcă întotdeauna să-şi bage nasul în treburile altora, să aranjeze lucrurile astfel încât, să se potrivească întocmai cu micile lor poezii stupide. Tu şi cu mine, noi contăm. Aşa că dă-i naibii pe silfi şi hai să fim o familie.

Mi-a zâmbit şi expresia ei era, în acelaşi timp, blândă şi un pic nebună.

Despre ce vorbea? Fusese crescută de silfi? Şi de ce naiba flăcările ei nu încetau să se unduiască, să mă atragă?

— Nu ştiu. Am închis ochii: Nu înţeleg nimic din ce-mi spui. Şi nu-mi place ce faci.

— Maturizează-te, Evie! Mai bine te hotărăşti dacă vrei să rămâi în viaţă.

— Ai de gând să mă omori?

Am deschis ochii şi m-am uitat la ea furioasă.

— Nu, fraiero. O să te omori singură, dacă nu pricepi situaţia. M-am plictisit. Plec. Dar verifică-ţi comunicatorul, apoi, sună-mă. Ne vedem data viitoare… treze.

Mi-a zâmbit, apoi, flăcările aurii au fost absorbite de trupul ei. Mi-am dus mâna la ochi să mă apăr de lumina ei dureroasă. Nu ştiam dacă lacrimile ivite erau de la strălucirea flăcărilor sau

pentru că-mi doream atât de mult ca ele să mai rămână. Să vină la mine, să mă încălzească.

— Evie?

— Da?

Am deschis ochii, clipind, ca să mă obişnuiesc cu lumina. Nu mai era nimic… nici măcar lumina de la televizor.

— Ar trebui să mergem la culcare, a şoptit Lend. Cred că ai adormit.

— O, da.

Am scuturat din cap, încercând să-mi scot din minte visul înşelător.

— Eşti OK?

— Ce? A, da, sunt OK. L-am strâns de mână, străduindu-mă să zâmbesc. Chiar sunt OK.

Nu voiam nimic mai mult decât să urc scările cu Lend, poate chiar să ne sărutăm, dar nu reuşeam să-mi scot visul din cap. I-am urat iute noapte bună, ca să-mi ascund tulburarea şi m-am dus în camera mea. Când mi-am scos cămaşa, am riscat şi m-am uitat în jos. Era, probabil, puterea sugestiei, dar inima mea părea să strălucească mai tare. Frustrată, ştiind că era o prostie şi simţindu-mă vinovată, am aşteptat până când l-am auzit pe Lend că-şi închide uşa, apoi, m-am strecurat înapoi pe scări, în bucătărie.

Eram sigură că nu era acolo comunicatorul meu, eram sigură că David era suficient de suspicios încât să-l ascundă, dar oricum l-am căutat. Şi în cele din urmă, l-am găsit, într-un sertar plin de obiecte de bucătărie.

L-am scos de-acolo.

— E ridicol! am şoptit.

N-avea ce să fie ciudat acolo, pentru că visele mele nu erau reale. M-am uitat la ecran. Aveam douăsprezece mesaje noi. Ultimul sosise cu vreo două minute în urmă, de pe comunicatorul lui Raquel. Niciunul de la Vivian – Vivian care, nu era reală, ci, doar o plăsmuire a imaginaţiei mele, nu adevărata Fată de Foc. Am clătinat din cap, uşurată. Atunci, mi s-a făcut brusc dor de Raquel. Nu aveam de gând să-i răspund, pentru că asta i-ar fi arătat unde mă aflam; dar voiam să văd ce-mi scrisese, să mă asigur că era OK. Am deschis mesajul.

N-ar fi trebuit s-o fac.

„Hei, fraiero” scria în el. „Unde vrei să ne întâlnim? Cu drag,

Vivian.”

Ce nu ştii tu

Am aruncat comunicatorul cât colo, de parcă mi-ar fi ars mâinile. Era adevărat – chiar vorbisem cu Vivian. De ce nu-i dădusem mai multă atenţie când îmi spusese ce eram noi? Şi-mi mai spunea că eu eram pe moarte, sau că aveam să mor, sau că…

M-am aşezat şi mi-am pus capul pe masă. Era foarte, foarte rău. Incredibil de rău. Nu doar că ucigaşa aia paranormală ştia mult mai multe decât ştiam eu şi mi se putea strecura în minte pe furiş, dar mai părea să gândească şi că trebuie să fim împreună. Şi bineînţeles, că şi silfii erau amestecaţi în asta.

Ce biiiiip eram eu?

Cele mai îndepărtate amintiri ale mele erau din sistemul de adopţii. Poliţia mă găsise rătăcind, dezbrăcată şi singură, într-un parc, pe când aveam trei ani. N-au găsit niciodată nicio pistă, aşa că am intrat sub protecţia statului. Dar dacă… Dar dacă nici nu avusesem părinţi? De unde veneam eu?

— Minte, am şoptit pentru mine, cu fruntea sprijinită de tăblia mesei. E nebună. Nu suntem la fel.

— Evie!

M-am ridicat, şocată şi speriată. Tatăl lui Lend stătea în pragul bucătăriei.

— Nu poţi să dormi?

— Nu, nu, nu pot să dorm.

M-am întrebat dacă trebuia să-i spun. Dar el mă plăcea, avea încredere în mine. Ce-ar fi făcut cu toţii dacă ar fi aflat că acea creatură de care erau îngroziţi era sora mea? Că aş fi putut să fiu şi eu exact la fel ca ea? Ochii mi s-au umplut de lacrimi. De ce nu puteam să fiu, pur şi simplu, normală?

— Mda, nici eu.

Şi-a pus un pahar de apă şi s-a aşezat la masă, în faţa mea.

— Am o întrebare, i-am spus.

Mă întrebam cum puteam să primesc răspunsuri fără să dezvălui nimic. Asta, în cazul în care David chiar ar fi avut nişte răspunsuri. Aveam sentimentul că acum, eu ştiam mai mult decât oricine altcineva de-aici; iar ce ştiam nu însemna prea mult.

— Reth ştia versurile din poemul ăla despre Vi… despre fata care face chestiile astea. E un fel de profeţie a silfilor?

— Le ştia? Interesant! David avea un aer gânditor: Reth este un silf al Luminii sau al întunericului?

— Poftim?

Un alt lucru pe care nu-l ştiam. Grozav!

— Există două tipuri de silfi – două Curţi. Ai Luminii şi ai Întunericului. N-ai aflat asta?

— N-am auzit în viaţa mea de-aşa ceva.

S-a încruntat.

— Te-au pus să lucrezi cu silfii, dar nu ţi-au vorbit despre diferenţele dintre ei? Nu te-au învăţat despre magia sau ştiinţa silfilor?

Am ridicat din umeri:

— Nu prea. Raquel nu mi-a răspuns la multe dintre întrebările pe care i le-am pus. Întotdeauna îmi spunea că toate lucrurile astea nu sunt importante, atâta vreme cât ştiam numele silfilor.

— Dar ei lucrau doar cu silfii Luminii, nu?

Am ridicat din nou din umeri.

— Cred că se descurcau cu ce găseau.

S-a rezemat de spătarul scaunului, frecându-şi faţa cu un gest obosit, la fel cum făcea şi Lend.

— Idioţii!

— Nu zău? Deci, care-i diferenţa dintre ei?

— Ei bine, mulţi silfi sunt mai independenţi şi nu se implică activ în viaţa Curţilor, însă, silfii se împart în două grupuri de bază. Silfii Luminii sunt silfii buni – buni la modul relativ, desigur. Căci, şi ei sunt în stare de mici răutăţi. Dar cei ai întunericului sunt, de-a dreptul, răi.

— Oh, atunci este clar că Reth e un silf al întunericului. L-aţi văzut. El e cel care a adus Fata de Foc la Centru.

— Şi care ştie despre profeţie. Hmmm… Mă întreb dacă, nu cumva, e implicat. Intuiţia zânei banshee se adevereşte, din moment ce, ea anunţa moartea.

Am încuviinţat din cap, prefăcându-mă că pricepeam despre ce vorbeşte, dar, apoi, mi-am adus aminte că Lend spusese că avea informaţia de la o zână banshee.

— Şi a mai spus ceva Reth. Mi-am muşcat buzele – venise vremea să mint. A spus ceva despre a fi gol, pustiu. A spus „Cea Pustie”.

M-am uitat la el să-i văd reacţia, dar părea nedumerit.

— Nu ştiu. Nu-mi spune nimic. Silfii operează la un nivel diferit

de-al nostru. Pentru noi, planurile pe termen lung se întind pe câţiva ani, pe când ei, plănuiesc lucrurile pentru câteva secole. Cei mai mulţi dintre ei îşi vâră nasul în treburile oamenilor, dar toţi nemuritorii autentici sunt rupţi de felul în care măsurăm noi timpul. Uite, de pildă, Cresseda. Mi-a zâmbit cu tristeţe: încearcă să obţii de la ea un răspuns direct, despre orice. Pur şi simplu, ea nu înţelege ce înseamnă imediat, ca noi. E ca şi cum, mintea ei funcţionează pe un alt plan. Totuşi, luăm şi noi ce putem.

— Mda.

Cresseda! Poate că ea reuşea să-mi răspundă la întrebări. Trebuia să aştept până se făcea dimineaţă, căci, n-aş fi putut să găsesc calea pe întuneric, însă, speram că ea o să mă mai lămurească în unele privinţe.

Şi totuşi, mai era ceva. Mesajul de la Vivian venise de pe comunicatorul lui Raquel. Nu ştiam ce înseamnă asta, cum îl trimisese, dar nu putea să fie ceva de bine.

— Ăăă, am început eu, cu privirea fixată pe masă, ştiu că e posibil să nu vă prea placă de Raquel – am simţit cum îmi tremură vocea când i-am rostit numele – dar a fost întotdeauna foarte bună cu mine. Şi sunt îngrijorată că ar putea să… Aţi aflat ceva despre ea până acum?

David a zâmbit, s-a ridicat în picioare şi m-a bătut pe umăr.

— Voiam să-ţi spun mâine-dimineaţă. Ştiu sigur că Raquel trăieşte şi e OK.

— Serios?

M-am uitat la el, cu lacrimi de uşurare în ochi. Chiar dacă mă făcuse să mă simt atât de frustrată şi mă dezamăgise atât de rău, era cea mai apropiată persoană pe care o aveam. Ştiind că era în siguranţă, parcă mi se luase de pe umeri o povară uriaşă.

— Aţi putea să…

Aş fi vrut să-i trimit un mesaj. Ceva, orice, ca să ştie că sunt OK.

Dar, probabil că era dezamăgită de mine. După tot ce făcusem – pierdusem brăţările de urmărire, iar Vivian se folosise de ele ca să ne păcălească şi să pătrundă în Centru, îl eliberasem pe Lend şi fugisem, în loc să respect protocolul, nu mă întorceam acum, când eram în siguranţă – nu, n-ar fi fost fericită să aibă veşti de la mine. Cel mai bine era s-o las în pace.

— Dacă pot să ce?

— Nimic. Am schiţat un zâmbet: Doar mă bucur că e OK.

Sunteţi sigur?

— Foarte sigur. Acum o să încerc să adorm.

— Oh, da, şi eu la fel.

Câteva ore mai târziu – care mi s-au părut lungi şi în care am fost agitată şi nu m-am putut gândi la nimic – zorii au sosit, în sfârşit. Eram epuizată şi furioasă. Ar fi trebuit să stau întinsă în pat, trează, peste noapte, pentru că eram prea surescitată de ceea ce simţeam pentru Lend ca să dorm – nu din cauză că eram îngrozită şi paranoică din pricina înfiorătoarei mele surori şi a micii sale vizite din vis.

Pe la şapte, Lend a bătut la mine la uşă.

— Da?

A aruncat o privire înăuntru. Dumnezeule, era adorabil!

— Salut… Vrei să mai mergi şi azi cu mine la şcoală? Azi avem ore doar o jumătate de zi.

— Nu mă simt prea bine.

Speram că-şi dădea seama cât de mult regretam. Dar asta era singura mea şansă să o văd pe mama lui, fără să trebuiască să le răspund la întrebări lui David şi lui Lend. Nu eram pregătită să mi se pună întrebări.

— O, sigur că da. Leneşo! Mă întorc înainte de prânz.

Mi-a zâmbit şi m-am simţit ca şi cum eram cea mai rea persoană din lume.

— De-abia aştept, i-am răspuns, zâmbind la rândul meu.

Am ascultat până când am fost sigură că nu mai era nimeni acasă, apoi, mi-am aruncat pe mine o geacă. L-am strecurat pe Tasey în buzunar. Lend şi tatăl lui, probabil că erau liniştiţi că Reth fusese alungat de Cresseda, dar eu, nu puteam să risc.

De data asta, drumul mi s-a părut mai scurt, probabil pentru că eram neliniştită de ce avea să-mi spună Cresseda. În plus, fiecare crenguţă care trosnea mă făcea să tresar, fiind sigură că Reth – sau, şi mai rău, Vivian – avea să apară furişându-se printre copaci.

Când am ajuns pe malul iazului, m-am oprit, consternată. N-aveam nici cea mai vagă idee cum să o fac să apară. Lend aruncase cu o piatră, care sărise de mai multe ori pe suprafaţa apei, dar eu nu eram în stare de asta nici ca să-mi salvez viaţa. Încruntându-mă, am ridicat o piatră care părea să fie bună ca să imit mişcarea din încheietură a lui Lend. Am fost răsplătită cu o

plescăitură cât se poate de lipsită de eleganţă. Piatra nu sărise deloc. Am încercat din nou; ghinion. Avea să fie o dimineaţă lungă. După ce am mai aruncat patru pietre, eram gata să mă dau bătută, când, mijlocul iazului a început să se agite.

Cresseda s-a format sub ochii mei. Gheaţa aproape că dispăruse şi de data asta, ea era mult mai aproape de mine.

— O, mmm… bună!

— Evelyn, a spus ea cu glasul ei melodios.

— Mă întrebam dacă, n-aţi putea, cumva, să-mi răspundeţi la câteva întrebări.

M-a privit, tristă şi gravă.

— După cum am mai spus, tu nu aparţii căii apelor. Calea ta e cea a spiritului şi focului.

— Da, dar ştiţi ce înseamnă Cea Pustie?

— Tu eşti Cea Pustie.

OK, asta nu mă ajuta prea mult.

— Da, dar ce înseamnă asta? Ce vrea să spună?

— Încă nu s-a stabilit. Încă ai de ales, pentru că nu ai fost umplută.

Vocea mi s-a gâtuit, iar din ochi mi-au ţâşnit lacrimi.

— Şi ce se întâmplă dacă nu vreau să fiu umplută?

— Nu ne putem schimba natura.

Ca şi cum ar fi vrut să-mi demonstreze asta, mi-a zâmbit trist şi a întins o mână spre mine. Am întins şi eu o mână, ezitând, atingând-o pe a ei. Mâna mi-a trecut prin mâna ei.

— Nu vreau să fiu nimic.

Lacrimile îmi curgeau acum din plin.

— Nu vreau să fiu ca ea, ca Vivian. Nu vreau să fac rău nimănui. Oare, o să fac rău oamenilor?

— Nimeni nu te poate obliga să faci asta, copila mea. Eşti prinsă între două lumi, la fel ca Lend al meu. Îţi vei dori focul, îţi vei dori să fii umplută. Este natura ta. Sper că n-o să capitulezi, dar ea e mai puternică decât tine.

Mi-a zâmbit, întinzând mâna spre mine, de parcă ar fi vrut să-mi şteargă lacrimile.

— Agaţă-te de ceea ce este bun în viaţa ta. Fii bună cu fiul meu.

Apoi, apa a alunecat în jos, pierzându-şi forma, iar ea s-a cufundat din nou în iaz.

M-am întors spre casă, simţindu-mă înfrigurată şi mai singură

ca niciodată. Nu-mi spusese prea multe de care să mă agăţ. Încă nu pricepeam cine erau Cei Pustii şi de ce eu eram una dintre ei. Eram deprimată şi mă întrebam dacă, nu cumva, ar trebui s-o caut imediat pe Vivian. Ea părea să fie singura care ştia ce se întâmplă.

Dar atunci m-am gândit la ceea ce-mi spusese Cresseda – eu şi Lend eram la fel, prinşi între două lumi. Şi chiar dacă ea ştia ce eram eu, nu încerca să mă omoare sau să-mi spună să stau departe de fiul ei. Pasul mi-a devenit mai uşor când m-am gândit la asta. Cresseda nu considera că eram periculoasă, iar eu aveam să iau ceea ce puteam. Tot restul, legat de Vivian şi silfi, n-avea decât să meargă înainte, fără mine. Nu-mi păsa.

OK, de fapt, îmi păsa mult şi încă îmi făceam griji, într-un fel obsesiv, pentru toate astea, dar n-aveam de gând să mă las implicată. Legătura mea cu Vivian nu avea importanţă. Eu nu eram ca ea; nu-mi păsa că eram pustie. Singurul lucru de care voiam să mă umplu era gândul plin de fericire că-l ţin pe Lend de mână.

Minciuni şi şarade, mâna îmi arde

Am deschis ochii clipind des, panicată – întreaga lume se cutremura. Lend râdea, continuând să sară la capătul patului. Am înşfăcat perna şi am aruncat-o-n el. A prins-o şi s-a aşezat pe pat, cu picioarele încrucişate, în faţa mea.

— Leneşo! a zis el.

M-am ridicat, mijindu-mi ochii.

— Hei, asta e prima mea vacanţă de când aveam opt ani. Lasă-mă-n pace!

— Bine. Dar azi a fost plictisitor la şcoală fără tine. Nimeni nu era înnebunit după vestiare sau chestii de-astea.

— Sunt toţi nişte fraieri.

S-a uitat în jos, spre cuvertură.

— Mă întrebam dacă, nu vrei să ieşim în seara asta cu câţiva prieteni de-ai mei. Se duc la pizza.

Am sărit în sus.

— O, Doamne, e-o întâlnire adevărată? Cu adolescenţi adevăraţi?

— Mă tem că da.

M-am aruncat către el şi l-am cuprins cu mâinile pe după gât.

— Pare un vis devenit realitate.

Şi-a pus mâinile pe spatele meu.

— Ştii că e foarte uşor să te facă omul fericită?

— Dar… o, nu! M-am tras înapoi, ca să pot să mă uit la el; nu şi-a mişcat braţele. Eşti pedepsit! Ai de gând să sari pe geam şi să furi o maşină?

— Da, căci, nu sunt normal, iar ăsta e unul din filmele tale. L-am întrebat deja pe tata. A zis că e OK.

— Dumnezeule, ce disciplină aspră, nu?

— Cred că se bucură că în sfârşit, fac şi eu lucruri normale. Întotdeauna a fost îngrijorat că sunt prea izolat.

Am zâmbit, tristă că pentru mine nu exista nimeni care să-şi facă griji că nu aveam o viaţă socială destul de bogată. Ei, desigur, Raquel îşi făcea griji să nu mor într-o misiune sau că nu mi-am făcut tema la franceză (poate că nu chiar în ordinea asta), dar când era vorba de chestii de-astea emoţionale, era, întotdeauna, destul de distantă. Sper că David ştia ce spune când afirma că Raquel era OK.

— Ce-i?

— Cum adică, ce-i?

— Te îngrijorează ceva.

M-am uitat în ochii lui adevăraţi şi am încercat să zâmbesc. Nu voiam să vorbesc acum despre Raquel. Ştiu că puteam s-o fac, dar era mai uşor să mă concentrez la lucrurile care mă făceau fericită şi care, cu siguranţă, nu includeau grijile despre cum îi luase Vivian comunicatorul lui Raquel.

— În ultimul timp îmi fac o grămadă de griji.

— Pot să te-ajut cu ceva?

— Poate. Dar o să vorbim mai încolo despre asta, OK? Am o întâlnire pentru care trebuie să mă pregătesc.

— Şi-o să-ţi ia trei ore ca să te pregăteşti?

— Nu ştiu. Partenerul meu arată al naibii de sexy – aş face bine să arăt şi eu grozav.

A râs, mi-a dat drumul şi s-a dat jos din pat.

— Da, şi partenera mea la fel. Poate că ar trebui să mă schimb. A scânteiat, făcându-şi părul blond şi ochii albaştri. Ce zici? Chipul ăsta mă face să arăt gras?

Am râs.

— Poate că diseară devii asiatic?

Iar a scânteiat, transformându-se într-un chinez drăguţ.

— E mai bine aşa?

— Hmmm… nu ştiu, nu prea e pe gustul meu.

— Care-i gustul tău?

Când îşi schimba forma, îşi modifica şi vocea. Mă enerva, ca de obicei.

— Îmi plac băieţii de culoarea apei.

S-a uitat în jos, în pământ.

— Chiar îţi place de mine cum arăt? Nu te… nu ştiu… nu te sperie?

M-am ridicat şi mi-am pus mâna pe obrazul lui, concentrându-mă să privesc dincolo de farmecele de la exterior.

— Îmi place cu adevărat cum arăţi. Niciunul dintre chipurile pe care le porţi nu se compară cu al tău.

S-a încruntat la mine, emoţionat. Apoi a scânteiat şi culorile i s-au scurs din trup, rămânând doar el. Nu-l mai văzusem aşa, de când fusese inconştient. Uitasem cât de uimitor era. Am zâmbit, ţinându-mi încă mâna pe obrazul lui – textura pielii sale se schimbase, era şi mai netedă, şi mai catifelată, dacă asta era posibil.

— Iată-te!

Dacă mă concentram asupra ochilor lui, cu vederea periferică îi cuprindeam tot chipul; doar când încercam să mă uit la altă trăsătură, faţa părea să-i dispară.

— Iată-mă! a spus încet, cu vocea sa reală.

Era ca a mamei lui, dar mai bogată şi cu un ton mai uman, mai caldă şi mai familiară. Exact ca atunci când te lăsai să aluneci într-o cadă cu apă caldă, în timp ce afară e frig; nu-mi puteam imagina o voce mai frumoasă.

— Cred că ar trebui să ştii, i-am spus eu, prefăcându-mă că mă încrunt, că n-o să-mi mai placă niciuna din celelalte voci ale tale, acum că am auzit cum sună vocea ta adevărată.

A râs, iar mie mi s-au înmuiat genunchii. Căldura pe care Reth o răspândise în mine era nimic faţă de cum mă simţeam cu Lend, cum mă făcea râsul lui să mă simt.

— Eşti incredibilă, ştii asta, Evie?

— Îmi cam imaginez.

Râzând poznaşă, mi-am luat mâna de pe faţa lui şi l-am cuprins de gât cu ambele braţe.

Mi-a pus o mână pe spate, trăgându-mă mai aproape de el, apoi, m-a mângâiat cu degetele pe obraz. Eram pe cale să-mi pierd răsuflarea, aproape speriată că sărutul, la care visam de-atâta vreme, urma să aibă loc. Buzele noastre erau doar la câţiva centimetri depărtare. Apoi, chipul i-a devenit serios, iar buzele ni s-au apropiat.

Am închis ochii, topindu-mă în acest sărut. Buzele lui… oh, biiiip, buzele lui… şi chiar când mă gândeam că pielea lui era cel mai catifelat lucru din lume! Şi calde, incredibil de calde! Simţeam că plutesc; nu-mi venea să cred că eram acolo, că mă sărutam cu Lend – şi era cel mai grozav sărut posibil.

După câteva secunde, m-am întrebat dacă, nu cumva, trebuia să fac şi altceva. Nu mai făcusem asta niciodată până atunci. Şi Lend, probabil că se gândea la fel, pentru că încet, şi-a mişcat buzele. Am făcut şi eu la fel şi am rămas acolo, în camera lui, încercând să aflăm cum trebuia să ne sărutăm.

A fost absolut uimitor.

Aş fi putut să fac asta toată ziua. Cum, Dumnezeu, de nu mă mai sărutasem niciodată cu nimeni până atunci? După ceea ce a părut o veşnicie, ne-am desprins buzele. Lend s-a uitat la mine.

— Eşti sigură că ăsta a fost primul tău sărut? m-a întrebat cu

vocea lui minunată, privindu-mă cu falsă suspiciune.

— Dar al tău?

Oh, nu! Dacă am făcut ceva greşit?

A râs.

— Mda. Dar mi-ar cam plăcea s-o mai facem.

I-am răspuns aplecându-mă spre el şi lipindu-mi din nou buzele cu putere de ale lui.

Tocmai începuserăm să ne prindem care era şpilul, când, un ciocănit în uşă ne-a făcut să sărim în sus.

— Deschide, te rog, a spus tatăl lui Lend prin uşa închisă.

— Hm, da, îmi pare rău, tată, a spus Lend.

A început din nou să prindă culoare şi s-a întors la înfăţişarea lui simpatică obişnuită. Deschizând uşa, a zâmbit stânjenit.

— Îi povesteam despre ce-o să facem deseară.

— De patruzeci şi cinci de minute? a ridicat tatăl său din sprâncene.

Dumnezeule, aşa de mult timp trecuse? M-am înroşit până-n vârful urechilor, dar Lend doar a râs.

— De ce nu veniţi voi amândoi la parter, să staţi de vorbă?

— Sigur că da.

Lend mi-a întins mâna, iar eu i-am prins-o, încă încurcată. Am petrecut următoarele două ore într-o stare de neliniște buimacă. Era suficient să-mi amintesc că ne sărutaserăm – mă sărutase şi pe mine cineva! – că imediat ameţeam din nou.

În sfârşit, a venit vremea să plecăm. Pe drumul cu maşina, Lend părea mult mai fericit şi mai relaxat ca niciodată, glumind pe seama faptului că mă plătise ca să ies cu el.

Pizzeria era grozavă – aglomerată şi zgomotoasă, cu o lumină palidă şi cu mese lungi şi bănci. John, un tip deşirat, cu păr roşcat, pe care l-am recunoscut de la şcoală, ne-a făcut cu mâna de la o masă aflată în fundul sălii, lângă automatele cu jocuri. Cu el mai erau vreo cinci tineri, din care, cunoscusem deja vreo doi.

O fată pe care n-o ştiam, s-a agăţat de braţul lui Lend, foarte entuziasmată că-l vedea. Drăguţă, cu părul foarte închis la culoare şi machiată prea mult. Nu-mi plăcea felul în care se uita la el, felul în care se apleca spre el, exploatându-şi la maximum decolteul adânc. M-am apropiat mai mult de Lend, dorindu-mi să ne ţinem de mână. Oricum, eu avusesem de-a face în viaţa mea cu prădători de noapte pe care ea nu şi-i imagina nici în cele

mai rele coşmaruri ale ei. Nu mă intimida. Prea mult.

— Lend, te-ai întors! a spus ea. Sunt aşa de bucuroasă, am fost îngrijorată rău pentru tine! Cred că ai fost tare bolnav. Am încercat să-ţi aduc nişte fursecuri, dar tatăl tău mi-a spus că ai o boală contagioasă.

— Mda, acum mi-e mai bine.

Lend i-a zâmbit politicos.

Fata nu-mi aruncase nici măcar o privire. Era ca şi cum, încerca să mă facă să dispar prin simpla hotărâre de a-mi ignora prezenţa. În cele din urmă, când şi-a dat seama că Lend n-o să mai adauge nimic, s-a uitat la mine schiţând un zâmbet.

— Ea cine e?

— Sunt Evie.

— Bună, Eu sunt Carlee. Sunteţi veri sau, cam aşa ceva?

Când a spus asta, părea plină de speranţă.

M-am întors spre Lend, uitându-mă la părul lui brunet şi la ochii căprui-închis.

— Uau! Habar n-aveam că semănăm aşa de mult.

— Deci, sunteţi! a zis ea, aproape râzând de uşurare.

M-am simţit prost.

— Nu, nu suntem deloc rude, a zis Lend. Evie tocmai s-a mutat în cartier.

I-a căzut faţa. Biata de ea! Totuşi, era o tipă de gaşcă, trebuie să recunosc. A afişat un zâmbet strălucitor:

— O, grozav!

Ne-am aşezat şi Lend m-a cuprins cu braţul. Toţi cei aflaţi la masă au rămas cu gurile căscate.

— Frate, a zis John, clătinând din cap. Până acum am fost sigur că eşti gay.

Am clipit cu un aer inocent.

— Îmi pare rău, John. Eşti dezamăgit?

Toţi au râs, iar John a rânjit larg.

— Poate, puţin, a răspuns, mutându-se pe partea liberă a lui Lend şi lipindu-se de el.

— Oh, ia mâna de pe mine!

Lend l-a împins de pe bancă. După asta, făceam şi eu parte din grup. Eu! Să fac parte dintr-un grup! Crezusem că ziua anterioară fusese cea mai bună zi din viaţa mea, dar ziua de azi era de un milion de ori mai bună. La şcoală, fusesem doar un vizitator de pe margine, dar aici, eram chiar împreună cu ceilalţi,

eram acceptată.

Nu s-a mai petrecut nimic deosebit (în afara faptului că am stat aproape de Lend, de care-mi plăcea mai mult decât îndrăzneam să recunosc). Dar alături de aceşti adolescenţi ridicoli, stupizi, mă simţeam ca acasă. Desigur, tresăream ori de câte ori trecea prin raza vederii mele periferice câte o tipă blondă şi simţeam fiori reci când mi se părea că văd pe cineva care semăna cu Reth, dar nimeni nu a observat cât de agitată eram. M-am asigurat din nou că-l aveam pe Tasey în geantă, iar în buzunar simţeam greutatea pumnalului de fier. Lucrurile aveau să fie OK.

Pe măsură ce seara înainta, Carlee părea să nu mai fie atât de dezamăgită şi începuse să flirteze făţiş cu John, ceea ce, era o uşurare.

— Ai un păr cu adevărat drăguţ, mi-a spus ea, când John s-a ridicat ca să joace un joc.

— Oh, mersi, i-am răspuns, sincer încântată. Îmi place lănţişorul tău.

Mi-a zâmbit şi în timp ce Lend mă ţinea pe după umeri, iar în mine creştea speranţa că o să am şi eu prieteni, m-am simţit în culmea fericirii. Nu exista nicio presiune, nimeni căruia să trebuiască să-i raportez, nimic ce trebuia să fac neapărat.

Pentru prima dată în viaţa mea, eram doar o adolescentă.

Când am ajuns acasă, n-am intrat înăuntru imediat, ci, ne-am plimbat un pic printre copaci. Lend era uimitor în întuneric – categoric, era ceva luminiscent în înfăţişarea lui. Încheietura mea era ca o flacără deschisă, dar am ignorat-o, în timp ce, culoarea lui Lend dispărea; ne-am sărutat până când mâinile mi s-au făcut atât de reci, că mă dureau. Când au început să-mi clănţăne dinţii, s-a tras deoparte, râzând:

— OK, e timpul să intrăm. M-a cuprins cu braţul, în timp ce ne îndreptam spre casă. Evie!

— Da?

— Voiam doar să… Mă bucur că putem să fim noi înşine unul faţă de celălalt. Simt că pot să fiu absolut sincer cu tine. Nu mi s-a mai întâmplat asta înainte.

Stomacul mi s-a înnodat. El era, în sfârşit, sincer. Dar eu, ce făceam, ieşind în oraş cu adolescenţi normali şi prefăcându-mă că eram şi eu ca ei? Lend îmi arătase cine era el cu adevărat, dar nu avea nicio idee cum eram eu.

Deodată, întreaga zi nu mi s-a mai părut ca cea mai bună din viaţa mea, ci, mai degrabă, cea mai mare minciună din câte spusesem eu vreodată.

Împreună, dar atât de singură...

Am ieşit cu Lend din nou în pădure şi ne-am sărutat. Era noapte, dar eu puteam să văd perfect.

— Uau! a făcut Vivian, iar eu m-am uitat la ea, după care, înapoi la mine şi Lend.

Uitându-mă de departe la noi, cum ne sărutam, m-am întristat, din cine ştie ce motiv, de parcă nu mai eram eu însămi. Ca şi cum, nu începusem vreodată să fiu eu însămi.

— Uită-te la voi doi!

Am ridicat din umeri, stând stânjenită acolo şi uitându-mă cum mă sărutam cu Lend.

— Chiar îmi place de el, am spus.

— Evident. Vivian s-a încruntat: Ce este el?

— Nu-i treaba ta ce e el.

— Nu, serios! Este diferit.

— Dap. Şi e al meu.

Vivian a râs.

— O, calmează-te! N-o să încerc să-ţi fur iubiţelul. N-o să fie nevoie.

— Ce vrea să însemne asta? m-am încruntat eu la ea.

— Chiar crezi că o să rămână cu tine când o să afle ce eşti?

N-o spusese cu cruzime. De fapt, avea aerul că-i părea rău pentru mine.

— Şi el mă place, am spus, dându-mi seama cât de patetic suna asta.

— Nu eşti ce crede el că eşti. Nu eşti una dintre ei. Poţi să te prefaci – să te prefaci că eşti normală, să te prefaci că eşti paranormală – dar, în cele din urmă, nu contează. Noi nu suntem nimic, a spus ea şi chipul îi era gol.

— De ce o faci? am întrebat-o încet. De ce-i omori?

— Nu-i omor. Îi las să plece.

— Dar nu trebuie să-i omori.

S-a uitat la mine, iar ochii ei pali erau plini de tristeţe.

— Asta suntem noi, Evie. Asta trebuie să facem. Lasă-i să plece, eliberează-i. Nu aparţin acestei lumi. Şi dacă nu le-aş lua sufletele, aş muri.

— Chiar le iei sufletele?

A ridicat din umeri.

— Suflete, spirite, energia vieţii, tot aia-i. E nevoie de o

cantitate uriaşă de energie pentru a susţine viaţa, iar paranormalii trăiesc mult, foarte mult. Asta iau eu. Îmi imaginez că este o situaţie în care toată lumea câştigă. În final, ei primesc un bilet de ieşire din această lume mizerabilă şi rece, iar eu primesc ce-mi trebuie ca să merg mai departe.

— Dar eu nu fac asta, iar eu nu sunt moartă şi nici nu sunt pe moarte.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Azi eşti din nou mai strălucitoare. Fie că te-a vizitat silful ăla, fie că iei lumina din altă parte. Noi nu avem un suflet propriu, Evie.

— Eu am suflet, am spus cu disperare.

— Facem amândouă parte dintre Cei Pustii – la fel ca micile păpuşi de porţelan, goale pe dinăuntru. Nu putem continua pe cont propriu. Când am fost create, nu ne-au dat decât un pic de suflet. Atât de puţin. Chiar şi oamenii au suflete mai strălucitoare decât noi, iar ale lor sunt aşa de jalnice că nici nu merită menţionate. Nu te-ai întrebat niciodată de ce eşti atât de rece tot timpul? De ce te simţi mereu singură?

M-am uitat în jos, în pământ, nedorindu-mi să-i întâlnesc privirea.

— Şi chiar nu am suflet?

— Nu ai un suflet al tău. Şi nu ştiu cât timp o să rezişti, dacă nu începi să faci ceea ce trebuie, după cum ai fost creată. Dar Evie, ascultă-mă!

S-a întins spre mine şi m-a prins de mână, cu degetele ei la fel de reci ca ale mele. M-am uitat la ea. Ochii îi luceau, erau strălucitori, intenşi.

— E uimitor! a continuat ea. Chiar este! Acel şuvoi, acel foc alergând prin tine – n-ai mai simţit niciodată ceva atât de minunat. E ca şi cum, în sfârşit, eşti vie şi nu mai eşti singură. Ai toate spiritele alea în tine şi nu mai eşti singură! Iar eu le păstrez în mine. Preţuiesc fiecare suflet care mi-a fost dat. Sunt ale mele şi le iubesc, iar ele mă încălzesc.

Pentru prima dată, am observat flăcările aurii din spatele ei. Acum înţelegeam ce erau. Ar fi trebuit să mă întristeze, dar mi le doream mai mult ca niciodată. Nu voiam să fiu pustie, goală pe dinăuntru.

— Ar trebui să te ucid.

Vocea îi era şoptită şi gravă.

— Cu toate profeţiile lor stupide, vor ca eu să te elimin, înainte să descoperi ce eşti în stare să faci. Şi aş putea. Să te ucid, vreau să zic. Tu nu înţelegi nimic. Nu ştii nici măcar cum să iei sufletele, iar eu am, acum, atât de multă putere!

Părea gânditoare. Aş fi vrut să fug, dar ea stătea nemişcată şi îmi ţinea mâna în palmele ei.

— Dar nu vreau s-o fac, a adăugat. Silfii ăia proşti, ei cred că ştiu totul, cred că mă pot controla. M-am săturat de ei şi m-am săturat să tot fiu singură. Suntem o familie. Noi ar trebui să fim împreună, ştii?

Nu ştiam ce să spun. Ce poţi să spui când cineva îţi zice cât de uşor i-ar fi să te ucidă, după care, îţi zice că vrea să-ţi fie cea mai bună prietenă, familia ta?

— Dar nu pot să te găsesc.

Privirea i-a devenit şi mai intensă.

— Nici măcar silfii care mă ajută nu reuşesc să te găsească. Spune-mi unde eşti.

Sufletele au venit mai aproape, uimindu-mă cu frumuseţea lor orbitoare. Ea ar fi putut să mă înveţe cum să fac să am şi eu propriile mele suflete. Am deschis gura, dar atunci l-am auzit pe Lend râzând. Din afară, m-am uitat la noi. Mă îmbrăţişa, iar gura lui era aproape de urechea mea.

— Sunt cu el, am şoptit, trăgându-mi mâna.

Vivian a părut rănită, după care, buzele i s-au strâmbat într-un zâmbet crud:

— Desigur. Spune-i şi lui ce eşti, iar apoi anunţă-mă dacă mai eşti cu el. O să vezi. Doar pe mine mă ai. Doar pe mine.

Şi-a retras din nou flăcările în ea, atât de strălucitoare şi de teribil de frumoase, încât, am început să plâng.

Când m-am trezit, încă mai plângeam. Afară tocmai se lumina, dar n-am mai reuşit să adorm. M-am ridicat şi mi-am tras genunchii la piept, înconjurându-i cu braţele. Vivian avea dreptate. Eram pustie. Eram singură şi rece şi ştiam asta dintotdeauna. Am tras de gâtul tricoului şi m-am uitat în jos. Încheietura mâinii nu se schimbase de când Reth îmi pusese acolo flăcările, dar inima devenise, clar, un pic mai strălucitoare.

Şi atunci, un gând mi s-a ivit în minte. Un gând oribil, oribil. Nu cumva, extrăgeam energie şi viaţă din Lend? Nu cumva îl ucideam? În sfârşit, aveam şi eu un iubit, eram aproape sigură că-l iubeam şi ce făceam? Îi furam sufletul.

Trebuia să plec, să fug în altă parte, unde nu puteam să fac rău nimănui, mai ales, nu lui Lend. Dar după cum se deschisese el faţă de mine, după câtă încredere îmi arătase, îi datoram mai mult decât atât. Încercând să nu plâng, am păşit tiptil pe hol, spre camera în care stătea Lend. Dormea, aproape invizibil, cu braţele întinse în lături, încurcat în pături. Arăta adorabil. Îmi sfâşia inima. Lângă el, pe noptieră, era deschis caietul lui de schiţe.

Mergând în vârful picioarelor, am văzut în lumina palidă a zorilor la ce lucra. Era un portret al meu, probabil început la ora de desen. Eram într-o postură îndrăzneaţă, ţinându-l pe Tasey şi având acel aer nemaipomenit care vrea să spună lumii întregi: Sunt grozavă! Lend mă desenase aşa cum mă vedea el şi eram frumoasă.

Am început să hohotesc. Lend a sărit în sus, tresărind şi trezindu-se, invadat de culoare.

— Evie! Ce s-a-ntâmplat?

Am clătinat din cap: de-abia puteam să-l mai văd printre lacrimi.

— Cred că te ucid.

Iubire roz şi sclipitoare

Lend părea confuz.

— Crezi că mă ucizi pe mine?

— Eu, tocmai am... Vivian a spus... Iar eu, sunt tot mai strălucitoare şi...

— Calmează-te!

Lend s-a tras iute deoparte şi a bătut cu palma pe pat, lângă el. Pufnind, m-am aşezat, având grijă să nu-l ating.

— Despre ce vorbeşti?

— Ştiu cine face asta. Numele ei e Vivian şi e sora mea... un fel de soră, presupun. Mi-a spus că nu suntem chiar surori, dar suntem acelaşi lucru.

— Când ai vorbit cu ea?

Părea surprins şi tulburat.

— Azi-noapte. Şi acum câteva nopţi. Când dormeam, în vis.

A încercat să nu zâmbească.

— Deci, ai visat că acea creatură e sora ta?

— Nu. Am clătinat din cap: Am crezut că-s doar simple vise, am crezut că înnebuneam din cauză că eram îngrijorată, dar pe urmă, mi-a spus că o să-mi trimită un mesaj şi chiar mi-a trimis, pe comunicatorul meu. E jos, în bucătărie, într-un sertar. L-am găsit, îmi pare rău.

Lend s-a încruntat.

— Serios?

Am încuviinţat din cap, dorindu-mi să nu fi fost adevărat.

— Uau! Şi ce-ţi spunea?

— E destul de neclar. Dar spune că suntem amândouă acelaşi lucru, că nu ne-am născut, ci, am fost create. Că suntem pustii; şi a mai spus că... Am început din nou să plâng... Că, nu am suflet. Că, sunt goală pe dinăuntru şi rece ca ea, şi că de-aia adună ea suflete. Ca să se umple cu ele. Dar ea consideră că face un lucru bun, că-i eliberează pe paranormali din lumea asta. Sufletele ei sunt mereu acolo, strălucitoare şi frumoase; şi a mai spus că silfii au pus-o să mă omoare, dar că ea vrea ca noi două să fim o familie.

Lend era tăcut; atât de tăcut! Am aşteptat să-l strige pe tatăl lui, să se dea înapoi înspăimântat.

— A spus că dacă nu încep să iau şi eu suflete, energie, atunci o să mor, pentru că nu am un suflet al meu. Dar nu vreau să fac

asta! Şi Lend, îmi pare atât de rău, dar sunt tot mai strălucitoare, inima mea şi... nu cumva, mă hrănesc cu sufletul tău? Când ne atingem, când ne sărutăm? De-abia mai puteam să vorbesc. Plângeam atât de tare acum. Nu vreau să te fac să suferi, i-am spus. Îmi pare atât de rău!

A rămas nemişcat, multă vreme. Apoi, m-a şocat: s-a întins spre mine şi mi-a luat mâna. Am încercat să mi-o trag.

— Nu, nu vreau să te rănesc!

— Evie, a spus el, cu voce blândă şi gravă. M-a strâns de mână şi mai tare. Chiar crezi că e adevărat? Chiar dacă Vivian asta este cine crezi tu că este, de ce ţi-ar spune adevărul?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu. Dar are sens. Altfel, de ce-am arăta la fel? Şi strălucirea? Şi faptul că dintotdeauna m-am simţit rece şi goală?

S-a întins spre mine şi m-a luat de bărbie, obligându-mă să mă uit la el.

— Tu ai suflet. Ăsta e cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit vreodată. Nimeni atât de luminos, atât de fericit, atât de afectuos ca tine, nu poate fi lipsit de suflet.

— Dar ce e cu strălucirea? E tot mai puternică.

— Simţi tu că extragi ceva din mine? Seamănă cu ce ţi-a făcut ţie Reth?

M-am încruntat, gândindu-mă la ce îmi spunea. Lend îmi dădea căldură, fericire, dar nu era acelaşi lucru. Căldura lui Reth îmi părea întotdeauna străină, ca şi cum, punea în mine ceva nou. Cu Lend, părea că el încălzeşte ceva care se afla deja înăuntrul meu. Am clătinat din cap.

— Dar tu, nu te simţi mai slăbit?

A început să râdă.

— Deloc. Dacă se întâmplă ceva cu mine, atunci, am mai multă energie ca niciodată. Şi sunt, clar, mai fericit decât am fost vreodată.

Nu-mi venea să cred. Eu tocmai îi spusesem că eram un monstru, că fusesem creată ca să extrag suflete din fiinţele paranormale, iar el spunea că asta era OK.

— Dar ştiu că sunt la fel ca Vivian. Am vorbit cu mama ta. A spus că este adevărat.

— A vorbit cu tine? Uau! Nu-şi face apariţia pentru nimeni, în afară de mine şi de tata. Şi crede că o să faci ceva rău?

— Nu. A spus că pot să aleg ce vreau, dar că ea nu ştie ce-o

să se întâmple.

— Ei bine, ai făcut o alegere. Nu-mi pasă dacă eşti acelaşi lucru ca Vivian. Ea e o nebună. Tu nu eşti. Şi pe lângă asta, dacă ea lucrează cu silfii, iar ei i-au cerut să te omoare, cine poate să ştie dacă ea îţi spune adevărul? Chiar dacă ea crede că e aşa, poate să se înşele total. Sau, poate să mintă, încercând să te păcălească să te întâlneşti cu ea, ca să te poată ucide.

— Poate. Cred că ea a fost crescută de silfi. Ştie o mulţime de profeţii de-ale lor şi alte lucruri, dar nu-i place prea mult de ei. M-am încruntat: Pare destul de singură şi de tristă.

Nu-mi puteam imagina cum era să fii crescut de silfi. Indiferent cât de bizară era viaţa mea, cel puţin, existau oameni cărora le păsa de mine. L-am privit pe Lend.

— Chiar nu ţi-e frică de mine, acum?

A clătinat din cap, dându-mi drumul la mână, ca să mă poată cuprinde cu braţul şi să mă tragă mai aproape de el.

— Nici măcar un pic. Doar faptul că nu ştii ce eşti, nu te face înfricoşătoare. E un lucru pe care eu îl ştiu destul de bine. Mi-a zâmbit: Şi pe urmă, cum ar putea să-mi fie vreodată frică de cineva care poartă atât de mult roz?

Am izbucnit în râs, ştergându-mi de pe faţă ultimele lacrimi. Nu-mi venea să cred. Lend era, probabil, singura persoană din lume care ar fi reacţionat aşa.

— Crezi că ar trebui să-i spunem şi tatălui tău?

A tăcut o vreme.

— Nu ştiu. Ai vorbit deja cu mama, iar ea ştie mult mai multe decât tata despre chestiile astea. În plus, nici n-ar conta. Încă nu ştim unde este Vivian şi cum s-o oprim. Aici eşti în siguranţă… nu te poate găsi. Asta e important. Cred că dacă tatăl meu şi ceilalţi ar şti, ar… ar deveni neliniştiţi. Aşa că nu există niciun motiv pentru care să le spunem, nu-i aşa?

Am clătinat din cap, mai uşurată decât eram gata să recunosc.

— Asta o să rămână între noi. Iar dacă Vivian te vizitează din nou, sau, dacă mai afli ceva, o să găsim amândoi o soluţie, OK? Între timp, păstrează-l la tine pe Tasey.

În ciuda asigurărilor lui că Vivian nu putea să mă găsească, dacă n-o făcuse până acum, avea o privire încordată, îngrijorată. Fără îndoială, o oglindea pe a mea. Nu conta cât de ferită mă simţeam aici, ea era undeva prin preajmă şi mă căuta.

Cred că Lend văzuse asta pe chipul meu. M-a strâns de mână, trăgându-mă mai aproape de el.

— O să fie OK. Suntem împreună băgaţi în chestia asta.

Eram copleşită de cât de minunat era Lend. Apoi, mi-am dat seama că nu mă mai simţeam atât de goală şi de rece. Nu era nimic spectaculos, ci, doar un sentiment subtil de stare de bine, de deplin.

— Dar o să-mi spui dacă o să simţi vreodată ceva ciudat când te ating, da?

— O, simt foarte multe când mă atingi. Dar nu e nimic ciudat.

Am zâmbit, lovindu-i uşor în piept.

— Vorbesc serios.

— Ştiu. Îţi… îţi promit. M-a sărutat pe obraz, după care, s-a uitat la ceas. Hmmm… cred că e mai bine să pleci din camera mea. N-ar fi bine să se trezească tata şi să ne găsească împreună.

— O, da, ai dreptate. Am sărit în sus atât de repede, încât, practic, am căzut. Ne vedem jos, am mai spus.

Mi-a zâmbit.

— De-abia aştept.

Am închis uşa de la camera lui, apoi m-am rezemat de ea şi am închis ochii. Vivian se înşelase. Nu eram singură.

Restul zilei a fost minunat. David a făcut rost de câteva acte false pentru mine, după care, am completat toate formularele necesare ca să mă înscriu la şcoală din toamnă. Aveam chiar şi un nume de familie drăguţ: Green. Nu-mi aminteam care fusese numele meu în sistemul de adopţii, iar la Centru nu avusesem nevoie de unul. Totuşi, numai văzând un prenume şi un nume de familie alături unul de celălalt, m-a făcut să mă simt ca o persoană adevărată, ca şi cum aş fi putut să am o identitate şi o viaţă, dacă aş fi fost departe de AISP.

De asemenea, David achiziţionase câteva cursuri pentru acasă, ca să pot să-mi continui studiile pe cont propriu, din moment ce anul şcolar era foarte înaintat şi nu aveam cum să ajung la zi cu materia la orele de la liceu. Într-un fel, eram cam deprimată din cauza asta. Însemna mai puţin timp cu Lend şi mai mult timp fără să am un dulap al meu. Dar acum, că aveam un viitor la care să mă gândesc, eram mult mai dornică să iau note bune. În fond, trebuia să intru la acelaşi colegiu la care

avea să meargă şi Lend. Dacă asta însemna pentru mine mai multe teme pentru acasă, atunci, ei bine, asta aveam să fac.

Pe lângă studiu, tatăl lui Lend avea nevoie de ajutor cu paranormalii nou-apăruţi în zonă. Se dusese vorba, nu doar despre ajutorul pe care-l dădea el în secret, ci şi despre uciderile care aveau loc. Direcţionaţi de contactele AISP pe care le avea David, paranormalii se scurgeau, în mod constant, în oraş, iar el, fie îi transfera în alt loc, fie găsea locuinţe unde să-i adăpostească.

Toţi paranormalii pe care-i întâlneam erau foarte agitaţi, colportând zvonuri despre unde avuseseră loc ultimele crime. Lend trebuia să se transforme întruna în Vivian, ca să le arate ce înfăţişare avea ea. Pentru mine, era mai mult decât înspăimântător să mă uit la băiatul pe care-l plăceam cum se transforma în fata care mă teroriza.

Ceea ce mă mai îngrijora era şi ce puteau face atâţia paranormali adunaţi într-un singur loc, dar Lend mi-a spus că erau mai disciplinaţi. Se supravegheau între ei, iar dacă cineva încălca regulile – ca, de pildă, să bea sânge omenesc – ceilalţi îl demascau. Nimeni nu voia să atragă atenţia AISP sau pe-a lui Vivian.

Apreciam tot ce făcea David şi eram fericită să-l ajut să pună lucrurile la punct, dar lipsa lui de organizare şi absenţa totală a unor evidenţe, mă neliniştea. Ca de exemplu, le dădea vampirilor identităţi false, după care, îi trimitea în alte oraşe, unde să locuiască, dar fără să stabilească vreo cale prin care să afle ce făceau aceştia acolo. Dacă AISP era prea aspră, David era, categoric, prea încrezător, după părerea mea.

Dar nimeni nu-mi cerea mie părerea.

După-amiază, imediat ce am terminat ultima procesare a vârcolacilor din acea zi, Lend i-a spus tatălui său că mergeam împreună la bal. Ai fi zis că David mergea, nu noi, aşa era de emoţionat. A insistat să ne ducem numaidecât la mall. N-am protestat. Lend a continuat să râdă de noi, cât de zăpăciţi eram cu toţii, inclusiv Arianna, care, avea să ne însoţească.

— Ei, haide, ştii cât de mult îţi place la mall, am spus eu, strângându-l de mână, în timp ce ne suiam în maşină, pe bancheta din spate. E un fel de nirvana pentru adolescenţi.

— Iar eu care mă gândeam că e un purgatoriu…

Când am ajuns acolo, ne-am despărţit de David şi Lend, care

s-au dus să se uite la smochingurile de închiriat, iar Arianna şi cu mine ne-am dus să ne uităm de rochii. Recunosc că nu era partenera ideală pentru mers la cumpărături, însă, era atât de emoţionată încât, după câteva minute, ne-am trezit râzând amândouă. Compensa, într-un fel, faptul că aglomeraţia mă făcea să mă simt neliniştită acum. De două ori mi s-a părut că-l zăresc pe Reth cu coada ochiului şi doar când am înhăţat noile mele boxuri de fier din buzunar, mi-am dat seama că era altcineva. M-am întrebat dacă o să mai pot vreodată să fiu din nou calmă.

În cel de-al treilea magazin în care am intrat, Arianna a oftat, uitându-se la un şir întreg de rochii.

— Frate, îmi lipsesc chestiile astea. Înainte mă ocupam de designul vestimentar… înainte de a… mmm… înainte de a muri. Nu mi-am dat seama niciodată cum de mi s-a întâmplat asta. Nici David nu ştie.

S-a încruntat.

— Mda, se pare că nici eu nu ştiu nimic despre nimic. AISP nu avea un program chiar complet în ce priveşte educaţia paranormalilor, am spus.

— E, pur şi simplu, ciudat. Vreau să spun, cu zece ani în urmă eram la şcoală, aşteptând tot ce avea să-mi ofere viitorul. Şi apoi, deodată, bum, sunt… sunt creatura asta. Şi ce nu pot să-nţeleg este, care e rostul? Chiar o să fiu blocată aşa, în soiul ăsta de existenţă, pentru tot restul timpului? Mă oboseşte doar şi să mă gândesc la asta, ştii?

M-am încruntat, încercând să ignor ce-mi spusese Vivian despre cum elibera ea paranormalii din lumea asta.

— Faci o mulţime de lucruri, am spus.

A clătinat din cap.

— Oh, da. Hei, ce zici de asta?

A ridicat o rochie. Era lungă până-n pământ, cu fusta vaporoasă şi sclipitoare, fără bretele şi cu decolteul în formă de inimă. Şi era roz. Un roz minunat, minunat, care făcea ape şi reflecta lumina exact cât trebuia. Îmi plăcea la nebunie!

În visele tale

Vivian n-a mai apărut deloc până în săptămâna balului. Se făcea că eram la una dintre orele lui Lend, dar nu cunoşteam pe nimeni. Profesorul vorbea în altă limbă, uitasem să citesc şi purtam rochia de bal, cu bocanci. Doar promisiunea că din toamnă aveam să merg la şcoală şi deja, aveam coşmaruri.

În vreme ce încercam disperată să înţeleg cuvintele unui test despre un subiect de care nu mai auzisem în viaţa mea, mi-am ridicat privirea. Ceilalţi elevi dispăruseră. Vivian stătea la catedră, uitându-se la mine într-un fel straniu; sufletele tremurau şi străluceau în spatele ei.

— Eşti ciudată, a spus.

M-am uitat în jos la lucrare, încă agitată că trebuie să o termin.

— Da, ştiu.

— Deci, încă nu i-ai zis?

Zâmbetul ei, de-abia schiţat, avea o nuanţă de îngâmfare.

— De fapt, i-am zis.

— Şi-atunci, de ce nu m-ai chemat?

— Nu-i pasă.

Zâmbetul i-a dispărut, înlocuit de nişte sprâncene încruntate.

— Nu-i pasă?

— Nu. Mă place, indiferent cine sau ce sunt.

A clătinat din cap.

— Nu, nu înţelegi. Pesemne că l-ai minţit. Eşti tot mai strălucitoare. Ai descoperit cum s-o faci, nu-i aşa? L-ai ucis?

— Nu, nu l-am ucis. Şi n-o să-l ucid niciodată. Şi nu „am descoperit cum s-o fac” şi nici nu vreau. Sunt fericită aici unde mă aflu.

— Oh, înţeleg.

Chipul i-a devenit crispat şi rece.

— Evie norocoasa. Or să aibă ei grijă de tine, atunci? Ei, vasăzică, eşti specială. Ai prieteni pretutindeni.

Am ridicat din umeri, stânjenită.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu silfii, nu vreau să iau sufletul nimănui sau alte chestii de-astea. Aici, pot să fiu normală. Vreau să fiu normală.

Chipul îi era contorsionat de furie. Pentru o clipă, m-am gândit că o să mă atace. Dar, apoi, expresia i s-a schimbat şi s-a uitat

în jos, la catedră, trasând o linie cu degetul. Semne negre au apărut pe lemnul catedrei şi mici fuioare de fum s-au ridicat.

— Normală, zici? Ce drăguţ ar fi, Evie cea micuţă, Evie cea normală… Apoi, şi-a ridicat privirea, gânditoare. Dintotdeauna mi-am dorit un nume de alint. Silfii nu se dau în vânt după afecţiune, ştii? Mi-am dorit un prieten sau, cineva care să mă placă destul cât să-mi spună „salut, Vivi” sau, măcar „Viv”. Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Ştii, de cât timp te aştept? Am fost atât de multă vreme singură, după care, lumea a început să vorbească despre cum cealaltă Curte a mai creat pe cineva la fel ca mine. La început, am fost geloasă, eram gata să te omor, aşa cum îmi spuneau şi ei. Dar pe urmă, te-am văzut în Irlanda şi mi-am dat seama: Uite pe cineva la fel ca mine! Aşa că am început să te caut. Ei n-au putut să te găsească, dar ştiam că eu pot, ştiam că sunt capabilă să dau de tine. Şi când, în sfârşit, te-am găsit, ai plecat, înainte ca să apucăm să stăm de vorbă. Încă sunt singură şi din nou, nu te pot găsi.

Umerii ei înguşti se scuturau. Părea aşa de distrusă, atât de tristă, încât, mă făcea să mă doară inima pentru ea.

— N-o să dureze mult, a adăugat. Tu nu poţi să fii normală. Rămâi cu mine. Am obosit să tot fiu singură. Te rog, lasă-mă să te găsesc.

M-am dus la ea, încercând să nu mă uit la suflete, spunându-mi că nu mi le doream. Am mângâiat-o pe mână.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău.

S-a uitat la mine şi am văzut focul arzând, dincolo de ochii ei.

— Atunci, vino cu mine!

— Eu… am început să-i spun, dar ea m-a înşfăcat de încheietură, cu mâna ca o menghină.

— O să te găsesc, a şoptit, zâmbind.

Am deschis ochii şi m-am ridicat în capul oaselor. Nu era bine. Nu era deloc bine.

Încă era întuneric, dar m-am îndreptat în linişte spre camera lui Lend.

Visa şi scânteia, transformându-se în oameni diferiţi. M-am suit în pat şi m-am întins lângă el, pe cuvertură.

— Lend, am şoptit.

Nu s-a mişcat, aşa că l-am strigat din nou, puţin mai tare:

— Lend!

A deschis ochii, chipul schimbându-i-se, din cel al unui bărbat vârstnic, în forma lui obişnuită.

— Evie?

— Iar am avut o vizită.

— Oh! S-a uitat o vreme fix la mine, încruntat. Oh! a făcut din nou, clătinând din cap. Îmi pare rău, cât e ceasul?

— E târziu. Devreme. Scuză-mă!

— Nu, e OK. Ai visat-o din nou pe Vivian?

— Mda.

— Şi ce ţi-a spus?

— Mi-a spus că sunt şi mai strălucitoare.

M-am uitat la el, îngrijorată, neliniştită.

— Ei bine, sufletul meu e la locul lui, în întregime. Tipa te manipulează.

Am încuviinţat din cap, deşi, după ce mă verificasem rapid, neliniştită, în fiecare zi la duş, eram aproape sigură că ea avea dreptate. Chiar şi Lend comentase, cu o seară în urmă, că mâinile nu-mi mai erau aşa reci ca de obicei.

— Altceva?

— Era furioasă că nu i-am spus unde sunt. E, cu adevărat, tristă. E atât de singură! Mă simţeam oribil când îmi aminteam privirea ei. A zis că o să mă găsească, chiar dacă i-am spus că nu vreau s-o facă.

— Dar până acum nu te-a găsit.

— Nu, şi pare chiar frustrată. Cred că toate crimele astea în lanţ, sunt legate de mine. Voia să mă găsească. Pun pariu că silfii ei ştiau că lucram pentru AISP. Şi-au imaginat că mai devreme sau mai târziu, chestia asta o să mă facă să apar. Când m-a văzut atunci, după ce a ucis-o pe vrăjitoare… M-am oprit, aducându-mi aminte. Nu cred că luase încă vreo hotărâre. Cred că tot mai încerca să mă omoare, atunci când a pătruns în Centru. Dar acum, vrea… nu ştiu… să fim împreună. Să omorâm amândouă paranormali. Momente cu familia reunită.

— Dar silfii n-ar fi capabili să te găsească foarte uşor?

Părea îngrijorat.

Am ridicat din umeri, cum stăteam pe pernă.

— Nu ştiu. Poate nu m-au găsit pentru că aşa cum a spus tatăl tău, port la mine bucăţi de pâine? Sau, face ceva mama ta? N-am habar de ce n-au reuşit să mă găsească până acum. Dar

sunt, cu adevărat, îngrijorată… şi dacă ea vine aici? Şi dacă îţi face vreun rău? Sau Ariannei, sau Nonei, sau oricărei alte fiinţe paranormale? Îi pun pe toţi în pericol. Ar fi vina mea şi nu cred că aş putea vreodată să mi-o iert.

Lend a clătinat din cap.

— Nu eşti tu responsabilă pentru ce face ea. Şi chiar cred că dacă nu te-a găsit până acum, nici n-are cum s-o facă de-aici înainte.

Mi-a tot repetat lucrurile astea şi pe măsură ce le tot auzeam, sunau din ce în ce mai bine, şi totuşi, n-au reuşit să alunge îngrijorarea sâcâitoare care-mi înnoda stomacul. Chiar puteam sa mă ascund pentru totdeauna într-un mic oraş din Virginia?

Nu m-ar fi deranjat.

Dar tot nu puteam să uit cât de tristă era.

— N-am crezut niciodată că o să fiu recunoscătoare pentru copilăria mea, dar biata Vivian! Ştiu că e o nebună şi o ucigaşă, dar n-a avut niciodată pe nimeni. Niciodată! Mi-aş fi dorit să existe o cale s-o ajut, ştii?

— Ştiu. Dar nu trebuie să uiţi că a fost crescută de silfi. Probabil că tot ce-ţi spune ea este o minciună.

Am zâmbit vag, dar ştiam că se înşela. Nu puteai să te prefaci că eşti atât de îndurerată şi de singură. El nu înţelegea… fiindcă avusese întotdeauna pe cineva. Mă întrebam, cum aş fi ajuns eu să fiu dacă aş fi fost crescută de silfi. Gândul ăsta m-a făcut să mă cutremur.

— Deci… mmm… ai de gând să-ţi petreci restul nopţii aici? m-a întrebat, ridicând dintr-o sprânceană.

Mi-am mijit ochii, încercând să nu zâmbesc.

— În visele tale.

A râs.

— Păi, atunci, lasă-mă să dorm, să mă pot întoarce la ele.

Clătinând din cap, m-am aplecat şi l-am sărutat repede pe buze, apoi, deja simţindu-i lipsa, m-am întors în camera mea. Nu m-ar fi deranjat să-mi petrec noaptea acolo, dar voiam s-o luăm încet, or, îmi imaginam că să dormim în acelaşi pat nu era chiar o idee deşteaptă. La urma urmei, văzusem de nenumărate ori în Easton Heights că atunci când cuplurile se formau prea repede, nu sfârşeau niciodată bine. În plus, nu cred că tatălui său i-ar fi plăcut prea mult şi nu voiam să-mi forţez norocul.

Mi-a trebuit foarte mult timp ca să adorm din nou.

A doua zi de dimineaţă, Lend s-a dus la şcoală. Eu am rămas acasă, aşa cum făceam în cele mai multe zile, ca să-mi fac temele şi să-mi pregătesc testul de admitere la colegiu. Era atât de bizar, încât, îmi venea să râd. În timp ce Vivian şi silfii ei puneau la cale distrugerea mea, eu stăteam la masa din bucătărie şi memoram cuvinte din vocabular. Uneori, normalul era mai ciudat decât paranormalul.

— Cum merge? m-a întrebat David, în timp ce-şi făcea un sendviş pentru prânz.

— Dacă aveţi un minut liber, aş avea o întrebare.

— A trecut mult timp de când am învăţat eu chestiile astea, dar o să încerc să te ajut.

— O, nu, nu despre test. Doar că mă întrebam, de fapt, îmi cam făceam griji… Despre silfi. Cum te găsesc? Vreau să zic, dacă unii silfi de la AISP mă caută, pot să afle unde sunt?

— Nu cred. Ştiu că dacă silfii au un soi de conexiune, ceva care să-ţi aparţină ţie, de regulă, un bun important sau o parte a corpului tău – a văzut că fac ochii mari şi a zâmbit – de exemplu, păr, un deget de la mână sau de la picior, pot, întotdeauna, să te găsească. Şi dacă-i chemi, desigur. Dar, ca să ştie, pur şi simplu, unde eşti, nu. Sigur, ei au metode prin care să-i găsească pe oameni. Dacă, de pildă, îţi ştiu numele întreg, atunci ar fi simplu.

M-am încruntat. Nici eu nu-mi ştiam numele întreg. Eram aproape sigură că nici cei de la AISP nu-l ştiau şi nici silfii lui Vivian. Şi-atunci, mi-am adus aminte ce-mi spusese Reth, că într-o zi, o să-mi dezvăluie numele meu. Am simţit între umeri un fior rece. Pesemne, de-asta părea el să ştie mereu exact unde mă aflam la Centru.

— Şi alte modalităţi mai există?

— Dacă silfii chiar vor să te găsească, probabil că pot s-o facă. Ceea ce înseamnă că ar fi făcut-o, deja. Mi-a zâmbit: Mi-am făcut şi eu griji pentru tine în privinţa asta şi nu cred că are rost. Aici eşti la adăpost de AISP.

Am încuviinţat din cap, dorindu-mi ca de AISP să mă fi temut eu acum. Nu, mă temeam de lucruri cu mult mai rele. Am mai înhăţat o felie de pâine şi mi-am strecurat-o în buzunar. Îmi doream să rămân aici, îmi doream ca viaţa asta fericită să dureze pentru totdeauna.

Dar ceva îmi spunea că feliile de pâine n-aveau să fie de-ajuns.

Nu-mi strica machiajul!

Arianna îmi studia părul, pierdută în gânduri. Brusc, faţa i s-a luminat.

— Ştiu! Îţi aminteşti de Cheyenne în episodul cu balul mascat?

— O, Dumnezeule! E perfect! Eşti genială!

A mustăcit.

— Ştiu! A fost cel mai bun episod, nu-i aşa?

— Pe bune!

M-am uitat în oglindă, în timp ce Arianna îmi punea bigudiuri calde. Nu mai văzusem niciodată, până atunci, un vampir în oglindă. Se pare că ei au reflexie, dar, la fel ca în cazul luminii soarelui, farmecele lor nu se transferă în întregime. Nu poţi vedea cadavrul de dedesubt, dar îţi dai seama că ceva nu e în regulă. Nu e de mirare că nu le plac oglinzile; şi mie mi-ar displăcea să mă văd în felul ăsta. Arianna a evitat să se uite în oglindă, schimbându-şi tot timpul locul, ca să nu se afle deloc cu faţa spre ea.

Recunosc că mâinile ei pe părul meu – mâinile de cadavru ascunse sub farmece – încă mă deranjau un pic. Dar încercam să trec peste asta. La urma urmei, lucrurile erau cu mult mai complicate decât de obicei. Nu mai era vorba acum de: reperează vampirul, năuceşte vampirul, pune-i brăţara vampirului. Acum, eram, mai degrabă, preocupată de implicaţiile filosofice ale situaţiei acestor oameni care fuseseră forţaţi să devină nemuritori şi condamnaţi să fie dependenţi de umanitate, în timp ce, ei înşişi, aveau din ce în ce mai puţină. Frate, nu era de mirare că beau sânge.

Când mi-a dat jos bigudiurile, părul mi-a căzut liber pe spate, în bucle dezordonate. Mi-a îndepărtat o buclă de pe faţă şi mi-a prins-o într-o parte, împletită larg, cu o agrafa ornamentată cu pietre.

— Perfect!

Mi-a zâmbit. N-aveam cum să nu fiu de acord cu ea. Era un stil simplu, dar îmi punea în valoare părul, care, era una dintre cele mai atrăgătoare părţi ale mele.

— Eşti o artistă!

— Oh, ştiu. Acum, machiajul.

Relaţia mea, „ca între fete”, cu Arianna, mi-a stârnit dorul de Lish. Nu că ea ar fi putut cumva să participe, cu toate chestiile

alea acvatice de sirenă, dar i-ar fi plăcut să vadă aşa ceva. În timp ce Arianna îmi dădea cu rimel negru, spectaculos, şi se tot agita cu ce fard să-mi dea pe pleoape, mă întrebam ce voise să spună Cresseda când ne întâlniserăm prima dată. Îmi ceruse să le-o aduc înapoi pe Lish. Dar cum aş fi putut să fac asta? Murise; se stinsese.

— O, Dumnezeule!

Mi-a picat fisa – cum de nu înţelesesem până acum?

— Ştiu. Hm… N-ai bănuit niciodată că poţi să arăţi atât de sexy, mi-a răspuns Arianna cu satisfacţie.

— Oh, da, eşti uimitoare! am spus, ascunzându-mi gândurile.

Oricât de bine arătam (şi, chiar arătam bine), nu era nimic, în comparaţie cu revelaţia pe care tocmai o avusesem. Trebuia să vorbesc imediat cu Lend.

M-am ridicat, dar Arianna m-a împins la loc pe scaun.

— N-am terminat încă, nu ţi-am dat cu nimic pe buze.

N-am avut încotro, a trebuit să stau nemişcată în timp ce ea mi-a dat cu un ruj roz, cu sclipici.

— OK. Eşti perfectă. Sunt un geniu.

— Mulţumesc!

I-am zâmbit, după care, am pornit ţopăind pe scară. Arianna a râs, presupunând că eram nerăbdătoare să-mi pun rochia.

— Lend! am spus, năpustindu-mă pe uşa lui.

Şi-a ridicat privirea spre mine, surprins. Era tot în şortul de baschet şi un tricou obişnuit şi stătea întins pe burtă, pe pat, desenând. M-am oprit şi m-am încruntat.

— Nu te pregăteşti?

A început să râdă.

— Îmi dau jos hainele şi îmi pun smochingul. Cu totul, îmi ia două minute. Dar tu arăţi grozav!

— Ascultă, ştiu ce e cu el!

M-am aşezat la capătul patului.

— Ce e cu cine?

S-a ridicat şi s-a aşezat în faţa mea.

— Cu poemul! Ştiu ce-nseamnă!

De ce nu mă gândisem mai mult la el până acum? Fusesem atât de proastă!

A ridicat din sprâncene.

— Zău?

— Da. OK, deci, „ochi precum şuvoaie de gheţuri ce se

topeau”, hm. Apoi, „reci ca lucruri care, pentru ea, o taină erau”, ei bine, dacă ea-i ca mine, e rece tot timpul, corect? Lucrurile pe care nu le ştim, nu ştiu ce să zic despre asta.

Erau o mulţime de lucruri pe care Vivian nu le ştia şi care o făceau să se simtă rece şi singură!

— În orice caz, „Raiul deasupra, dedesubt Iadul”, ăsta e Pământul, unde suntem cu toţii blocaţi. Vreau să spun, la fel cum sunt şi silfii. Dar, apoi, „foc lichid ce ascunde întristare”, asta pare să fie energia sufletelor – flăcări lichide, aurii. Iar ea le ia deoarece o fac să se simtă caldă, ca şi cum n-ar mai fi singură. Dar apoi, ultima parte… „Moarte, moarte, moarte fără eliberare”? Nu e vorba despre cum îi ucide ea pe paranormali. Îţi aduci aminte ce-a spus mama ta, să le-o aducem pe Lish înapoi? Vivian nu doar că îi ucide, ci, le ia sufletele şi le păstrează. Sufletele sunt captive în interiorul ei, unde, se rotesc, confuze. Deci, ea omoară paranormalii, iar sufletele lor sunt prinse într-o capcană! Rosteam cuvintele într-un ritm rapid, ca să apuc să le spun pe toate, înainte de a uita ceva: Lish şi Jacques şi oricine altcineva… sufletele lor n-au fost eliberate… pur şi simplu, au fost furate!

Ochii lui s-au mărit.

— Are sens!

— Aşadar, crezi… ce-ar fi dacă, am putea să scoatem sufletele afară? Crezi că asta ar însemna că… Oare, Lish s-ar putea întoarce? La viaţă?

S-a încruntat.

— Nu ştiu. Trupurile alea… erau moarte. Chiar şi trupurile nemuritorilor pot muri, dacă asta se întâmplă în felul potrivit.

— Oh!

Umerii mi s-au lăsat. Chiar crezusem că descoperisem soluţia, că o puteam aduce înapoi pe Lish. În aceste ultime minute, parcă, deja o adusesem. Iar acum o pierdusem din nou.

Lend m-a cuprins cu braţele.

— Îmi pare rău, Evie.

Am încuviinţat din cap. Fusese o prostie. Chiar dacă exista o cale prin care trupul şi sufletul lui Lish să fie aduse laolaltă – ceea ce nu era probabil (şi, poate că ar fi fost riscant, având în vedere că trecuse atât de mult timp) – n-aveam idee cum să iau sufletele de la Vivian, sau, dacă mai puteau fi luate vreodată de la ea.

— Totuşi, cred că ai dreptate cu semnificaţia poemului. Sunt morţi, dar nu eliberaţi, întrucât sufletele le sunt blocate aici. La urma urmei, e ceva şi asta.

— Şi la ce ne foloseşte, nu-i aşa? am oftat eu.

S-a aplecat spre mine ca să mă sărute, să mă facă să mă simt mai bine, dar m-am tras înapoi.

— Oh, nici să nu te gândeşti! Arianna o să te omoare dacă-mi strici machiajul.

A zâmbit, ridicând dintr-o sprânceană.

— Sunt hotărât să ţi-l stric înainte de încheierea serii.

— Baftă!

Am plecat din camera lui şi m-am dus într-a mea, mai mult decât demoralizată că momentul meu de revelaţie nu rezolvase, de fapt, nimic. Nu puteam să nu simt că o abandonam urât de tot pe Lish, dar nici nu ştiam ce altceva aş fi putut să fac. O să văd eu ce-i cu Vivian asta. Până la urmă.

Cel puţin, exista balul drept consolare. Eram superficială, poate, dar ştiam că Lish şi-ar fi dorit să merg. Acum puteam s-o văd, cu ochii sclipind aprobator. Şi puteam să văd buzele crispate ale lui Raquel, strânse într-o linie, în timp ce se uita la decolteul adânc şi la umerii mei goi. Aproape că i-am auzit şi oftatul.

Dacă mă mai gândeam un pic la ele, începeam să plâng, ori, eu aveam prea mult rimel pe gene ca să pot face asta. M-am uitat la rochia mea, am atins materialul cu afecţiune, reţinându-mi lacrimile. Visasem atâta vreme la balul ăsta, încât, acum nu-mi venea să cred că merg. Cu un băiat de care, pur şi simplu, eram îndrăgostită. Mă simţeam fericită, exact aşa cum şi-ar fi dorit Lish să fiu.

Mi-aş fi dorit să existe o oglindă în cameră, şi totuşi, nu aveam nevoie de ea ca să-mi dau seama cât de frumoasă era rochia. Nu-mi putusem lua ochii de la imaginea mea, cred că o jumătate de oră, atunci când o probasem prima dată. Dacă mai adăugam la ea şi tocurile înalte şi subţiri ale sandalelor de un auriu palid, eram sigură că nu mai existase niciodată un ansamblu atât de potrivit pentru bal în toată istoria dansului. În loc de bijuterii, mi-am dat cu o loţiune cu sclipiri pe umeri şi pe decolteu. Deja străluceam suficient de tare în seara asta.

Lend a ciocănit la uşă. I-am deschis, zâmbind. Reacţia lui a fost perfectă. A rămas cu gura căscată, apoi a zâmbit de parcă

nu-i venea să creadă ce norocos era. Nici mie nu-mi venea să cred cât eram de norocoasă. Nu-mi venea să cred, pentru că pe cât de bine arăta Băiatul Apos tot timpul, acum, în smoching, era cum nu se poate mai sexy.

— Arăţi uimitor!

Mi-a întins braţul. M-am prins de el şi i-am zâmbit.

— Şi tu la fel, i-am zis, încercând să nu râd de fericire. Poate că ar fi trebuit să-ţi cumperi smochingul.

A râs şi apoi am coborât la parter, unde, ne aşteptau tatăl lui şi Arianna, cu aparatul de fotografiat. După ce ne-au făcut vreun milion de poze (dar nu m-am plâns de asta, căci voiam dovezi ale acestei seri), ne-am îndreptat către limuzina care ne aştepta.

Şoferul ne ţinea uşa deschisă. M-am oprit şi l-am strâns de braţ pe Lend.

— Tu ştii că şoferul este trol, da? am şoptit eu, agitată.

A râs.

— Da, ştiu. E un bun prieten de familie.

Ne-am suit în spate, fiind primii pe care îi lua limuzina. După alte două opriri, să-i luăm pe John şi pe Carlee (care mi-a zâmbit şi mi-a lăudat rochia), ne-am dus la un mic restaurant să cinăm. Luminile erau palide – creând intimitate – decorul era elegant. Ne-am aşezat cu spatele la ferestre, iar eu eram fericită că banca de pluş îmi permitea să mă ghemuiesc mai aproape de Lend.

Apoi, am mers cu maşina la liceu. John s-a plâns cu voce tare de cât de naşpa era ca balul să fie la şcoală, dar mie nu-mi păsa. Balul era bal. Iar eu mă aflam acolo, la bal, la un bal normal, minunat, cu iubitul meu aproape normal, dar absolut grozav. Simţeam că strălucesc de fericire.

Am intrat în sala de sport, decorată cu luminiţe care scânteiau şi cu pavilioane şi mi-am dat seama că într-adevăr, străluceam. În luminile palide, braţul meu părea un fulger. M-am uitat în jos, la pieptul meu şi imediat am regretat că alesesem decolteul ăla. Dacă braţul meu era un fulger, inima era ca un soare în miniatură. Mi-am pus mâna peste ea şi m-am uitat în jurul meu, panicată, până când, mi-am dat seama că nimeni altcineva nu o vedea.

— Vrei să dansezi? m-a întrebat Lend, conducându-mă în mijlocul ringului.

Încercând să-mi ignor încheietura strălucitoare, în timp ce el

îmi punea braţele în jurul gâtului său şi mă trăgea mai aproape, am zâmbit. Era o baladă siropoasă, dar nu-mi păsa, atâta vreme cât era lentă.

— Aşadar, la bal. Mi-a zâmbit, în timp ce ne mişcam încet, înapoi şi înainte. Îţi place?

Radiam.

— E mai bine decât în Easton Heights.

Spărgătorul de petreceri

Ştiam că sunt o dansatoare groaznică, mulţumită gleznei luxate când ţopăisem cu căştile pe urechi, dar împreună cu Lend m-am lăsat purtată – uitând de precauţie şi timiditate – pe aripile muzicii, zburând în jurul ringului alături de toţi ceilalţi.

Lend m-a tras afară ca să facem mai multe fotografii.

— Hai să ne aşezăm în poziţia clasică, OK? mi-a propus, în timp ce aşteptam să facem poza de cuplu.

Am ridicat din umeri. Nu ştiam ce voia să spună, dar nici nu-mi păsa, atâta vreme cât făceam fotografii. După cum am mai spus, voiam să am dovezi. Ne-am aşezat unul lângă celălalt, cu braţul lui cuprinzându-mi mijlocul. Apoi, chiar când era să fim fotografiaţi, Lend m-a înclinat, mi-a pus o mână la ceafă şi m-a sărutat apăsat pe buze. Am fost atât de surprinsă, încât, cred că m-aş fi prăbuşit dacă nu mă ţinea el atât de strâns. De îndată ce flash-ul s-a stins, m-a ridicat la loc.

— Nebunule! L-am înghiontit în umăr, râzând. Asta o să fie cea mai ciudată poză posibilă.

— Doar ţi-am zis c-o să-ţi stric machiajul! mi-a răspuns, cu un zâmbet plin de îngâmfare.

— Mda, dacă tot ai amintit de asta, acum trebuie să merg la baie să-mi dau din nou cu ruj. M-am întins spre el şi mi-am trecut degetul mare peste buza lui de jos: Totuşi, îţi vine bine nuanţa asta.

— Ai rujul la tine? m-a întrebat derutat, ştiind că nu aveam cu mine nicio poşetă.

— O, să nu subestimezi niciodată inteligenţa unei fete când e vorba să găsească un loc pentru lucrurile absolut necesare.

Uram să plec de lângă el, dar, pe de altă parte, îmi doream foarte mult să arăt sexy toată seara.

— Nu rogi pe nimeni să te însoţească?

— La baie? De ce?

— Fetele nu merg niciodată singure la baie.

— O să-ncerc să nu mă simt prea singură în cele zece secunde cât durează să termin.

Mi-a zâmbit.

— Ne întâlnim la masa cu băuturi. M-a tras aproape de el şi m-a îmbrăţişat: Grăbeşte-te, mi-a şoptit, după care, mi-a dat drumul.

Practic, am plutit până la baie. Înăuntru mai erau două fete, chicotind în legătură cu iubiţii lor şi bârfind rochiile urâte. Mi-am scos rujul din sutien. Să ai sânii mici poate fi avantajos, ai loc suficient de depozitare.

Cu machiajul retuşat până la perfecţiune, m-am întors în sală şi l-am căutat pe Lend. În timp ce înaintam pe marginea întunecată a sălii, am privit cu atenţie în umbră, ca să depistez eventualele probleme.

Dându-mi ochii peste cap, am izbucnit în râs. În seara asta nu aveam de-a face cu vampiri, silfi sau fete nebune, în flăcări. Din punctul de vedere al acestui liceu, toate creaturile astea nici nu existau. Lend mi-a făcut semn cu mâna de lângă masa cu băuturi şi pentru prima dată în ani de zile, am simţit că toată tensiunea îmi dispare din trup.

Chiar când am ajuns lângă el, a început o melodie lentă. Ne-am dus pe ringul de dans şi am început să ne legănăm, la fel ca toţi ceilalţi.

— Ştii, a zis el, aplecându-se atât de aproape de mine, încât mi-a atins urechea cu buzele, poate că o să-mi pierd toată credibilitatea masculină spunând asta, însă, seara asta mi se pare perfectă.

— Şi mie la fel.

Dacă era posibil să mori de fericire, atunci trebuia să-mi scriu pe loc necrologul.

După două minute de legănat, Lend a clătinat din cap:

— Putem să ne mişcăm mai bine de-atât.

Mi-a luat mâna într-a lui şi a început să mă conducă prin mulţime imitând într-un mod bizar tangoul. Când m-a înclinat pe spate, i-am văzut pe John şi Carlee dansând atât de lipiţi, că n-ai fi putut să strecori între ei nici măcar o foaie de hârtie.

Lend m-a ridicat şi mi-a zâmbit poznaş.

— Te gândeşti şi tu la ce mă gândesc eu?

La unison, am înaintat rapid amândoi, cu mâinile întinse ca o pană de despicat, ca să-i despărţim. Carlee a râs, iar John a sărit în spinarea lui Lend, încercând să-i dea o castană.

— Băieţi, terminaţi! am spus, chicotind.

— Pot să vă întrerup dansul? am auzit un murmur la urechea mea, o voce ca aurul topit.

Am înlemnit, iar stomacul mi s-a strâns de spaimă; înainte să apuc să ţip, o mână subţire a prins-o pe a mea şi m-a tras,

rotindu-mă prin mulţime. Am încercat să mă împotrivesc, dar ne roteam incredibil de rapid, sala înceţoşându-se, în vreme ce marea de chipuri se învârtea în jurul nostru.

— Lend! am strigat, ţinându-mi echilibrul doar pentru că mâna puternică a lui Reth îmi sprijinea spatele.

Preţ de o miime de secundă, l-am zărit pe Lend, panicat, în timp ce se lupta cu mulţimea de rochii şi smochinguri ca să ajungă la noi. Mătăsurile şi paietele formau o perdea în culorile curcubeului, ascunzându-l din nou de privirea mea, pe când Reth, aluneca îndemânatic printre trupurile din jurul nostru. Ca de obicei, oamenii nu puteau oferi protecţie împotriva lui.

Am străbătut mulţimea şi am ajuns pe margine, iar Reth, în paşi de dans, m-a condus direct către o uşă a silfilor, departe de tot ce-mi dorisem eu vreodată.

— Evelyn, dragostea mea. În sfârşit, dansăm.

M-a înclinat pe spate, apoi m-a ridicat, lipindu-mi trupul de al lui, în întunericul infinit. Am închis ochii, capul mi se învârtea în timp ce mă străduiam să nu plâng. De ce nu-mi adusesem aminte să-mi strecor un pic de pâine uscată în sutien, împreună cu rujul? Sau o ţeavă de fier?

De ce îmi îngăduisem să cred că eram normală?

— Du-mă înapoi, am spus, trăgându-mă de lângă el atâta cât era posibil, urând faptul că trebuia să mă ţin de mână cu el pe Potecile Silfilor.

— Ei, haide, n-am mai vorbit de-atâta vreme. Îmi pare rău de asta, serios. Am vrut să te vizitez, dar dormeai într-un pat nesuferit, de fier, iar vrăjitoarea aia de apă era atât de vigilentă! Dar am reuşit să-mi ocup timpul cu vechii noştri prieteni de la AISP. Atât de multe vizite, datorită ţie şi cuvintelor tale minunate!

— Despre ce vorbeşti? am întrebat cu voce indiferentă, ca să evit să-mi trădez teama care creştea în mine.

Ce făcusem? Mă gândeam la cuvintele mele din acea seară – îi ordonasem să-şi ia un nume nou. Asta făcea ca AISP să nu mai poată să-l exploateze, dar nu vedeam cum l-ar fi eliberat complet. Apoi, mi-am adus aminte de cealaltă comandă: ignoră ce ţi-au spus cei de la AISP. Când mi-am dat seama ce greutate aveau aceste cuvinte, mi-a venit să vomit. Fără îndoială, el considerase că sensul era acela că trebuia să ignore orice comandă pe care AISP i-o dăduse vreodată, inclusiv toate

regulile de a nu face rău oamenilor.

— Oh, nu, am şoptit îngrozită. Ce-ai făcut?

El a zâmbit şi dinţii i-au strălucit albi în întuneric, după care, a făcut câţiva paşi. Am rezistat, dar m-a tras după el şi ne-am trezit într-o poieniţă care nu era o poieniţă adevărată. Marginile ei erau ceţoase, nedefinite, iar cerul, galben şi vesel, părea să fie mult prea jos. Iarba şi florile, mici şi roz, erau dispuse în spirale şi diverse alte modele, întreaga privelişte fiind un tablou ridicol al liniştii.

— Aşa! a exclamat.

Au apărut două scaune, iar el s-a aşezat pe unul, făcând un gest prin care mă îndemna să fac acelaşi lucru.

— Acum, că eşti în siguranţă, putem termina.

— O, eu am terminat, am spus, încrucişându-mi braţele la piept. Pe câţi dintre ei i-ai omorât?

S-a încruntat:

— Pe cine am omorât?

— Pe cei de la AISP. Pe câţi dintre ei i-ai omorât? Ai ucis-o şi pe Raquel? Aşa a pus mâna Vivian pe comunicatorul ei? am strigat eu acum, atât de furioasă pe el, încât, nu-mi mai păsa de ce se-ntâmplă.

Voiam să-l enervez; mă săturasem de zâmbetul lui arogant.

— Dumnezeule, Evelyn, ce spui? Pur şi simplu, i-am ajutat să se retragă mai devreme, într-un fel sau altul. N-am omorât pe nimeni. De ce-ai vrea să fac aşa ceva?

— Eu nu vreau să faci asta! De ce te-aş crede, după ce-ai lăsat-o pe Vivian să pătrundă în Centru? Urmează să te ocupi şi de ea acum? De când colaborezi cu ea?

A zâmbit.

— O, da, în seara aia a fost o mostră drăguţă de spectacol. Dar, te asigur, nu „colaborez” cu ea, aşa cum te-ai exprimat. Aveam nevoie de un nume nou, iar tu pari să lucrezi cel mai bine în condiţii de stres. N-aş fi îngăduit să ţi se întâmple ceva. Totuşi, n-a fost uşor să mă implic din nou în munca plictisitoare de la Curte, iar tu mi-ai pus rău de tot răbdarea la încercare. Când o să terminăm, s-ar putea să-mi înţelegi implicarea.

Am clătinat din cap, neîncrezătoare.

— Deci, despre asta a fost vorba? Toate creaturile alea paranormale au murit doar ca să mă aduci pe mine în situaţia să-ţi dau comanda aia?

— Ei bine, da. Dar trebuie să continuăm.

— De ce nu m-ai lăsat în pace? Îmi era bine! Acum ai numele ăla stupid. De ce n-ai rămas, pur şi simplu, în Tărâmurile Silfilor?

— Pentru că erau pe cale să te găsească, dragostea mea. Am reuşit să ascund atâta vreme locul în care te aflai, dar ei şi-au dat seama unde eşti. Vivian se îndreaptă chiar acum într-acolo.

Mi-am dus mâna la gură, scuturând din cap, îngrozită.

— Nu, nu poate… o să… Du-mă înapoi! Chiar acum! Trebuie să-i previn!

Reth a oftat, încrucişându-şi picioarele.

— Ei nu contează. Iar tu n-ai fost încă umplută.

— Nu mai vreau să mă umpli cu sufletul tău dezgustător!

A mijit ochii, furios. Cerul galben s-a întunecat, vântul mi-a fluturat rochia.

— Fată dragă, n-ai idee ce sacrificii fac ca să te ţin în viaţă, ca să-ţi asigur nemurirea. Plătesc un preţ foarte mare şi n-am de gând să irosesc atâta efort doar ca să i te pun pe tavă lui Vivian.

— Tu… tu m-ai creat?

Era prea oribil ca să-mi pot imagina aşa ceva.

— Cei de la Curtea mea te-au creat. În definitiv, trebuia să avem şi noi ceva similar cu ce aveau ei, ca să echilibrăm situaţia.

— Of, ştiu totul despre Curtea ta, m-am stropşit la el. Şi n-am de gând să fac nimic pentru silfii întunericului!

S-a uitat din nou nedumerit la mine.

— Ce te face să crezi că sunt un silf al întunericului?

— Nu sunt fraieră! Silfii întunericului sunt răi.

— Sunt absolut de acord cu tine. Sunt cu toţii groaznici. Te-am fi creat mai curând, dar n-am ştiut că reuşiseră cu Vivian. Totuşi, mai avem timp. Dacă-mi dai mâna.

S-a ridicat în picioare.

— Niciodată! M-am încruntat la el, iar de supărare tremuram. Şi ai uitat ceva.

— Da? a întrebat, venind calm spre mine.

— Denfehlath! am strigat.

Reth m-a privit cu ochii măriţi de surprindere şi mânie, în timp ce o uşă se deschidea lângă mine şi silfida cu ochi arămii intra pe ea.

— Ce-ai făcut, Evelyn? m-a întrebat el.

— Du-mă acasă la Lend, i-am cerut lui Fehl, întorcându-mă

spre ea.

A hohotit, cu râsul ei de sticlă spartă şi i-a aruncat lui Reth o privire triumfătoare.

— Sigur că da!

M-a prins de mână şi am sărit amândouă pe uşă. Strânsoarea ei de fier, pe Potecile Silfilor, m-a făcut să mă simt neliniştită. Nu mai era deloc plictisită, era chiar nerăbdătoare. A trebuit să alerg ca să ţin pasul cu ea. O ultimă uşă s-a deschis şi am intrat în bucătăria lui Lend.

Vivian, în toată gloria ei înflăcărată, stătea cocoţată pe blat, legănându-şi picioarele.

— În sfârşit! a spus, sărind jos. Era şi timpul! Mersi, Fehl.

N-am reuşit să-i disting trăsăturile sub lumina ei strălucitoare, dar îi ghiceam zâmbetul. Eram moartă. Eram cu toţii morţi şi din nou, era din vina mea.

M-am uitat oripilată la silfidă. Mi-a zâmbit.

— O, biiiiip, am şoptit.

Dacă Reth chiar era un silf bun, nu-mi puteam imagina ce fel de silfidă era Fehl.

Vivian a ridicat ceva de jos. Înainte să apuc să am vreo reacţie, şi-a luat avânt cu obiectul ăla în mână, ratându-mă la mustaţă şi a nimerit-o pe Fehl drept în faţă. Fehl s-a prăbuşit la pământ.

— O tigaie de fier, a spus Vivian veselă. Deşteaptă familie! Aşadar, dragă surioară, cum îţi mai merge?

Suflet absorbit

Ce puteam să-i răspund lui Vivian, stând acolo, în bucătăria lui Lend? Eram speriată de moarte. Şi nu doar pentru mine, ci şi pentru Lend şi toţi ceilalţi de-aici. O adusesem pe Vivian drept la ei. Trebuia s-o scot de-aici, s-o duc departe de oamenii pe care-i iubeam.

— Eu... Ai venit.

Îmi simţeam mintea înlemnită, la fel şi corpul. Mă uitam la ea cum ardea, aurie, strălucitoare.

— Mda, prostuţo. Aş fi ajuns aici mult mai repede dacă mi-ai fi spus unde eşti.

Era atât de ciudat să vorbesc cu ea acum, când nu puteam să-i văd trăsăturile feţei. Trebuia să mă ghidez după tonul vocii ei. Părea fericită.

— Hm... îmi pare rău pentru asta. Cred că un silf te-a blocat.

Trebuia s-o determin să vină cu mine. Nu ştiam pe unde era Lend acum, dar eu şi Vivian nu mai puteam sta prea mult timp în casa asta.

— Ei, ce zici, mergem?

A început să râdă.

— De ce? Dintotdeauna mi-am dorit să golesc un silf. În plus, hei, pot să-ţi arăt cum se face asta. A îngenuncheat lângă Fehl. Sunt curioasă cât timp o să rămână inconştientă, a continuat. Ei bine, presupun că de data asta, pentru totdeauna. Şi-a pus o mână arzândă pe pieptul silfidei şi a adăugat: Am urât-o de când o ştiu. Vocea ei e... nu ştiu... ca sticla când se sparge.

Am clătinat din cap.

— Ar trebui să mergem. Chiar acum! Vreau să spun, ştiu şi alţi silfi unde ne aflăm, nu? Hai să plecăm de-aici şi gata!

— Calmează-te, Evie! S-a întors spre mine, dar, pur şi simplu, nu reuşeam să-i văd ochii printre flăcări: Nu trebuie să ne mai facem griji din cauza silfilor, nu acum, când suntem împreună. S-a uitat din nou la Fehl: Frate, dar mult mai durează! Dacă ştiam că silfii au atât de mult de oferit... uau! Este... Haide, vreau să simţi asta odată cu mine. O să-ţi placă! Nu există nimic mai bun, nu în lumea asta oribilă!

— Te rog, opreşte-te! am spus, aproape plângând.

Nu mă puteam abţine. Deşi nu-mi plăcea deloc de Fehl, nu puteam să stau acolo şi să mă uit cum îi era absorbit sufletul.

— De ce?

— Pentru că… pur şi simplu, nu e nevoie să faci asta!

Vivian a clătinat din cap şi s-a ridicat în picioare.

— Nu pricepi!

— Ba da, pricep! Dar, uite, spui că devin tot mai strălucitoare, corect?

A încuviinţat, dând din cap şi a adăugat:

— Apropo, ai o rochie criminală!

— N-am mai luat căldură! am continuat eu. Nici măcar nu ştiu cum s-o fac. Aşadar, mai există şi o altă cale, trebuie să mai existe, nu-i aşa?

— Nu, nu mai există. Ţi-am mai spus. Nu avem propriile noastre suflete. Iar eu n-am de gând să mă opresc, nu acum, când te-am găsit. Ştii de când aştept clipa asta? Ştii? Îţi spun eu de cât timp: de cincizeci de ani!

Eram şocată. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

— Dar nu eşti… Cum aşa?

— Uite-aşa! Mi-a arătat mâinile în flăcări: Cum credeai? Altfel, aş fi ars înainte chiar să devin adult. Aşa că spune-mi, Evelyn, vrei să mori?

— Nu, nu vreau, dar nici nu vreau să iau alte suflete doar ca să trăiesc!

— N-ai de ales!

Acum, vocea i se schimbase, era mai blândă:

— Şi iubitul tău? Cel care e făcut din apă. I-ai remarcat sufletul, nu? Lumina pe care o poartă în jurul lui. Era strălucitoare. Ştii ce înseamnă asta?

Am clătinat din cap. Nu voiam să vorbească despre Lend, nu voiam să-l bage în seamă. Voiam ca el să fie în siguranţă.

— Asta înseamnă că el n-o să moară. Te-ai gândit vreodată la asta? Iubiţelul tău o să trăiască veşnic, pe când tu o să te stingi ca o lumânare scurtă şi-ndesată. Aşadar, tot mai eşti prea bună ca să faci asta?

Lend era nemuritor. În acel moment, inima mi s-a frânt, amintindu-mi de felul în care David se uitase la Cresseda, de acea tristeţe, de despărţirea lor. Ăsta era rolul meu? Lăsată în urmă? Sau să mor, aşa cum spunea Vivian?

— Ascultă-mă! Silfida asta… Ştii câţi oameni a omorât înainte ca AISP să înceapă s-o ţină sub control? Bărbaţi, femei, copii. Şi fără niciun motiv. Pur şi simplu, pentru că i se părea amuzant.

Şi-atunci, spune-mi tu cât de mult merită ea sufletul ăla. Spune-mi, de ce ar merita oricare din creaturile astea ceea ce are. Chiar şi cele despre care tu crezi că sunt nevinovate – de ce să fie forţate să stea aici? E nedrept. Eu le salvez, eu protejez lumea de creaturi ca ea.

Am închis ochii. Obişnuiam să cred că şi eu protejam lumea. Dar nu era chiar aşa de simplu. Nimic nu era simplu. Cine eram noi să hotărâm că cineva sau ceva nu merita să aibă viaţa care-i fusese dată?

— Asta ne face să fim la fel de rele ca silfii, am spus.

M-a lovit cu palma. M-am dezechilibrat şi am căzut, lovindu-mă de blat. Mi-am dus mâna la obraz. Ardea.

— Eu nu sunt deloc ca ei!

Mi-a înhăţat mâna şi m-a tras către locul în care zăcea Fehl, dar silfida dispăruse. Vivian a înjurat tare, ridicându-se şi privind în jur.

— Uite ce-ai făcut! Nu terminasem cu ea. Acum, pe cine o să-ţi fac demonstraţia?

Chiar atunci, s-a conturat cu lumină o altă uşă. Reth s-a năpustit înăuntru, arătând de parcă ar fi fost gata să dărâme casa pe noi. Vivian s-a pornit pe râs.

— Sincronizare perfectă!

Reth s-a uitat la mine, lăsându-i timp lui Vivian să ia tigaia de jos. L-a lovit cu ea şi l-a doborât la pământ. Reth a încercat să se ridice, dar ea l-a împiedicat, împingându-i tigaia în piept.

— Nu ştiu cum funcţionează treaba asta, dar mă bucur că e aşa, a spus ea. Hai, Evie. Să nu-mi spui că silful ăsta – după tot ce ţi-a făcut, după cât te-a minţit, te-a manipulat şi s-a folosit de tine – merită să trăiască veşnic. Gândeşte-te câte fete o să mai ia, pe câte o să le mai facă să sufere.

Am clătinat din cap, cu lacrimi în ochi. Nu ştiam care dintre cei doi mă înspăimânta mai tare. Ochii de chihlimbar ai lui Reth scăpărau de furie. Eram sigură că dacă fierul nu l-ar fi imobilizat, Vivian ar fi fost moartă acum. Dacă putea să moară, având în vedere cantitatea de energie care curgea prin ea. Şi-atunci, mi-am dat seama: nu puteam să fac nimic ca s-o opresc. Dacă mă certam cu ea, şi-ar fi pierdut controlul şi m-ar fi omorât. Toţi cei la care ţineam ar fi murit şi ei şi am fi fost prinşi în capcană pentru totdeauna, răsucindu-ne în trupul ei gol ca o gaură neagră, exact ca Lish. Nu puteam să mă împotrivesc lui Vivian.

Reth avea dreptate: n-aş fi supravieţuit.

Am îngenuncheat şi am clătinat din cap, înfrântă:

— Arată-mi cum să fac asta.

Ea a început să râdă.

— Era şi timpul!

— Trebuie doar să-l ating?

— Nu, nu e aşa simplu. Altminteri, i-ai seca de energie pe toţi cei pe care-i atingi. Pune mâna aici, chiar în dreptul inimii lui. Aici este locul sufletului. Apoi, trebuie să ţi-l doreşti. Trebuie să ştii că ar trebui să fie al tău şi să-l vrei şi să-l chemi la tine. El o să te audă, căci, pentru asta suntem făcute noi. Facem parte dintre Cei Pustii, iar sufletele vor să vină la noi. De-asta putem vedea totul, de-asta putem vedea dincolo de farmece. Şi de îndată ce ai mai multe, poţi vedea direct până la suflete. Şi-a pus mâna liberă pe braţul meu, iar eu am simţit fericirea din vocea ei. E plăcut, Evie, şi toate sufletele astea or să fie ale noastre. Împreună.

Încuviinţând din cap, mi-am pus mâna pe pieptul lui Reth. Chipul lui dureros de frumos devenise calm, şi el mă privea cu ochi apatici.

— Trebuie să-i vrei sufletul, mi-a spus Vivian nerăbdătoare. Ia-l!

Şi atunci am înţeles. Am înţeles ce voiam.

— Hei, Viv, am spus, încercând să nu plâng, în timp ce mă întorceam spre ea. Îi simţeam bucuria că în sfârşit, era legată de cineva. Îmi pare rău că a trebuit să fii singură atâta vreme, am adăugat. Îmi pare rău. Atât de rău!

M-am repezit şi mi-am pus palma pe pieptul ei. Era atât de fierbinte, încât, mă ardea. Am simţit-o cum îmi răneşte carnea, dar nu m-am clintit, ci, am închis ochii şi pentru prima dată, deschizându-mă, am invitat sufletele să intre în mine.

Nu s-a întâmplat nimic.

Vivian mi-a tras mâna deoparte de pe pieptul ei şi m-a aruncat în cealaltă parte a camerei. M-am izbit de perete şi am simţit cum mă doare tot trupul.

— De ce-ai făcut asta? Vrei să te omor? Pentru că asta o să fac! N-am nevoie de mila ta, creatură insignifiantă şi patetică ce eşti! Ştii cine sunt eu? Sunt o zeiţă, Evie. Eu sunt moartea şi eu sunt viaţa şi nu-mi vine să cred că am vrut să împart toate astea cu tine. Silfii aveau dreptate! A clătinat din cap, în timp ce

traversa camera, apoi, s-a aplecat peste mine, strălucitoare şi înspăimântătoare. N-are sens să te las pe-aici!

M-a prins de păr şi m-a ridicat, apropiindu-mi faţa de a ei. Îmi simţeam pielea înroşindu-se de căldură, duhoarea de păr ars îmi umplea nările. Vocea i-a devenit o şoaptă blândă:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-ai cum să pricepi, că n-o să-ţi doreşti asta cu adevărat. Dar nu-ţi face griji. Am să adaug la colecţia mea micul suflet pe care ai reuşit să ţi-l încropeşti. Aşa, o să putem fi cu adevărat împreună, pentru totdeauna.

Şi-a pus mâna pe pieptul meu.

Mi-am ţinut răsuflarea, agăţându-mă de ultimele mele secunde preţioase de viaţă. Oare, cum era moartea? Mâna ei era fierbinte, ardea. Dar se întâmpla ceva – viaţa nu se grăbea să mă părăsească.

Umerii ei au început să tremure şi mi-am dat seama de ce nu funcţiona.

— Trebuie să-ţi doreşti! i-am şoptit eu.

Vivian nu-şi dorea să mă omoare. Ridicând mâna, mi-am aşezat-o cu blândeţe peste inima ei. Acum înţelegeam – eu voiam. Voiam toate acele suflete, voiam să le eliberez din ea.

— Dă-le drumul, Viv.

Mi s-a tăiat răsuflarea şi am încremenit când căldura a izbucnit afară prin pielea ei, alergându-mi, precum curentul electric, prin tot trupul. Mă umpleam de ea, eram copleşită. Nu mai exista nimic, doar eu şi focul ce mi se răspândea prin fiecare celulă.

Vivian a început să-şi piardă strălucirea, pe când tot focul i se scurgea din trup. Trăsăturile i-au devenit mai clare, flăcările s-au domolit, până când, n-au mai rămas decât în inimă şi în spatele ochilor. Nu mai era decât puţin, ştiam asta, încă puţin doar şi se stingea. Apoi, am simţit-o pe ea. Am simţit-o pe Vivian, i-am simţit propriul suflet. Era ca un obiect mititel, stricat, iar eu îmi doream să i-l iau, să-i ofer adăpost în mine. Aproape că o şi făcusem, până când, i-am văzut ochii. Deveniseră reci – atât de reci, atât de goi!

Mi-am smuls mâna şi Vivian s-a prăbuşit la pământ. Mi s-a părut că încă mai puteam să văd o scânteie, cea mai vagă urmă dintr-un suflet.

După care, nu mi-a mai păsat.

Cu focul curgându-mi prin trup, totul se schimbase, de parcă

vedeam lumea aşa cum era ea cu adevărat: nimic altceva decât un vis trecător, întunecat, rece, mort. Eu eram eternă şi nimic din această existenţă, nimic din viaţa normală după care tânjisem atât de mult nu mai conta câtuşi de puţin.

— E timpul, a spus Reth, rezemându-se nonşalant de blat.

Poteci şi posibilităţi

M-am uitat la Reth. Acum, când eram plină, vedeam mai bine ca niciodată prin forma lui naturală, direct în sufletul său. Era frumos. Spre deosebire de flăcările lichide pe care mi le dăduse mie, sufletul lui era nemişcat, cristalizat. Avea aceeaşi strălucire aurie ca a tuturor celorlalte suflete, însă, rămânea absolut neschimbat.

— Era cât pe ce să mă supăr pe tine – auzi, să chemi un silf al întunericului la tine! Dacă ai fi murit, aş fi fost foarte dezamăgit. Dar, până la urmă, a ieşit bine. Acum, nu trebuie să mai pierdem vremea să te umplem. S-a ridicat în picioare, zâmbind: Putem să trecem direct la partea amuzantă.

— Partea amuzantă?

Chiar şi vocea mea suna altfel; era mai bogată, stratificată, de parcă, mai multe versiuni ale mele vorbeau în acelaşi timp. O voce nemuritoare.

— Oh, da, a bătut el din palme. Putem dansa toată noaptea, în fiecare noapte, iar tu o să rezişti la nesfârşit. Desigur, e şi o grămadă de treabă de făcut. Dar asta poate să mai aştepte, până facem un tur la Curte. Sunt cu toţii nerăbdători să te cunoască. Iar acum, că o să ni te alături, pot să-ţi explic totul. Uită-te la mine cum trăncănesc. Dar sunt atât de bucuros că am învins noi, că poţi să vii cu mine acasă, unde e locul tău.

— De ce?

A părut derutat.

— De ce, ce?

— De ce-aş veni cu tine?

— Păi, cu siguranţă nu mai ai ce căuta aici. Simţi şi tu asta, nu-i aşa? Caracterul efemer al acestei lumi, fragilitatea ei. În plus, e imposibil să păstrezi ceva curat. S-a încruntat, privindu-şi jiletca şi şi-a scuturat-o. Şi-apoi, mai e şi munca pe care trebuie s-o facem, porţile pe care trebuie să le deschidem, casele pe care trebuie să le găsim. Mă bucur că ăsta o să fie poemul tău. Cu mult mai vesel.

— Poemul meu?

Mi-aş fi dorit foarte mult să fi ştiut înainte, aproape cu disperare, dar era greu să-mi mai pese acum, când ardeam de viaţă, atât de multă viaţă.

— Să vedem cum continuăm… „Ochi precum şuvoaie de

gheaţă ce se topeau” – şi atât de uimitori, că tot veni vorba. „Reci ca lucruri care, pentru ea, o taină erau. Raiul deasupra, dedesubt Iadul, foc lichid ce va alunga întristarea. Cu acest foc vine, în sfârşit, eliberarea. Cu acest foc vine, în sfârşit, eliberarea”.

Casa părea aşa de strâmtă… prea sufocantă, atât de provizorie! Dărăpănarea ei mă apăsa. Am fugit la uşa din faţă, de-abia observând că mânerul uşii mi se topise în mână. Trecând pragul, am inspirat adânc şi m-am uitat în sus, la cer. Stelele, reci şi strălucitoare, păreau o companie bună. Umbre ciudate şi scânteieri de lumină mă înconjurau. Vedeam totul. Nu doar fiecare frunză, fiecare fir de iarbă, care erau perfect conturate, ci, ceva mai mult… dincolo de ceea ce vedeam.

— Evelyn, draga mea, unde pleci?

Reth m-a prins din urmă şi a rămas lângă mine.

— Luminile şi umbrele. De unde vin?

— Poteci şi posibilităţi. Pot să te învăţ cum să te foloseşti de ele, dacă vrei.

M-am uitat la stele. Ridicându-mi mâna arzândă, am ţinut-o dreaptă în aer.

— E ceva aici, am spus încet, cu o voce străină şi ciudată pentru urechile mele.

Existau mult mai multe lucruri în lume, mult mai multe decât simţisem eu vreodată.

— O uşă, am adăugat.

Reth şi-a pus mâna pe braţul meu.

— A, nu trebuie să-ţi baţi capul cu asta. Nu-i nimic. O să fac eu uşa. Locul tău e lângă mine, alături de mine, pentru eternitate.

Mi-am întors ochii spre cer. Dacă aliniam stelele în gând, arătau ca o poartă. Ciudat că nu observasem asta până acum.

— Evelyn, încetează! a spus Reth şi acum, aproape că se simţea panică în vocea lui.

— Să încetez ce?

— Nu trebuie să le laşi să plece. Nu aşa.

M-am întors spre el, încruntându-mă.

— Despre ce tot vorbeşti?

— Sufletele. Ai nevoie de ele. Nu asta e uşa pe care trebuie s-o deschizi.

— Sufletele mele, am oftat eu.

Le iubeam. Închizând ochii, am inspirat adânc, urmărind în gând energia, energia mea, sufletele mele. Eram plină de ele. Dar, dincolo de ele, vag şi chinuitor, parcă mă micşoram. Era prea mult şi totuşi, nu suficient, toate în acelaşi timp. Flăcările mă făceau mai mare, mă schimbau. Şi în timp ce eram atât de plină încât eram pe cale să explodez, simţeam cum mă cuprinde dorinţa arzătoare, setea de nestăvilit.

— Mai vreau, am şoptit.

— Ei bine, asta se poate rezolva. Hai!

Reth m-a tras cu blândeţe de mână. De ce nu-l ardeam şi pe el?

Apoi, am observat luminile. Mi-a luat câteva secunde ca să-mi dau seama că era o maşină. A oprit în faţa noastră cu un scârţâit de roţi, iar de pe locul şoferului a sărit afară un bărbat. Sufletul lui era palid şi tremurător, deja pe cale să dispară. Mă făcea să mă simt liniştită, într-un fel pe care nu îl puteam explica, plină de tandreţe în faţa frumuseţii sale fragile.

Apoi, s-a deschis şi cealaltă uşă. Am încremenit. Dacă înainte crezusem despre sufletul lui Reth că era frumos, nu era nimic în comparaţie cu sufletul ăsta. Umplea noaptea de lumină, dansa şi se unduia precum reflexia lunii pe suprafaţa unui iaz. Nu văzusem multe suflete, dar ştiam că ăsta era special. Mi-l doream. Aveam nevoie de el.

— Evie!

Am clipit nedumerită, încercând să-mi revin şi să-mi dau seama a cui era vocea.

— Evie, eşti OK?

— Lend.

Lend al meu. Acum ştiam. Sufletul ăsta era al lui Lend al meu. Mi-am strâns mâinile pumn. Pe ăsta nu trebuia să-l iau.

— Ce-i… Vocea ta e diferită. Ce ţi-a făcut?

Am mijit ochii, încercând să văd faţa lui Lend, deasupra sufletului său. Poate că dacă reuşeam să-i văd chipul, nu mi l-aş mai fi dorit atât de mult, poate că aş fi reuşit să mă opresc. Am ridicat o mână spre el.

— Oh, dă-i înainte! a spus Reth. El nu contează. Dar grăbeşte-te, trebuie să plecăm.

— Ce s-a-ntâmplat?

Lend a alergat şi s-a oprit lângă mine. Aş fi vrut să plâng când mi-am pus mâna pe pieptul lui, dar n-am putut. Trebuia să fie al

meu. Am deschis canalul…

Şi mi s-a tăiat răsuflarea. În acel moment, atingând sufletul lui Lend, m-am unit în cele din urmă cu al meu. Se pierduse în vârtejul de suflete noi, copleşit de ele. Dar sufletul meu îl ştia pe-al lui Lend, îl iubea, iar asta era suficient.

Mi-am retras mâna înainte ca Lend să piardă ceva. Închizând ochii, m-am agăţat de acea recunoaştere, m-am concentrat la propriul meu suflet în flăcări. Apoi, le-am observat pe celelalte. Erau cu sutele, eliberate de Vivian doar ca să fie din nou prinse în capcană. Mi s-a tăiat răsuflarea – am simţit sufletul lui Lish. Ştiam că era al ei. Blând şi inteligent, rotindu-se atât de aproape de inima mea. Aş fi vrut ca pe el să-l păstrez cu mine, pentru totdeauna.

Apoi, m-am simţit vinovată şi am încercat să-l împing în jos. Dacă le lăsam să plece, nu aveam ce căuta lângă Lend. Nu cu sufletul pe care tocmai îl văzusem. M-aş fi mistuit, în timp ce Lend ar fi continuat să existe, etern, uimitor. Exact aşa cum spusese Vivian.

— Dacă le păstrez, pot să rămân cu tine.

Lacrimile îmi curgeau pe faţă.

— Să păstrezi ce? m-a întrebat Lend, cercetându-mi chipul.

— Sufletele.

— Poftim?

— Le-am luat de la Vivian.

— Vivian e aici?

S-a uitat în jur, speriat.

— Nu mai este. Am clătinat tristă din cap: Dar Lend, sunt la mine… sunt în trupul meu.

— Ce vrei să spui? Ai luat sufletele?

Vocea lui era plină de îngrijorare şi de spaimă.

Eram gata să mă cert cu el, să-i explic de ce trebuia să le păstrez. Dar văzându-i sufletul cum dansa în faţa mea, ştiam că nu puteam. Nu puteam să fiu cu el, nu aşa. N-aş fi meritat asta. Această nemurire, această viaţă care exploda în mine… nu era a mea. Nu-i puteam cere lui Lend să mă iubească, dacă eram aşa. Nu puteam să-i ofer decât propriul meu suflet. Acum, când ştiam că am şi eu un suflet, era suficient. Nu fusesem niciodată goală.

— Trebuie să le las să plece, am şoptit.

— Să laşi sufletele să plece?

— Trebuie să fie eliberate.

— Nu încă! a zis Reth, cu vocea lui aurie aspritǎ de furie.

M-am uitat din nou către stele. Sufletele mă împingeau înainte, ghidându-mi braţul şi ridicându-mi-l.

— Evie! a spus Lend, panicat.

M-am uitat la el. Mă ridicam în aer; nu mă puteam opri. Dacă nu le eliberam acum, nu cred că aş mai fi fost capabilă s-o fac. Descoperind conturul stelelor, am întins mâna înainte – şi mi s-a opus rezistenţă. Asta era.

— Opreşte-te!

Vocea lui Reth era aspră, poruncitoare. Braţele nu mi se mişcau.

— Nu aia e uşa pe care trebuie s-o deschizi Dacă le laşi acum să plece, toate se vor pierde. Avem nevoie de sufletele alea! Nu aia e uşa bună!

M-am concentrat, dorindu-mi ca focul să se adune în braţul meu. A devenit şi mai strălucitor, trecând de la auriu la alb pur, sclipind în intensitatea sa. Apoi, încă opunându-mă puterii din vocea lui Reth, am ridicat un deget şi am conturat stelele, lumina lăsând o dâră albă între fiecare colţ de stea, până când, am desenat întreaga poartă.

Am închis ochii şi am inspirat adânc.

— Plecaţi! am şoptit.

Pentru un moment extrem de scurt, am simţit pace, gratitudine; după aceea, o durere sfâşietoare când focul m-a străpuns şi a ţâşnit din trupul meu prin poarta stelelor. Chiar când credeam că n-o să mai pot suporta durerea, totul s-a terminat. Aproape. Un singur suflet a mai zăbovit – Lish, Lish a mea – trecând prin inima mea, în ceea ce înţelegeam că era un ultim rămas-bun.

În timp ce trupul îmi devenea rece şi întunecat, m-am prăbuşit către pământ, întrebându-mă din nou, oare, cum se simte moartea. Am zâmbit, plină de recunoştinţă că în sfârşit, îmi cunoscusem propriul suflet, chiar dacă doar pentru un moment, după care, totul s-a făcut negru.

Raiul, iadul şi acel mic spaţiu dintre ele

Moartea nu presupunea durere. Nu era corect! Dacă tot eram moartă, cel puţin, universul ar fi putut să mă scutească de durere. Poate că eram în iad, dar chiar nu consideram că meritam aşa ceva. În plus, în iad se ştia că e foarte cald, iar eu îngheţam. Îngheţam de-a dreptul!

Mi-am mişcat picioarele, încercând să găsesc o poziţie mai confortabilă. Sfinte biiiiip, nu murisem! Dacă aş fi fost moartă, n-aş mai fi avut trup. Dar, cum durerea se instalase în el, ştiam sigur că aveam un trup. Care mă durea. În întregime. M-am chinuit să deschid ochii, simţindu-mă de parcă fiecare pleoapă avea câte zece kilograme.

Nu era iadul. Şi nici raiul nu era, pentru că speram cu adevărat că în locul ăla exista mai mult bun-gust decât avea tavanul ăsta din panele urâte, cu lumini fluorescente.

— Bleah! am făcut, imaginându-mi că sunetul ăsta cuprindea în el atât felul în care mă simţeam, cât şi ce credeam despre decor.

Am ridicat capul, ignorând luminiţele care îmi dansau în faţa ochilor şi m-am privit. Eram acoperită cu mai multe pături, iar pe unul dintre braţe aveam fixată o branulă. Apoi, am observat ceva cu adevărat rău – rochia mea dispăruse. Poate că nu murisem, dar dacă se întâmplase ceva rău cu rochia aia, cineva avea să fie mort.

Am ridicat braţul ca să mă scarpin în jurul branulei, dar m-am oprit. Strălucirea – focul lichid care fusese acolo când Reth îl introdusese în mine – dispăruse. În întregime; absolut tot ce primisem de la el şi de la Vivian. M-am simţit, în acelaşi timp, uşurată şi tristă. Cum flăcările mele mă părăsiseră, totul era acum straniu de greu, de parcă gravitaţia acţiona mai puternic decât în mod firesc asupra mea, legându-mă de pământ.

Mi-am pipăit apoi trupul, ca să văd cum stau. Mă durea peste tot la fel de tare. Am oftat şi mi-am lăsat la loc capul pe pernă. Poate că mă aflam aici pentru că eram pe moarte. Poate că faptul că eliberasem toate sufletele alea nu mă omorâse, dar nu-mi mai rămăsese energie pentru mult timp.

Sau, poate că nu trebuia decât să apăs pe butonul ăla nesuferit şi să chem o asistentă. Cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla ar fi fost să intre cu o armă cu electroşocuri,

pentru că-şi imagina că eram o ciudăţenie a naturii. M-am oprit. Asta chiar ar fi fost ceva rău. Mai întâi, aveam să trag un pui de somn. Cel puţin aş fi odihnită dacă urma să fiu interogată sau altceva de genul ăsta.

Am căzut într-un somn ciudat, greu. Mi s-a părut că aud uşa deschizându-se, dar nu mi-am putut aduna suficientă energie ca să deschid ochii sau să mă mişc. Cineva a pus ceva pe măsuţa de lângă mine, apoi, s-a aşezat pe marginea patului.

O mână blândă mi-a dat la o parte părul de pe frunte şi cineva m-a sărutat pe creştet.

Arcurile patului s-au destins, după care, am auzit paşi înceţi îndepărtându-se. Am auzit un oftat uşor, scurt – unul de fericire.

— Raquel? am murmurat, reuşind cu greu să deschid ochii.

În cameră nu era nimeni. Dezamăgirea m-a invadat. Fusesem sigură că era ea. Voiam să fi fost ea.

Pe masa de lângă mine se afla o vază cu o explozie de flori tropicale, strălucitoare, cu un bileţel alături. Mâinile îmi tremurau când l-am despăturit. Am citit: „Să fii fericită, draga mea fată. O să ne fie dor de tine, mai mult decât ai putea să-ţi imaginezi. Cu dragoste, Raquel”.

M-am uitat spre uşă, cu inima bătându-mi iute în piept. Aş fi vrut să-i spun la revedere, chiar dacă asta ar fi îngreunat lucrurile pe termen lung, chiar dacă ştiam că Raquel n-o să plece de la AISP, iar eu n-o să mă întorc acolo. Timpul petrecut de noi împreună chiar se terminase.

Deodată mi s-a făcut dor de ea mai mult ca niciodată.

Mi-am şters o lacrimă, simţindu-mă foarte singură în camera asta stupidă, cu pereţii roz-somon şi mobila uzată. Unde era Lend? Eram foarte dezamăgită. Dacă am fi fost acum în Easton Heights, Lend ar fi stat lângă patul meu tot timpul, plângând până ar fi adormit, ţinându-mă de mână. Apoi l-aş fi trezit cu blândeţe şi l-aş fi sărutat ca o nebună. Desigur, ne-am fi certat înainte ca episodul să se termine, ceea ce, nu era prea grozav.

Stomacul mi s-a făcut ghem. Poate că Lend nu voia să fie aici. La urma urmei, aproape că-i absorbisem sufletul. Am închis ochii, copleşită de amintirea a ceea ce se întâmplase.

— Vivian, am şoptit.

Îmi venea să vomit. O omorâsem?

Cineva lângă mine şi-a dres glasul, iar eu m-am ridicat în capul oaselor, uimită.

— Raquel?

— Nu prea.

— Of, pleacă de-aici! m-am răstit, privindu-l pe Reth, care, se instalase confortabil în scaunul de lângă patul meu.

S-a încruntat.

— Sunt foarte dezamăgit de tine, Evelyn. După tot acest timp, după tot ce ţi-am oferit. Sunt foarte dezamăgit, sincer.

Am început să râd. Trebuie să mă înţelegeţi – durerile şi stomacul gol mă înnebuneau. Şi mă săturasem de Reth şi porcăriile lui.

— Au! Sunt distrusă!

— Nu doar că ai eliberat sufletul pe care ţi-l dădusem, dar nici măcar nu ai împlinit partea ta din profeţie. Profeţia pentru care eu m-am străduit din răsputeri să mă asigur că vei trăi ca s-o auzi, aş putea să adaug.

— Vezi tu? Asta e problema când îţi exprimi profeţiile într-un poem vag. Pentru că eu am îndeplinit-o întocmai – am eliberat toate sufletele alea.

Ochii i-au scânteiat de furie.

— Nu trebuia să le eliberezi pe ele, copilă proastă ce eşti! Trebuia să mă eliberezi pe mine. Pe noi.

— Şi ce vrea să-nsemne asta?

— Acum nu mai e treaba ta!

— Îmi pare rău. Cred că ar fi trebuit să te exprimi mai clar. Acum, dacă nu te superi, aş vrea să mă culc la loc.

S-a ridicat în picioare.

— Încă n-am terminat cu tine.

Am înălţat braţul, cu palma spre el.

— Serios? Pentru că, dă-mi voie să-ţi spun, atunci când am avut toate sufletele alea în mine, aş minţi dacă aş zice că nu mi-a plăcut. Aşa că dacă n-ai chef să-l pierzi pe-al tău, îţi sugerez să stai departe, cât mai departe de mine. Ai priceput?

Chipul i-a devenit rece ca gheaţa; mi-a zâmbit.

— Nu poţi să exişti doar prin forţele proprii, dragostea mea. O să ai nevoie de mai mult de-atât şi atunci, o să devii ceea ce trebuie să devii. Şi când o să se-ntâmple asta, o să te iert.

Mi-a întors spatele şi a dispărut printr-o uşă de pe perete.

Am răsuflat uşurată. Nu-mi venea să cred că se lăsase convins atât de uşor, dar eram sigură că într-o zi, o să se întoarcă. Însă cuvintele lui n-aveau să-mi iasă din minte. Iubeam

viaţa. Iubeam lumea asta şi mai mult decât orice, îl iubeam pe Lend. Nu voiam să-l părăsesc, dar nici nu aveam să devin Vivian, indiferent cât de mare era tentaţia.

Mi-am ridicat cămaşa de noapte şi am icnit. În inima mea, care mă aşteptam să fie tot atât de rece şi de goală precum îmi devenise încheietura mâinii, lucea o luminiţă. Era mai vagă decât ca atunci când Reth pusese suflet în mine, dar cu siguranţă, mai exista ceva din ea acolo. Era, în acelaşi timp, năucitor şi plăcut.

Mânerul uşii s-a rotit, făcându-mă să tresar. Mi-am tras repede în jos cămaşa de noapte, când Lend a năvălit înăuntru cu răsuflarea tăiată şi supărat.

— Îmi pare atât de rău! Doctorul mi-a spus că cel mai probabil, n-o să te trezeşti în următoarele câteva ore, aşa că m-am gândit să… Evie, îmi pare atât de rău, aş fi vrut să fiu aici.

Am zâmbit, în timp ce el a traversat camera în grabă şi mi-a luat mâna într-a lui. Era bine să-i văd din nou chipul real. Oricât de uimitor era sufletul lui, preferam să-l văd pe el.

— Aşadar, ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat.

A clătinat din cap.

— Frate, a fost o nebunie! După ce Reth te-a luat cu el, l-am chemat pe tata. Am fugit înapoi acasă şi te-am văzut cu Reth. Erai ciudată şi pluteai spre cer, apoi, deodată, ai înţepenit şi ai căzut de-acolo. Te-am prins, dar se pare că nu aşa cum ar fi trebuit. A părut stânjenit: Te-ai lovit destul de tare cu capul de pământ. Aşa că Reth a zis, cu vocea lui stupidă şi poruncitoare: „O iau cu mine”. Şi eu am spus: „Peste cadavrul meu!” iar el a ridicat din umeri, de parcă asta nu l-ar fi deranjat şi a pornit-o înspre mine. Dar atunci, tata – care se dusese la maşină când tu ai început să pluteşti – s-a întors cu crosa de golf. Niciodată n-am priceput de ce poartă tot timpul la el crosa aia de golf, din moment ce, de fapt, el nici nu joacă golf. Dar apoi a ridicat-o în aer şi a zis: „Fierul ăsta susţine altceva.”

— Glumeşti?

Lend a clătinat din cap, iar ochii îi străluceau de agitaţie.

— Nu, pe bune, a fost grozav de înspăimântător! Chipul lui Reth a devenit imediat furios – arăta de parc-ar fi fost gata să ne omoare pe amândoi. Apoi, pur şi simplu, ne-a întors spatele şi a dispărut printr-un copac.

— Uau! E tare tatăl tău!

— Ştiu. Pe urmă, te-am dus înăuntru… Apropo, ce s-a întâmplat cu mânerul uşii?

— Hmm… ăăă?

A început să râdă.

— În fine, am găsit-o pe Vivian pe podea. Am crezut că a murit, dar tata a descoperit că avea puls. Cum nu te-ai trezit, v-am adus pe amândouă la spital. O să fii bine, n-ai avut decât câteva arsuri uşoare şi hipotermie, combinaţie care, a fost destul de greu de explicat.

Am râs. Reuşisem s-o opresc pe Vivian, să eliberez sufletele şi să nu omor pe nimeni în timpul acestui proces. Şi nici eu să nu mor. Mă descurcasem de minune.

— Unde-i Viv?

— A fost aici, dar cred că acum a plecat. Tata a spus că, probabil, n-o să se trezească niciodată, aşa că a găsit pe cineva care să aibă grijă de ea.

M-am încruntat, întrebându-mă cine naiba ar fi făcut una ca asta, până când, mi-am adus aminte de primul meu vizitator. Raquel avea să aibă grijă de ea aşa cum trebuie. Ideea unei Vivian adormite şi singure pentru totdeauna, m-a întristat dar, cel puţin, acum era în siguranţă, la adăpost de silfi.

M-am întrebat, oare când avea să mi se întâmple şi mie acelaşi lucru, când o să se stingă focul din mine.

— Am o întrebare, a spus Lend. Ce-ai vrut să zici când ai afirmat că dacă păstrezi sufletele o să poţi să rămâi cu mine?

Mi-am muşcat buzele. Lend n-avea habar că era nemuritor, că avea un suflet strălucitor şi etern. Am deschis gura ca să-i spun asta, dar n-am putut rosti cuvintele. Mi se părea că, de îndată ce aş fi spus-o, totul între noi s-ar fi terminat.

— Nu ştiu, am ridicat eu din umeri, încercând să zâmbesc. Cu toate sufletele alea arzându-mă pe dinăuntru, eram cam ameţită.

— Cum te simţeai?

M-am foit, stânjenită. Amintirea mă făcea să mă simt chiar şi mai înfrigurată; voiam să uit cât de grozav fusese. Nu mai puteam să simt niciodată ce simţisem atunci. Niciodată.

— Ticsită!

— Ei bine, mă bucur că acum eşti OK.

— Şi eu. Deci, ce-a fost atât de important de a trebuit să pleci?

— Ah! A pus pe pat, lângă mine, o pungă. M-am gândit că, poate, vrei să faci ceva până-ţi dau drumul de-aici.

A scos o cutie de CD-uri. Un set de cutii, mai exact. Primele două sezoane din Easton Heights.

— Nu se poate! am ţipat eu. Chiar ţi-ai făcut griji pentru mine, nu-i aşa?

Mi-a zâmbit, dar în zâmbetul lui se vedea tensiune.

— Am fost cu adevărat speriat că te-am pierdut.

Am bătut cu palma pe pat, lângă mine.

— N-ai tu norocul ăsta! Iar acum, trebuie să vezi cu mine fix patruzeci de ore de Easton Heights!

A pus primul CD, clătinând din cap, apoi, s-a aşezat pe pat, lângă mine.

— E un preţ mic ca să te ţin de mână din nou.

Nu mai mi-era frig.